

Ен Трейси

Мечтата
на Джейн

СЕСТРИТЕ ЧАНС - 3

АН ГРЕЙСИ МЕЧТАТА НА ДЖЕЙН

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Детството на Джейн Чанс е преминало в бедност и трудности. Сега тя възнамерява да влезе във висшето общество и да сключи разумен брак след първия си лондонски сезон. Всичко се развива по план... до мига, в който среща един красив негодник.

Закари Блек е бивш шпионин, живее под фалшиво име и дори е издирван за убийство. Накратко — неподходящ във всяко отношение. Сегашната му задача е съвсем проста: да се спотайва, докато изчисти името си. Зак обаче мрази правилата. И желае Джейн, дори това да означава да влети с гръм и трясък в лондонското висше общество.

Джейн знае, че не бива да се влюбва в безотговорен негодник, колкото и да е красив.

Но Зак е непоколебим... и е свикнал да получава това, което иска.

ПРОЛОГ

*Щастливият брак е само въпрос на
случайност.*

*Джейн Остин, „Гордост и
предразсъдъци“^[1]*

Лондон, 1805 г.

— Разкажи ни за онази нощ, когато си била принцеса, мамо!

— Само се е чувствала като принцеса, но не е била — поправи я по-голямата ѝ сестра, Аби.

За Джейн обаче това нямаше значение. Принцесата си беше принцеса.

— Мамо? Разкажи ни.

Мама се усмихна.

— Никога ли не ти омръзва да го слушаш, миличка?

Джейн трескаво поклати глава.

— Е, добре, бях само на осемнайсет и това беше най-големият бал на сезона. Всички бяха там — херцози, графове, дори един принц от кралското семейство.

— А ти как беше облечена, мамо?

— Знаеш как бях облечена, чувала си го стотици пъти.

— Мамо!

— Е, добре, носех прекрасна бална рокля от розова коприна, която шумолеше като вода, когато вървах.

— И над нея прозрачно наметало — продължавай! — подкани я Джейн.

— Прозрачно наметало със стотици пришити към него кристалчета, които отразяваха светлината...

— И блестяха като дъжд от диаманти — довърши вместо нея Джейн.

— Виждаш ли? Знаеш по-добре от мен.

— Продължавай. А на главата си...

— На главата си носех елегантно малко украшение от розови перли и диаманти — разбира се, изкуствени, но...

— И после си слязла по стъпалата и всички са се обърнали да те погледнат... — Джейн не искаше да слуша за изкуствени диаманти, които не бяха хубави като истинските. Тя, разбира се, всъщност не беше виждала никакви бижута освен златната венчална халка на майка си, но всички знаеха, че принцесите носят диаманти.

— Да, малка тиранке, и всички се обърнаха и ме погледнаха в прекрасната ми блестяща розова рокля — продължи мама и се засмя, но смехът ѝ се превърна в кашлица, която я накара да се отпусне по гръб на леглото и изтощена да притисне кърпичката до устата си.

Аби донесе на мама вода и чиста кърпичка. Пъхна кърпичката в ръцете ѝ, та татко да не забележи кръвта по старата. Аби винаги тайно переше кръвта от кърпичките на мама.

След известно време Джейн попита:

— Мамо, защо сега не си принцеса?

— О, аз още съм принцеса, миличка — увери я мама, отвори очи и погледна над главата на Джейн към татко, който стоеше зад нея, мълчалив и мрачен. — Онази нощ срещнах татко ти и се влюбих в него. Той е моят принц и винаги ще бъде. — И тя му се усмихна.

И тогава Джейн разбра, че майка ѝ наистина е била принцеса, защото тази усмивка отново я направи красива — толкова красива, сякаш някой бе запалил свещичка вътре в нея.

— Ти винаги ще бъдеш моята принцеса — промълви татко със задавен глас, приглади назад косата на мама и я целуна по челото.

Джейн много обичаше татко, но знаеше, че не е принц. Принцове живеяха в замъци, а не в малка стаичка във воняща стара сграда.

Мама е трябвало да се омъжи за някакъв друг човек — богаташ, който наистина живеел в замък. И татко е трябвало да се ожени за друга дама, но те се запознали и се влюбили. И понеже се влюбили, трябвало да избягат и да се оженят, защото родителите им искали мама да се омъжи за богатия човек, а татко — за богатата дама.

Затова Джейн и Аби никога не бяха виждали бабите и дядовците си, макар че Аби беше почти на дванайсет години, а Джейн — почти на шест. Защото бабите и дядовците още се сърдеха. Бяха изгонили татко

и мама, без да им дадат нищо. Затова нямаха пари. Татко правеше всичко по силите си, но парите никога не стигаха...

Ако сега мама беше принцеса, нямаше да се превърне в бледа сянка на самата себе си, слаба, тъжна и болна. А татко нямаше да е така напрегнат, сърдит и тъжен. Джейн и Аби също щяха да са принцеси и всички щяха да живеят в замък, а не в студена, мрачна малка стая, в която плъховете драцеха зад стените. И никой от тях никога нямаше да е измъчван от студ, глад или страх.

— И аз ще стана принцеса, когато порасна — заяви Джейн. — И ще имам розова блестяща рокля, и ще нося диаманти, и...

— Джейн, миличка, това е само наужким... — подхвана Аби.

— Не, ще стана!

— О, сладката ми, каквито и дрехи да носиш, ти винаги ще си малката принцеса на татко! — увери я той, вдигна я и започна да я върти във въздуха. И всички се засмяха.

Джейн обаче не изпитваше и капка съмнение. Високо в ръцете на татко, който не спираше да я върти, тя погледна надолу към неприветливата стаичка, към мама, която лежеше така слаба и измъчена в леглото си, и Аби, приклепнала до нея с чиста кърпа. Нещата нямаше винаги да бъдат такива. Всички казваха, че Джейн е одрала кожата на майка си, а това означаваше, че и тя може да бъде принцеса. Трябваше само да си намери принц със замък.

[1] Цитатите от „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин са в превод на Жени Божилова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Но на този свят няма толкова мъже с голямо състояние, колкото хубави жени, които са достойни за тях.

Джейн Остин, „Менсфийлд Парк“

Мейфеър, Лондон, март 1817 г.

— Много беше вкусно, благодаря, Аби — каза Джейн и стисна с обич ръката на сестра си, докато прекосяваха площад „Бъркли“. — Не мога да повярвам, че трябваше да чакам осемнайсет години, за да опитам сладолед!

Аби се засмя.

— През последните няколко месеца си навакса. Остана ли някой сладолед в „Гънтър“, който да не си пробвала?

— Не — призна Джейн, — но още не съм решила кой ми е любимият.

Аби отново се засмя.

— А още дори не е лято.

Дори не беше истинска пролет. Чинарите около площада едва бяха започнали да се разлистват, а единствените цветя, които се виждаха наоколо, бяха няколко рехави туфи кокичета.

Джейн отново стисна ръката на по-голямата си сестра.

— Със или без сладолед, много е приятно да наваксваме — само ти и аз. Знаеш, че обичам Дамарис и Дейзи, но понякога...

Аби кимна.

— Понякога просто имаш нужда да си само с по-голямата си сестра. Знам. И аз се чувствам така. — Тя замълча и погледна към Джейн. — Тревожиш ли се заради началото на сезона? До първия ти бал остават колко, десет дни?

— Две седмици — поправи я Джейн. — И не, не се тревожа. Не съвсем. — Тя поклати глава — Тревожна съм, но по хубав начин. Ако

искаш да знаеш истината, нямам търпение. Толкова години в дома „Пилбъри“ носих само сив и кафяв шевиот. Не съм и мечтала — е, само си мечтаех за балове, събирания и разходки, да нося хубави рокли, да танцувам до зори, да ходя по пиеси, концерти и пикници, както мама някога. Но никога не съм вярвала, че наистина ще се случи, че един ден... — Тя прегърна сестра си и направи въодушевен лек подскок. — Толкова е вълнуващо, Аби! Извадих голям късмет!

— Всички ние извадихме късмет — каза Аби и стана малко по-сериозна. — Всички. Ако не беше лейди Биатрис...

— Знам, но тя настоява, че ние сме я спасили, което донякъде е вярно. И наистина, Аби, тя се радва на всичко това толкова, колкото и ние. Дори да ѝ бяхме истински племенници, не би могла да е по-щастлива.

Аби се засмя.

— В такъв случай, добре че се омъжих за племенника ѝ, защото така стана почти вярно.

— *Глупости! Бракът ти с Макс няма нищо общо. Ако искам племенници, значи ще ги имам!* — прекъсна я Джейн с чудесна имитация на лейди Биатрис и двете се засмяха.

Аби отново преплете ръка с нейната и продължиха да вървят.

— О, Джейн, толкова съм щастлива! Никога не съм си представяла, че е възможно такова щастие! Бракът е... — Тя въздъхна блажено и се изчерви. — Но ти ще го разбереш сама съвсем скоро. Ще срещнеш някой красив млад мъж — може би още другата седмица, на бала — и ще се влюбиш лудо в...

— Как мислиш, дали Дамарис и Фреди са се върнали?

Аби ѝ отправи остър поглед, но не се възпротиви на смяната на темата.

— В последното си писмо Дамарис пише, че очакват да пристигнат в Лондон днес или утре, така че да, може и да са.

— О, колко хубаво! Нямам търпение да я видя. В писмата ѝ от Венеция имаше прекрасни рисунки — наистина прилича на вълшебно място. Питам се дали ще видя някога този град.

— Джейн...

Но Джейн не искаше да говори за любов, а това беше единственото, за което говореше Аби в последно време.

— Внимавай! — предупреди я Джейн и я дръпна назад, когато покрай тях профуча една двуколка. — Вече не си в провинцията, Аби. Не забравяй, че движението в Лондон е натоварено.

Двете прекосиха улицата и се изкачиха по стъпалата на къщата на лейди Биатрис, където все още живееха Джейн и Дейзи.

След женитбата си с Аби Макс беше наел градска къща съвсем наблизо, точно зад ъгъла. Предложи да вземе там Джейн и Дейзи, но лейди Биатрис енергично възрази:

— Искаш да ми откраднеш момичетата? Не стига ли, че ти ми взе Аби, а Фреди — Дамарис? Какво им става на младоженците в днешно време? Не искате ли да сте насаме?

Тази реч беше придружена от пронизващ поглед, подсилен от любимия ѝ лорнет.

Аби и Макс не възразиха. Фреди пък схвана намека и на свой ред нае за сезона градска къща, до която човек лесно можеше да стигне пеша от площад „Бъркли“.

Входната врата се отвори тихо, преди Джейн дори да е посегнала към звънеца. Федърби, техният иконом, сложи облечен в бяла ръкавица пръст на устните си със загадъчно изражение, отстъпи настрани и ги пусна.

Дейзи седеше по средата на стълбището.

— Дейзи? — попита Джейн.

— Шшт! — замаха им драматично тя да мълчат и Джейн и Аби се спогледаха. За бога, какво ставаше?

Федърби допря пръст до устните си, за да подчертае повторно нуждата от тишина, и посочи към откrehнатата врата на салона. Отвътре се разнесоха гласове. Лейди Биатрис и някакъв гост. Мъж. Нищо необичайно. Защо тогава Дейзи и Федърби се държаха толкова загадъчно?

— Какво.... — започна Джейн.

— Шшшшт! — размаха свирепо ръце Дейзи и направи на Джейн знак да се приближи и да пази тишина.

Объркана, Джейн се подчини. Федърби застана пред вратата на салона, та загадъчният посетител да не може да ги види, а Джейн и Аби се промъкнаха покрай него и забързаха безшумно нагоре по стъпалата.

— Какво става? — попита шепнешком Джейн.

— Седни и слушай! — дръпна я Дейзи да седне на стъпалата до нея. — Става дума за теб.

Джейн седна, Аби също. Трите момичета се наведоха към парапета и напрегнато се заслушаха в гласовете, които идваха от салона.

Мъжът, който и да беше той, говореше за себе си:

— Вие, разбира се, познавате семейството ми и сте запозната с общественото ми и финансово положение, лейди Биатрис; няма съмнение, че съм добра партия...

Добра партия ли?

— За какво говори? — попита шепнешком Джейн.

— Искан да се ожени за теб — прошепна Дейзи в отговор.

— За мен? — изписка Джейн, обърна се и впери изумен поглед в Дейзи. — Кой е той?

— Лорд Кембъри.

Джейн я изгледа неразбиращо.

— *Кой?*

— Лорд Кембъри. Няколко пъти е идвал на сбирките на литературното общество.

Джейн поклати глава. Това все още не й говореше нищо.

— Един такъв дребен, дебел. На трийсет и три или там някъде. Спретнато облечен. Оплешивява. — Дейзи направи движение, сякаш прокарва гребен по гол скалп, и Джейн изведнъж си спомни. Лорд Кембъри.

Лорд Кембъри? Тук имаше някаква грешка. Не беше възможно да иска да се ожени за нея. Не бяха разменили и десетина думи. Тя се наведе още повече и се помъчи да чуе разговора в салона. Но Федърби, който нехайно бе застанал близо до вратата, ненадейно се обърна и настойчиво започна да им маха. Гласът на лорд Кембъри стана по-висок:

— Значи, утре, лейди Биатрис. Нямам търпение.

Тръгваше си. Момичетата станаха и забързаха нагоре по стълбите, за да не ги види.

На площадката Джейн се обърна и предпазливо надникна през парапета. Зърна розово блестящо теме с внимателно сресани тънки кичури светла коса, после Федърби подаде на лорд Кембъри шапката, палтото и бастуна му.

Входната врата се затвори след него и Джейн изпусна дъха, който дори не бе осъзнала, че е задържала.

Федърби вдигна глава и каза с глас, който стигна до горния край на стълбището:

— Да, милейди, госпожица Джейн и лейди Девънам са тук, при госпожица Дейзи. Да ги повикам ли?

Момичетата забързаха надолу.

— Чай, милейди? — попита Федърби, когато наближиха трапезарията.

Лейди Биатрис кимна и рече:

— И нещо по-силно за мен.

Федърби се оттегли, а лейди Биатрис извади лорнета си и изглежда Джейн през него.

— Не спираш да ми поднасяш изненади, моето момиче.

Джейн зяпна от удивление.

— Аз ли?

Лейди Биатрис се намръщи.

— Не го ли очакваше?

— Не съм съвсем сигурна за какво става дума — призна Джейн и погледна Дейзи. — Дейзи каза, че лорд Кембъри бил дошъл да поиска ръката ми. Моята. Да се ожени за мен.

Лейди Биатрис кимна.

— Момичето има отличен слух. Не че ви е работа да подслушвате зад вратите.

В широката усмивка на Дейзи нямаше и капка разкаяние.

— Това е най-добрият начин да разбереш какво става.

— Хитруша такава! — поклати глава възрастната дама и яркочервените ѝ къдрици заподскачаха. — Но си права. — Тя се извърна към Дейзи. — Лорд Кембъри официално поиска ръката ти.

Значи беше вярно. Джейн я погледна изумена.

— Но... той дори не ме познава.

Опита се да си спомни разговорите си с лорд Кембъри, но се сети само за най-банални неща — веднъж някакъв коментар за времето, а друг път — колко обича сладкиши със сметана.

— Доколкото разбрах, и вие не го познавате — отбеляза Аби.

— Да, но той наистина е отлична партия — отсеке лейди Биатрис. — Богат е — казват, че бил богат като Златната топка^[1], но

без вулгарността му. Лорд Кембъри много се гордее с изискания си вкус.

Уилям, техният лакей, донесе поднос с голяма кана чай, чиния със сладкиши и други деликатеси. След него влезе Федърби с гарафата с бренди. Под зоркото око на лейди Биатрис той й наля малко чай и много бренди.

Аби сервира на момичетата — само чай с малко мляко. В продължение на няколко секунди тишината се нарушаваше единствено от дрънченето на чаши и лъжички.

— Какво му казахте? — попита Джейн веднага щом Уилям и Федърби излязоха.

— Че ти сама ще решиш, разбира се.

— Това е абсурдно! — отсече Аби. — Сякаш Джейн наистина би се съгласила дори да обмисли подобно оскърбително предложение! Какво като е богат и е лорд? Да не си мисли, че е толкова богат и важен, че няма нужда дори да си прави труда да я ухажва? — И тя погледна към Джейн с очакване.

Джейн не каза нищо.

— Може и да е абсурдно — обади се след миг лейди Биатрис, — но е сериозно постижение за сестра ти. Нямате представа колко момичета са се опитвали да впримчат Кембъри от десет години насам, мили мои, а той поиска да се ожени за Джейн още преди сезонът да е започнал!

Тя пресуши чашата си и направи знак на Аби да я напълни пак, този път само с чай.

— И да го приемеш, и да не го приемеш, скъпа моя, успехът ти сега е сигурен. Какъв сезон ви очаква само! Две от вас вече се омъжиха за блестящи партии, а сега такова великолепно предложение за Джейн, при това не от друг, а от Кембъри!

— Какво знаете за него? — попита Джейн.

В салона се възцари тишина.

Аби остави каничката чай с тътен на масата и се извърна към сестра си.

— Нали не обмисляш сериозно това предложение, Джейн? Нали сама каза, че дори не го познаваш!

— Точно затова попитах лейди Биатрис какво знае за него — отговори Джейн, без да се смути. — Любопитна съм. — Тя погледна

към Аби. — Все пак имам право да знам.

Аби прехапа долната си устна.

— Разбира се.

Възрастната дама взе чашата си и за миг измери Джейн със замислен поглед,

— Той е от добро семейство, разбира се — предците им са дошли в Англия заедно с Уилям Завоевателя. Сигурна съм, че бях на кръщавката му. — Тя отпи от чая, намръщи се и направи знак на Аби да добави малко бренди. — Колкото до самия Кембъри — продължи тя, — не съм чувала нищо лошо за него. Леля му, Дора, лейди Ембъри, от време на време идва на сбирките на литературното ми общество.

Момичетата мълчаха и възрастната дама добави:

— Сигурно я познавате. Едра жена, живее от другата страна на площада. Често се облича в пурпурно — цвят, който не препоръчвам за червендалеста жена като нея — и не спира да приказва. Има цял куп джафкащи кутрета.

— О, да, сещам се за кого говорите — спомни си Джейн. Беше виждала кутретата в парка и дори ги беше галила.

Лейди Биатрис продължи:

— Според Дора нейният любим Едуин — Кембъри — е самото съвършенство. Идеалният племенник, родителите му са починали преди години, посещава Дора достатъчно често, за да е доволна, но не е вързан за полите ѝ. От време на време дори разхожда онези пусти кутрета вместо нея. — Тя поклати глава. — Колкото до това с какво се занимава, ако се съди по нейните думи, неговата страст в живота е да колекционира красиви неща. Той ми каза, че се смята за „познавач на красотата“. — Тя изсумтя. — Всъщност точно така се изрази в общи линии и за теб, Джейн — каза, че искал да се сдобие с красива съпруга, за да допълни асортимента от красиви предмети в къщата си. В къщите си — поправи се тя. — Доколкото знам, има три — една в Лондон, една в провинциалното му имение — замъкът Кембъри...

— Замък? — повтори Джейн.

— Да, великолепно имение... и още една къща в Брайтън... той е част от компанията на принц-регента.

— Надут глупак! Не ме интересува от коя компания е част или колко къщи има, или колко го обожават леля му! — обади се разпалено Аби. — Джейн заслужава нещо повече от мъж, който дори не си

направи труда да я опознае, преди да поиска ръката ѝ, мъж, който иска да я прибави към колекцията си от красиви предмети! Никога не съм чувала нищо по-възмутително! И се надявам, че сте му го казали, лейди Биатрис.

Възрастната дама махна неопределено с ръка.

— Не е моя работа да казвам за кого ще се омъжи или няма да се омъжи Джейн. Тя сама трябва да реши. Кембъри ще се върне утре в три часа, за да говори с нея.

— Добре. Значи Джейн ще може да му го каже сама. — Аби се извърна към сестра си: — И се надявам, че ще го накараш да избяга така, сякаш го гони самият дявол! Каква арогантност само!

Джейн не отговори. Не можеше да мисли трезво. Очакваше — е, надяваше се — да получи предложение от някоя изгодна партия, но не и преди сезонът да е започнал. И със сигурност не от човек, с когото бе разменила едва няколко думи. Или от човек, който е толкова... богат. Със замък.

— Джейн? — попита Аби и се намръщи. — Нали ще го изгониш?

Джейн продължаваше да мълчи. Не знаеше какво ще направи. Усещаше, че всички я гледат.

— Винаги си казвала, че искаш точно това, нали, скъпа? — попита след миг лейди Биатрис. — Да сключиш изгоден брак с богат мъж?

— Това беше преди — възрази Аби. — Когато бяхме бедни, изнемогахме и бяхме ужасно отчаяни. Тогава всички щяхме да се съгласим да се омъжим за някой непознат само за да имаме покрив над главата си и да знаем, че няма да умрем от глад.

— И да сме на сигурно място — добави Джейн.

— Точно така. Но сега положението ни е съвсем различно. Нищо не ни липсва. А аз и Дамарис сме омъжени и толкова щастливи — повече, отколкото смеехме да мечтаем. — Гласът ѝ секна.

Джейн не се съмняваше в щастието на сестрите си. Аби буквално грееше от любов и радост, както и Дамарис, когато след Коледа с Фреди заминаха на меден месец във Венеция.

Аби продължи:

— Така че няма нужда нито ти, нито Дейзи да сключвате брак по сметка. Всичко е уредено за дебюта на Джейн и през следващите

няколко месеца тя ще срещне десетки подходящи и красиви млади мъже. Просто знам, че ще се влюби в някой от тях и ще бъде пощастлива, отколкото някога е мечтала.

Джейн се усмихна. Знаеше какво иска сестра ѝ. Аби искаше сестра ѝ да получи това, което имаше самата тя — всичко, за което копнее сърцето ѝ. Но Джейн беше различна.

— Как мислите, дали е добър човек? — обърна се тя към лейди Биатрис. Струваше ѝ се, че е такъв, щом разхождаше кучетата на леля си вместо нея. Харесваше кучета, това беше благоприятен знак.

— Джейн, не е възможно да приемаш това предложение сериозно! — избухна Аби.

— Защо? Той нали го е направил сериозно?

— Но... започна Аби.

— Стига, Аби! — обади се предупредително лейди Биатрис.

— Но тя обмисля дали да приеме! — не отстъпи Аби и отново се обърна към сестра си: — Ами любовта, Джейн? Не можеш да се омъжиш без любов. Просто не можеш. Не можеш да си представиш колко е прекрасно, Джейн, да си влюбена и да знаеш, че ти отвърщат с любов.

Джейн преглътна и отклони погледа си.

Аби я погледна с присвити очи, после тонът ѝ се промени.

— Виж, няма нужда да решаваеш сега — има предостатъчно време да срещнеш подходящия мъж и да се влюбиш. Ще получиш десетки привлекателни предложения, само почакай, и ще видиш. Нали така, лейди Биатрис? Започне ли веднъж сезонът, тя ще бъде обкръжена от обожатели, които ще правят всичко възможно да привлекат вниманието ѝ.

Джейн не каза нищо. Не искаше да я обкръжават обожатели. Самата мисъл за това я караше да се чувства неудобно. Мъжете като че ли винаги искаха нещо от нея — тя така и не разбра какво точно.

Не искаше десетки мъже да правят всичко възможно да привлекат вниманието ѝ. Искаше само да се чувства... защитена. И да разполага с удобства.

До съвсем скоро очакваше сезона си с такова нетърпение! Искаше да носи хубави рокли, да ходи на балове, събирания и концерти — след дванайсет години в дома „Пилбъри“, през които носеше старите дрехи на по-големите момичета, коя млада жена не би

го искала? С нетърпение очакваше да танцува с цял куп красиви млади мъже. Не беше мислила много какво ще стане после.

О, знаеше, че целта на всичко това е да си намери съпруг, и искаше да се омъжи. Разбира се, че искаше: една жена трябва да е омъжена, за да има деца, а Джейн искаше деца повече от всичко.

Но всичко това беше малко неясно в съзнанието ѝ. Смътно си представяше, че ще срещне някой симпатичен, подходящ джентълмен, той ще ѝ направи предложение, тя ще приеме и в края на сезона ще се омъжи.

И тогава животът ѝ — истинският ѝ живот — щеше да започне. Щеше да има съпруг и дом и се надяваше скоро да бъде благословена и с дете. Това беше единственото, което бе искала някога — собствен дом и деца. А, разбира се, всичко това можеше да стане възможно само ако имаше съпруг.

Но десетки обожатели... които да я гледат... и да правят всичко възможно да привлекат вниманието ѝ...

— Джейн... — започна отново Аби, но лейди Биатрис вдигна властно ръка.

— Тихо, Аби! Знам, че искаш най-доброто за сестра си — всички ние го искаме, — но Джейн е тази, която трябва да вземе това решение, и сега има нужда да помисли. На спокойствие.

Аби се усмихна разкаяно.

— Разбира се. Съжалявам, миличка. — Тя стана и прегърна Джейн. — Не исках да ти казвам какво да правиш. Това е един от лошите навици на по-големите сестри — понякога забравям, че вече си на осемнайсет и си пораснала. Знам, че ще постъпиш правилно.

Джейн отвърна на прегръдката ѝ, благодарна, че не трябва да дава обяснения, докато в мислите ѝ все още цареше хаос.

— Трябва да тръгвам — каза Аби. — Обещах на Макс да се видим в четири и вече закъснях. — Тя целуна Джейн. — Не прави нищо прибързано, малка сестричке.

— Няма.

Дейзи също стана.

— Имам работа, така че и аз ще тръгвам. Ще се видим ли горе, Джейн?

Джейн кимна.

— Само няколко минути. — Искаше да разговаря насаме с лейди Биатрис.

Аби прегърна всички и си тръгна, а Дейзи забърза към горния етаж. Джейн отново седна и се обърна към лейди Биатрис. Настъпи кратка тишина, докато тя подреди разхвърляните си мисли. Лейди Биатрис отпиваше от „чая“ си и отхапваше деликатно от едно котешко езиче с бадеми.

— Никога не съм получавала предложение — промълви най-после Джейн. — Малко е плашещо. Значи имам време до утре да взема решение?

— Съвсем не. Той може да поиска да му отговориш бързо, но ако го направи и те накара да се почувстваш неудобно, кажи му да се обърне към мен. Няма да позволя никой да те притиска да вземеш решение. Бракът е нещо много сериозно, скъпа, и това решение ще се отрази на целия ти живот. Затова мисли колкото е нужно.

— Но ако той се върне утре...

— Можеш да му кажеш, че ти трябва още време да помислиш. За мъжете е полезно да ги караш да чакат — колко пъти да ви го казвам? Мъжете искат това, което не могат да имат. По природа са ловци и колкото повече им се изплъзва плячката, толкова повече я ценят. Да ги караш да чакат и да правят догадки е част от играта.

Джейн я погледна тревожно.

— За мен това не е игра.

Лейди Биатрис се пресегна над масата и я потупа по ръката.

— Знам, че не е, скъпа. Всичко е много сериозно, нали? Права си, като не искаш да бързаш, а да помислиш много внимателно. Дори и да решиш да откажеш на Кембъри, репутацията ти изобщо няма да пострада, когато се разбере, че вече си получила предложение.

— О, но аз никога не бих казала на никого...

— Глупости! Кой говори за казване? — сви весело рамене възрастната дама. — Такива неща често се разчуват — представа нямам защо, — но те уверявам, няма да ти се отрази зле, ако се разбере, че Кембъри е поискал ръката ти още преди началото на сезона. — Тя се усмихна широко. — Всички момичета за женене — както и майките им — ще са готови да ти издерат очите. Вече не помня колко бяха зашеметяващите красавици, които се помъчиха да уловят

Кембъри... и загубиха. Затова и да приемеш, и да не приемеш, това си е триумф!

Тя се подсмихна ликуващо, но тревожният поглед на Джейн я накара да добие сериозно изражение.

— Но стига, не искам да те притискам, скъпа. Всичко зависи само от теб. Ако не го искаш, кажи му го, а ако не си сигурна, просто му кажи, че ти трябва повече време.

— Но ако го накарам да чака, може да си промени решението.

Възрастната дама я изгледа проницателно.

— Вярно. Това ще те разстрои ли?

Джейн прехапа устна. Това беше проблемът: не знаеше.

[1] Прозвището на Едуард Бол Хюс, много богат английски денди от периода на Регентството, който бил прочут с екстравагантния си начин на живот. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2

Хариет, по принцип, когато жената се колебае дали да приеме един мъж, или не, би следвало да му откаже.

Джейн Остин, „Ема“^[1]

— Божке, смазана съм! — простена Дейзи и се протегна. С Джейн се приготвиха за лягане.

— Ставаш вулгарна, Дейзи, моето момиче, вулгарна! — произнесе Джейн с акцента на лейди Биатрис. — Обърни се да ти развърже роклята.

Дейзи се засмя и се обърна с гръб, за да може Джейн да развърже корсета ѝ.

— Никога няма да се науча да приказвам като дама, нали? Ще трябва да наема някой да ръководи лъскавия ми магазин. Ако някога го отворя, искам да кажа.

— Ще го отвориш — отвърна убедено Джейн. — Днес направихме много. Завършихме още два тоалета.

Дейзи поклати глава.

— Да, но още има купища работа. — Тя въздъхна и се стовари на леглото. — Честно да ти кажа, не знам как ще успея да се справя с всичко, Джейн.

— Дори с помощта на Поли и Джини ли? — Лейди Биатрис беше дала на две от прислужничките позволение да помагат на Дейзи всеки следобед.

Дейзи кимна.

— Дори така. Май се надцених, Джейн.

— Това са глупости! — отсече Джейн и я прегърна. — Просто си уморена.

Мечтата на Дейзи беше да стане известна модистка — да шие модни тоалети за дамите от висшето общество — и планът беше този

сезон роклите ѝ да станат сензация, защото тя бе замислила и ушила всички дрехи за дебюта на Джейн, повечето тоалети на Аби и част от тези на Дамарис — само част, защото Фреди беше завел Дамарис в Париж за медения им месец. Дамарис извинително ѝ писа, че Фреди е настоял да ѝ купи великолепни рокли и две приказни палта, затова нямала сърце да му откаже и се надявала Дейзи да не се обиди.

Дейзи беше признала пред Джейн, че вместо обидена, се чувства малко облекчена — задачата да ушие пълен гардероб за целия сезон и на трите се оказа по-трудоемка, отколкото очакваше. Разбира се, Джейн и Поли правеха всички шевове и подгъви, а Джини, която беше много сръчна във фините бродерии, се занимаваше с това, докато Дейзи кроеше, режеше, правеше проби и се занимаваше с останалата част от бродериите. А когато можеше, и Аби им помагаше.

И все пак дори така беше трудно.

Всички не бяха преценили добре количеството работа, която трябваше да свършат. И колко много място ще им е необходимо.

Точно затова двете момичета споделяха една спалня — стаята на Дейзи беше заета от тоалети в различен етап на завършеност, един дървен манекен с полуготова рокля, задържана с карфици, топове плат, десени, игли, купища ширити, мъниста, дантели, ресни и още какво ли не. „Мойта пещера на красотата“, така го наричаше Дейзи, но леглото ѝ беше толкова затрупано с шивашки материали, че накрая премести и него, и личните си вещи в стаята на Джейн.

„Така е по-уютно“ — помисли си Джейн. Почти през целия си живот беше живяла в обща спалня с други момичета и въпреки че отначало, когато дойдоха при лейди Биатрис, се радваше на лукса да има своя собствена стая, трябваше да признае, че ѝ е приятно да е с Дейзи и да си говорят за събитията от изминалия ден, докато се унасят в сън. Да не говорим за удобството да имаш наблизо някой, който да ти помага да се обличаш и събличаш, без да трябва да викаш някоя прислужница.

— Но стига толкова за мен — каза Дейзи. — Реши ли какво ще правиш с лорд Тънък косъм?

Джейн издърпа роклята през главата си.

— Още не.

Дейзи се намръщи.

— Нали няма да се омъжиш за него? Ти дори не го познаваш.

Джейн въздъхна.

— Най-вероятно няма.

Но не искаше незабавно да отхвърля тази мисъл. Богат човек от добро семейство, за когото никой не казваше нищо лошо, предан племенник, който проявява доброта към животните... В това нямаше нищо тревожно.

Освен това имаше замък. О, тя беше надраснала тази глупава детска фантазия, но... ако утре му кажеше „да“...

Дейзи посегна към връзките на корсета ѝ.

— Видях лицето ти, когато Аби каза, че ще се влюбиш. — Докато говореше, тя погледна към отражението на Джейн в огледалото. — Да, точно така изглеждаше. Е, защо не се вълнуваш, че ще срещнеш някой красив млад джентълмен и ще се влюбиш?

— Би било хубаво да се влюбя — промълви несигурно Джейн. — Но...

— Брей, че стегнат тоя възел! Е, добре, какъв е проблемът? Нали не е зарад бордея? Искам да кажа, те нито те докоснаха, нито нищо.

Така се бяха запознали — Джейн и Дамарис бяха отвлечени и продадени в бордей, а Дейзи, която беше прислужница там, им помогна да избягат с помощта на Аби.

— Не, не е това. Само... Не е толкова просто. Не мога да се влюбя ей така, във всеки. Трябва да съм сигурна, че е подходящ.

Настъпи кратка пауза, след която Дейзи попита направо:

— Имаш предвид богат, нали?

Джейн въздъхна.

— Звучи ужасно, знам, но трябва да разбереш, Дейзи, че момиче като мен, което няма нищо освен издръжката, която милата лейди Биатрис ни дава от добро сърце... ами... Трябва да се омъжа за богат мъж, ако искам да имам... — Гласът ѝ заглъхна.

— Какво? Красиви рокли? Бижута? Много увеселения? Какво?

— Деца.

— Деца ли? — впери Дейзи смаян поглед в отражението на Джейн в огледалото. — Божке, Джейн, не ти трябва богаташ, за да имаш деца!

— На мен ми трябва. — Джейн много добре знаеше последствията от това човек да е прекалено беден, за да храни семейство. Беше живяла с тях и по-скоро би умряла, отколкото да

допусне такава участ да сполети нейните деца. — Мисля, че е по-разумно да си избереш съпруг, като се водиш от това, което може да ти предложи, вместо да се надяваш да извадиш късмет да се влюбиш в някой подходящ.

А богат мъж, който се държеше добре с леля си и обичаше кучета, не й изглеждаше неподходящ.

Тя продължи:

— Да се доверяваш на любовта е все едно някое листо да се довери на вятъра, че ще го отведе на сигурно място. Никога не знаеш къде ще се озовеш накрая. Затова изобщо не смятам да се влюбвам. Ще избира съпруга си внимателно и после ще се влюбя в него.

— Не става тъй — поклати мъдро глава Дейзи. — Не и за тебе. Когато настъпи моментът, няма да можеш да се спреш. Ще се влюбиш, тъй както Аби и Дамарис. И те не го очакваха. Готово, свърших.

Джейн издърпа връзките и прекрачи свляклата се на земята фуста.

— Това са глупости. Хората избират дали да се влюбят или не.

Дейзи изсумтя.

— Така е, просто не го разбират — настоя Джейн, сви рамене, за да падне ризата ѝ, и си облече нощницата. — Виждала съм го у другите. Отначало има един период, когато момичето се пита: „Той ли е или не?“ И тогава или намира причини да не го хареса, или започва да си съчинява нереални истории за това колко е прекрасен.

Тя се пхна в леглото си.

— Хората избират да се влюбят.

И много от хората, които сключваха брак по сметка, се влюбваха — тя го знаеше. Любовта идваше след брака, това беше всичко. Защото решаваха да действат по най-добрия начин.

Дейзи се мушна в леглото си.

— Някои хора може и тъй да мислят. Но ти не.

— Защо пък не? Да не мислиш, че съм коравосърдечна и пресметлива? Може и да съм, но няма нищо лошо в това човек да е амбициозен. Ти си амбициозна — в работата си.

— Да, но между това да си амбициозен и да се влюбиш има огромна разлика. Във всеки случай аз съм корава. Израснах на улицата, знам какво трябва да направя, за да успея, и ще се боря туй да се случи. Наистина, много дами имат амбиции да се омъжат за най-

големия богаташ, когото успеят да намерят, но не и ти. На теб сърцето ти е меко кат' масло.

— Не е! — отвърна възмутено Джейн.

Дейзи се засмя.

— Кой измъкна Дамарис от бордея? Туй можеше да попречи на твойто собствено бягство, но ти отказа ли се?

Джейн се намръщи.

— Това беше различно. Дамарис ме спаси от онзи ужасен търг. Не можех да я оставя там.

— А после оназ котка с котенцата, дето ги донесе, с бълхи и тъй нататък. Без да знаеш какво ще направи лейди Биатрис. Зарад' теб можеше да ни изрита всичките.

— Щяха да съборят сградата и те щяха да умрат. А и нали магнахме бъл...

— И двете знаем какво правиш с парите...

— Това е раз...

— Приеми го, ти си ужасно меко сърдечна, Джейни. И кат' те познавам, ще намериш най-невъзможния и неподходящ мъж в цялото висше общество и любовта ще те удари кат' чук по главата.

— Няма. В никакъв случай няма да направя нещо толкова глупаво! — Тази мисъл я изпълни със странна паника.

— Ха! Няма да имаш избор, както нямаха Аби и Дамарис. Ако има човек, роден за любов, туй си ти. Говори каквото искаш, Джейни, но любовта ще те намери. А сега заспивай. Утре ни чака много работа. Твой ред е да духнеш свещта.

Джейн стана от леглото и я духна, после пак си легна.

„Ще намериш най-невъзможния и неподходящ мъж в цялото висше общество и любовта ще те удари кат' чук по главата.“

Нямаше да стане така. В никакъв случай.

— Джейн! Джейн, събуди се!

Една ръка я стискаше за рамото и я разтърсваше силно.

— Как... — Джейн рязко седна и се огледа диво. Сърцето й биеше лудо.

— Пак сънуваше. — Дейзи беше седнала на леглото й. — Пак кошмар.

Джейн примигна и бавно събра замъглените си мисли. Погледна към прозореца. Завесите леко се размърдаха и в стаята се промъкнаха няколко ивици от онази сива светлина, която предшества пукването на зората.

— Сега добре ли си? — попита Дейзи.

Джейн кимна.

— Благодаря, Дейзи.

Сънят беше същият както винаги.

Дейзи не помръдна от мястото си.

— Напоследък много взе да сънуваш. Плачеш и викаш насън.

— Извинявай. Не исках да те будя. — Тя се поколеба. — Какво казвам?

— Не разбирам думите, но много мърмориш, мяташ се в леглото и крешиш. Не е там работата. Нали все ти повтарям, от нощния въздух е. Всички знаят, че нощният въздух е вреден, но ти все искаш да спиш на отворен прозорец.

— Не обичам да е затворен — отговори Джейн.

Дейзи стана от леглото и закуцука към прозореца.

— Жалко, защото ей сега ще го затворя. Навън е ледено и остава поне един час, докато се развидели достатъчно за шиене, затуй сега ще си поспя. — Тя дръпна пердетата и подуши одобрително с нос. — Ммм, туй май е източен вятър. Усещаш ли? На източен вятър човек винаги може да подуши хляба от пекарната. Няма по-хубава миризма от таз.

Джейн потисна потръпването си.

— Ммм, много е хубава! Кара ме да огладнявам. — Дейзи пак вдиша дълбоко мириса и дръпна пердетата едно до друго. — Странно — продължи тя, докато се вмъкваше обратно в леглото си.

— Кое е странно?

— Ти май често сънуваш лоши сънища, когато духа източен вятър. Лека нощ. — Тя се засмя. — Или каквото там се казва, когато човек заспива пак сутрин.

— Лека нощ. И благодаря, Дейзи.

Джейн се сгуши обратно в топлите завивки. Знаеше, че няма да заспи пак. След този сън никога не успяваше.

Дейзи никога не питаше какви са кошмарите ѝ. Приемаше за даденост, че всяка си има ужасни спомени от времето, преди да се

срещнат.

— Туй е нормално, нали? — каза веднъж тя. — Но ние сме издръжливи и си плащаме за издръжливостта с лоши сънища.

Тази философия беше много утешителна. Сънищата са плашещи, докато човек ги сънува, но в крайна сметка не могат да го наранят.

А Джейн наистина беше издръжлива.

Лондон, 1805 г.

Върху вратата се стовари юмрук. Силно. Три шумни удара и вратата се разлюляваше при всеки от тях.

— Хайде, малко момиченце, отвори вратата!

Тишина. Джейн не помръдваше. А освен това вече не беше малко момиченце. Беше шестгодишна.

— Знам, че си там вътре, малко момиченце.

Тя не смееше да си поеме дъх.

— Нося ти торбичка със сладки. Просто отвори вратата и ще ти ги дам.

Сладки ли? Тя обичаше сладки, беше ги опитвала само няколко пъти през целия си живот, но все пак не помръдна. Сладки или не, хазяинът господин Морисън я плашеше.

А и не биваше да отваря на никого — така й каза Аби. На никого. Само на Аби.

Навън, в коридора, гласът на господин Морисън стана по-тих. С него имаше още някого. Джейн се промъкна до вратата и притисна ухо към нея.

— Тя е там вътре, знам, че е там. И е сама — сестра й работи в пекарната и няма да се върне още няколко часа.

— Тогава отвори тая проклета врата! Нямам на разположение цял ден.

Джейн замръзна. Колкото и тих да беше този глас, тя го позна. Това беше Онзи човек. Онзи човек. Разтрепери се. Онзи човек вече се беше опитвал да я вземе. О, къде беше Аби? Тя захапа кокалчетата на пръстите си и впери поглед във вратата.

Първия път той просто я сграбчи на улицата, но Аби беше там, дръпна я обратно и Онзи човек си отиде.

Втория път тя си играеше на улицата с другите деца и едно момче се приближи към нея. Ядеше портокал. Не го беше виждала преди, но то се приближи право към нея и ѝ даде едно парче и, о, колко беше вкусно! Толкова сладко и сочно! И момчето каза, че имало един човек, който раздавал на децата портокали, без да им иска нищо. Джейн просто трябваше да отиде зад ъгъла.

Само че, когато отиде зад ъгъла, се оказа, че там стои Онзи човек... и я чака. Нахлузи на главата ѝ една торба и щеше да я отвлече, но тя изкрещя и другите деца — мама ги наричаше улични разбойници, но те бяха приятели на Джейн — се втурнаха към тях на цяла тумба и се нахвърлиха върху Онзи човек. Той я пусна и така тя избяга и изтича към дома, при мама на сигурно място.

Но сега мама беше мъртва и Джейн беше сама.

На вратата отново се почука, този път по-тихо, и господин Морисън се обади с глас, който трябваше да прозвучи дружелюбно, но тя усети, че е ядосан:

— Не ставай глупава, момиче! Нали ме познаваш. Никой няма да ти направи нищо.

В ключалката изскърца ключ и дръжката се завъртя. Разтреперана, Джейн я наблюдаваше така, сякаш виждаше змия. Миналия месец мама накара Аби да сложи резе на вратата. Господин Морисън не знаеше за резето. Но дали то беше достатъчно здраво, за да спре Онзи човек?

Вратата издрънча, но остана затворена. Господин Морисън изруга.

Онзи човек беше идвал тук веднъж, докато мама беше още жива. Мама очакваше господин Морисън да дойде за наема и каза на Джейн да се скрие в гардероба като мишница, да държи вратата затворена и нито да помръдва, нито да излиза — каквото и да чуе, — докато мама не я повика.

Беше господин Морисън, но със себе си беше довел Онзи човек. Джейн го видя през един процепа във вратата на гардероба. Чу го как казва на мама, че можел да осигури на Джейн добра работа, добър дом и много храна и че бил готов да плати на мама десет лири за нея — десет лири! Но мама се ядоса, започна да кашля и каза на Онзи човек да се маха и че нямало да му даде да пипне и с пръст дъщерите ѝ. Онзи човек обаче каза, че не искал другата — само Джейн.

Каза на мама, че и без това не ѝ оставало да живее дълго и че рано или късно щял да се добере до Джейн. Ако не той, щял да го направи някой друг, защото ако попаднела в подходящите ръце, Джейн щяла да струва много пари и ако му я продадяла сега, мама можела да си купи лекарства и храна за другата си дъщеря.

Мама го нарече мръсен сво... нещо си и му каза да се маха! Да се маха! И да стои далеч от дъщерите ѝ! Колкото по-ядосана и разстроена ставаше, толкова повече кашляше и Онзи човек се разсмя, защото накрая тя едва можеше да говори — така силно кашляше.

Но спря да се смее, когато мама изкашля кръв отгоре му. Тогава изруга и се дръпна назад.

Хората се плашеха, когато мама кашляше кръв. Джейн и Аби бяха свикнали. След като Онзи човек си отиде, Джейн донесе кърпата и купата с вода, даде на мама няколко капки от синьото шишенце и скоро мама пак утихна.

Тогава Джейн я попита защо Онзи човек иска нея, а не Аби. Аби беше по-силна, по-бърза ѝ много по-умна от Джейн. Аби беше на дванайсет и можеше да чете, да пише, да прави всичко. Вече дори имаше работа, в пекарната. Джейн беше на шест и в нищо не я биваше много.

— Защо, мамо? — попита тя. — Защо искаше мен, а не Аби?

Мама обхвана бузата на Джейн с тънката си бяла ръка и промълви с тъжен глас:

— Защото си красива, миличката ми. Защото си красива.

Тогава ѝ каза, че Онзи човек е много лош и зъл и че трябва винаги да се пази от него, да стои настрана от него и когато мама си отиде, Джейн не бива да се отделя от Аби.

Мама умря миналата седмица, но не позволиха на Джейн да ходи на работа със сестра си. Началникът на Аби каза, че нямало да пусне малко дете като Джейн в пекарната, защото щяла само да пречи и да се вре в краката на хората, колкото и Аби да му обещава, че Джейн няма да направи нищо подобно. Затова, докато Аби беше на работа, Джейн трябваше да стои тук, в малката стаичка, която беше техен дом. Аби казваше, че тук било по-сигурно, отколкото да играе по улиците.

Джейн изобщо не се чувстваше на сигурно място. На улицата поне имаше други деца.

Вратата пак издрънча.

— Веднага отвори вратата! — изкрещя господин Морисън.

— Ох, за бога, просто я разбий! — чу Джейн гласа на Онзи човек. — Аз ще платя щетите.

Джейн трескаво се огледа наоколо. Нямаше къде да се скрие. Те със сигурност щяха да погледнат в гардероба. Единственият начин да излезе беше през вратата. Дори прозорецът беше закован с дъски отвън, откакто се счупи толкова отдавна.

Прозорецът! През лятото Аби разхлаби няколко от гвоздеите, за да може в стаята да влиза чист въздух. Тряс! Вратата потрепери. В средата се появи цепнатина.

Джейн се хвърли към прозореца. С треперещи пръсти извади разхлабените гвоздеи. Едната от дъските се люшна надолу и остави след себе си тесен процеп. Джейн видя света навън, видя слънчевата светлина.

Тряс! Това беше шум от разцепващо се дърво, но Джейн не изчака да види какво ще стане. Само след секунда вече се провираше през дупката между дъските. Едвам се събра.

Зад гърба си чу как вратата се разцепи, чу крясък и стъпки.

Заизвива се трескаво, усети как нещо се разпаря, после някой я сграбчи за крака, но тя ритна назад и падна на паважа. Едната ѝ обувка липсваше.

— Върни се тук, малка кучко! — кресна господин Морисън, но Джейн не изчака да я настигнат.

Надигна се, хукна и не спря. Тичаше, без да си поеме дъх, без да се интересува, че има само една обувка и усеща бодежи под ребрата. Не спря, преди да стигне до пекарната. Заобиколи тичешком и видя Аби, облечена с престилка, която ѝ беше прекалено голяма, и покрита с брашно. Хвърли се към нея.

— О, Аби, Аби, Аби!

Аби я прегърна.

— Какво се е случило, Джейни? Какво правиш тук? И къде ти е обувката?

Разтреперана, задъхана, Джейн едва успя да промълви:

— Той дойде, Аби... Онзи човек... с господин Морисън и аз не им отворих вратата, точно както ми каза, но той хлопаше толкова силно и тогава Онзи човек му каза да разбият вратата и... и... — Тя млъкна и се разплака.

— Тихо, миличка, всичко е наред — успокои я Аби. — Сега си с мен. В безопасност си.

— Избягах през прозореца — продължи Джейн, погледна към единствената си обувка и потръпна. — Някой ме хвана за крака, докато пълзах навън. Обувката ми остана у него, Аби. Онзи човек ми взе обувката.

— Да, но теб не те е взел — каза твърдо Аби, — Само това е важно.

— Не можем да се върнем там, Аби. Той плати на господин Морисън, за да го пусне вътре.

— Какво прави тук това дете? — изгърмя някакъв дълбок глас. — Нали ти казах, че не искам деца!

Беше пекарят, дебел и червендалест, с огромна брада.

— Чакай тук — каза Аби, сложи Джейн да седне върху едно обърнато ведро и забърза към пекаря. Джейн не можеше да чуе какво си говорят, но мъжът няколко пъти се обърна и я погледна. Мръщеше се.

В мига, в който Аби се върна, Джейн се обади:

— Няма да се върна, Аби. Той ще...

— Тихо. Аз ще отида, когато свърша работа, но само за да взема нещата ни.

— Ами аз? — попита Джейн и погледна нервно към пекаря.

— Каза, че през деня можеш да стоиш в двора — отговори Аби.

— Ти ми каза, че в двора има плъхове. — Джейн се боеше от плъховете. Като малка я ухапа плъх и белегът още личеше.

— Има две котки и едно кутре. Плъховете се страхуват от тях — каза й Аби. — Това ще ти хареса, нали?

Джейн кимна. Обичаше животните, освен плъховете.

— Гладна ли си?

Джейн кимна. Тя винаги беше гладна.

— Ще ти донеса едно хубаво топло хлебче — обеща Аби и наистина го донесе. Това беше най-хубавото в работата на Аби в пекарната: винаги имаше стар хляб, който носеше вкъщи. През повечето време ядяха само това.

— Аби, сега къде ще живеем?

Настъпи кратка тишина. Аби погледна към пекаря, който вадеше тави с хляб от пламтяща фурна.

— Каза, че една-две вечери можем да спим в бараката, на чувалите с брашно, докато си намерим друго жилище. Не се тревожи, ще измислим нещо. Ще пиша на няколко души. Не можем да продължаваме така — каза Аби.

— Както пишеше мама? — Мама постоянно пишеше писма, но така и не получи отговор.

Аби въздъхна.

— Знам. Но какво друго можем да направим?

Джейн лежеше свита в леглото и мислеше за миналото.

„Не прави нищо прибързано“, каза ѝ Аби.

Но представата на Аби за нещо прибързано не съвпаднаше с тази на Джейн. Според Аби би било прибързано Джейн да приеме мъж с добра репутация, от добро семейство и с прилично състояние само защото не го познаваше много добре. Защото не го обичаше.

Но когато мама и татко умряха, Аби беше на дванайсет години. Имаше спомени от времето, когато са били щастливи. Аби вярваше в любовта. Освен това извади късмет.

Джейн нямаше почти никакви спомени от тези дни. Спомняше си най-вече глада, студа и постоянните неудобства. И страха. Беше прекарала почти целия си живот сама, без семейство.

Да вярва в любовта? Да се надява да извади късмет в любовта?

Мама и татко бяха извадили късмет и виж какво им се случи — в отчаянието си татко стана разбойник по пътищата и го застреляха, мама си изкашля дробовите от туберкулоза, а децата им, едното на дванайсет години, а другото на шест, останаха сами и в крайна нищета.

Това, че вече не живееха в мизерия, беше чиста случайност. Най-големият късмет на света.

Дължеше се на късмет, на Дейзи... И на лейди Биатрис... И на поредица от случайни щастливи събития... Но човек не можеше вечно да разчита на късмета.

През процепа между завесите се промъкна розовата светлина на зората. Джейн се уви по-плътно в топлите завивки. Не, нямаше да направи нищо прибързано.

[1] Цитатите от „Ема“ на Джейн Остин са в превод на Надежда Розова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

О, Лизи! Не се омъжвай, ако ще е без любов.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Лорд Кембъри пристигна точно в три часа.

„Точността е хубаво нещо“ — помисли си Джейн. Точността показваше, че учтивостта е важна за него и че поне в някои отношения държи на думата си. Докато поздравяваше нея и лейди Биатрис и се настаняваше в салона, Джейн го огледа внимателно.

Беше доста пухкав около талията, само пет-шест сантиметра по-висок от нея и не изглеждаше застрашителен физически. Беше облечен спретнато и елегантно с безупречен светлобежов панталон, с блестящи черни ботуши, шалчето му беше завързано елегантно, но не прекалено сложно, а кройката на палтото му издаваше почерка на майстор шивач.

Косата му беше елегантно сресана така, че да прикрие голото му теме, и задържана на място с помада. „Лорд Тънък косъм.“ Джейн се помъчи да не мисли за коментара на Дейзи. Горкият човек не беше виновен, че оплешивява.

Тримата си размениха обичайните любезности, той отказа освежителни напитки и лейди Биатрис го остави насаме с Джейн. Тя седна, приглади полата си над коленете и се помъчи да изглежда спокойна, отколкото се чувстваше.

— Днес сте много хубава — обърна се към нея лорд Кембъри с одобрителна усмивка. — От толкова години съм сред висшето общество, но не мисля, че съм срещал по-красива млада дама, а, повярвайте ми, наистина съм търсил.

Той протегна ръце, сякаш обхващаше лицето ѝ с ръце и преоформяше чертите му.

— Под каквото и ъгъл да ви погледна, пропорциите ви са съвършени.

Джейн се изчерви и му благодари. Открай време не се чувстваше удобно, когато хората говореха за красотата ѝ.

— Чух, че понякога разхождате кучетата на леля си.

— Да, обичам кучетата.

— И аз. И котките ли обичате?

— Нямам нищо против тях, но нямам котки. От тях кихам.

— Аха.

Настъпи кратка пауза, след която лорд Кембъри каза:

— Миналата седмица дойдох на сбирката на литературното ви общество. Чух ви как четете.

— Да, спомням си.

— Обикновено не чета много. Струва ми се скучно.

— О!

— Но имате много хубав глас. Нямам нищо против да ви слушам.

— Благодаря.

Последва кратко мълчание. Джейн не можеше да се сети какво да каже. Трудно ѝ беше да се преструва, че това е обикновено посещение, когато знаеше каква е истинската причина за него. Беше ужасно нервна.

— Настояницата ви съобщи ли ви каква е целта на посещението ми?

Значи нямаше да има усуквания, опити за флирт, каквито и да било преструвки, че става въпрос за нещо друго, освен за откровено споразумение. Джейн се поотпусна.

— Да, каза ми.

Лейди Биатрис не ѝ беше настояница, не и във формалния смисъл на думата, но това нямаше значение.

И тогава той се впусна в речта, която тя бе дочула донякъде от стълбите вчера. Учтиво го изслуша, докато ѝ обясняваше желанието си да се сдобие с красива съпруга, която да добави към всички други красиви неща, които е събрал през живота си, и деликатно спомена за надеждата си в крайна сметка тя да му роди красиви деца — разбира се, имаше нужда от наследник.

Обясни ѝ каква изгодна партия е той за нея, макар и не толкова подробно, колкото на лейди Биатрис предишния ден. Но ѝ описа в

големи подробности трите си къщи и какво има в тях, сякаш Джейн щеше да се омъжи не само за него, а и за къщите му.

Тя реши, че в това има известна истина. Все пак щеше да се омъжи за него, за да се сдобие с дом.

Всичко това беше малко странно, но Джейн изобщо не се чувстваше неудобно с лорд Кембъри. Вярно, той я гледаше настойчиво, но не по онзи начин — по който я гледаха много други мъже и който обикновено я караше да се чувства неловко. Той сякаш виждаше картина или статуя, а не жив човек.

Той завърши речта си, поколеба се, внимателно падна на едно коляно и попита:

— Госпожице Чанс, ще ми окажете ли честта да станете моя съпруга?

Джейн си пое дълбоко дъх. Това беше решаващият миг. С едно просто „да“ можеше да осигури бъдещето си, както и бъдещето на всички деца, които можеше да има. Тя обаче уважаваше факта, че той не се опита да я забаламоса с неверни обяснения в любов; почувства, че му дължи същата откровеност.

Все пак май щеше да направи нещо прибързано.

— Моля ви, седнете, лорд Кембъри — чу се как изрича тя. — Има някои неща, които трябва да уточня, преди да отговоря на вашия ласкателен въпрос.

Той се намръщи, стана със съвсем лек намек за усилие, изтърси си панталона и седна.

— Благодаря ви за предложението — каза му тя. — Оказвате ми голяма чест.

— Но?

— Но трябва да узнаете нещо за мен, преди да ми зададете отново този въпрос.

Той се намръщи още повече, а тя продължи с леко разтреперан глас:

— Вие помолихте госпожица Чанс да стане ваша съпруга. Аз... аз не съм госпожица Чанс. Чанс е име, което си измислихме — аз и сестрите ми, — когато бяхме в беда и бягахме от един зъл човек, който искаше да ни навреди. Истинското ми име е Джейн Чантри.

Изречението му не се промени.

— От рода Чантри от Хъртфордшър.

Джейн не разбра дали това е въпрос, но реши да го приеме за такъв.

— Така мисля, но със сестра ми Аби никога не сме поддържали връзка със семейството на баща ми.

Родът Чантри от Хъртфордшър никога не бе признал съществуването на Джейн и Аби — нито когато се родиха и татко писа на родителите си, нито когато убиха татко и мама им писа, нито когато мама умря и дванайсетгодишната Аби им писа, за да им съобщи, че със сестричката ѝ сега са осиротели и живеят в крайна бедност. Родът Чантри от Хъртфордшър не им предложи никаква помощ и не прояви никакъв интерес.

— Никога не сме поддържали връзка и със семейството на майка ми, Далримпъл. Родителите ни починаха, когато бях шестгодишна, и с Аби отидохме в сиропиталище.

— Сиропиталище?

Джейн вдигна брадичка.

— Да, домът „Пилбъри“ за дъщери на изпаднали в нужда дами. Живях там дванайсет години.

Пясъчнорусите му вежди се надигнаха.

— А каква е тази история за marchese di Chancelotto^[1]?

Тя преглътна.

— Боя се, че той е плод на въображението на лейди Биатрис. По някакъв начин тази измислица привлече вниманието на обществото и то я прие за факт. Не можем да я отречем публично, без да притесним лейди Биатрис, затова си мълчим. Дължим ѝ всичко и за нищо на света не бихме искали да ѝ причиним и най-малко неудобство — обясни тя, макар да се съмняваше, че на този свят има нещо, което би могло да притесни лейди Биатрис.

Възрастната дама си съчини тази възмутителна история на една вечеря не заради друго, а заради дяволитото си желание да подразни своя племенник, Макс. На никого и през ум не му мина, че някой ще я приеме сериозно, но измислицата се разпространи и всички я приеха за истина, което доставяше безкрайно удоволствие на лейди Биатрис.

Той се намръщи.

— А лейди Биатрис е...

— Наша безкрайно скъпа приятелка, но не ни е кръвна роднина.

— Да, но вашата сестра се омъжи за племенника ѝ. Той знае ли за това?

— Да.

Лорд Кембъри се облегна в креслото си със замислено изражение.

— Разбирам. А другите ви сестри?

— Те също са ни безкрайно скъпи, но не са роднини на мен и Аби. Но сме отдадени една на друга. Ние сме сестри в сърцата си и нищо на този свят не е в състояние да ме накара да се отрека от тях — заяви категорично Джейн.

— Разбирам.

Не, не разбираше. Имаше нещо още по-лошо. Тя си пое дълбоко дъх и отново прокара по полата си леко треперещите си ръце.

— Трябва да ви разкажа как се запознахме, но преди това искам да ми дадете думата си на джентълмен, че няма да го повторите пред никого, защото тайните, които ще ви разкрия, не са само мои.

Той я изгледа внимателно, присви устни, но кимна отсечено и ѝ даде думата си.

С тих глас и без да го поглежда, тя обясни как в същия ден, в който напусна „Пилето“, я упоиха и отвякоха, как се събуди в бордей и как Дамарис, която също бе наскоро отвличена и заведена там, я спаси от търга за девствеността ѝ, като ѝ забърка отвара от билки, от която Джейн се разболя така, че не можеха да я продадат.

Разказа му как Дейзи, която работеше в бордея като прислужница, ги измъкна с помощта на Аби и как неволно трите станаха причина Аби да загуби мястото си като гувернантка. Разказа му и как се заклеха никога да не се разделят, като истински сестри, и да се грижат една за друга, и завърши, като описа как дойдоха — по покана на лейди Биатрис — да живеят с нея като нейни племенници.

Когато млъкна, лорд Кембъри дълго време не продума.

Джейн чакаше тревожно. Нямаше представа какво си мисли той — лицето му беше непроницаемо, — но когато най-накрая проговори, го направи, за да поиска бренди.

Джейн позвъни за Федърби и след като той донесе една гарафа на Негово благородие, тя попита:

— Бихте ли желали да ви оставя известно време сам, лорд Кембъри? Знам, че това, което ви казах, е трудно за възприемане.

Той пресуши чашата, остави я внимателно и я прикова с нетрепващ поглед.

— Още ли сте девствена?

Този прям въпрос я изненада малко, но тя отговори спокойно:

— Да. В бордея никой не докосна нито мен, нито Дамарис. — Лицето ѝ пламна и тя се насили да добави: — И макар че ме изложиха пред купувачите почти гола, мисля, че никой не гледаше лицето ми.

— Хмм. — Той си наля още едно бренди, по-малко, и отпи. Гледаше я и обмисляше чутото. — Дори когато се изчервявате, пак сте красива.

Джейн примигна. Това ли само имаше да каже?

— Предполагам, че сега ще оттеглите предложението си.

— Хмм, това пък какво означава? Не, честно казано, възхищавам се на честността ви. Не очаквах да си признаете.

— Да си призная ли?

— Вече знаех повечето от нещата, които ми разказахте — като начало, за италианския *marchese*. — Той забеляза изненадата ѝ и поясни: — Проучих миналото ви. Знаех, че това е лъжа. Знаех и че не сте роднина на лейди Биатрис и така наречените си сестри. Знаех и за Чантри и Далримпъл. — Той се намръщи. — За бордея обаче не знаех. Откровено казано, това си беше неприятен шок.

— И за мен беше неприятен шок — промълви Джейн.

В стаята се възцари продължително мълчание. Лорд Кембъри изглеждаше замислен.

— Още сте девствена, така че нищо фатално не е станало. И сте красива. И сте от добро потекло — иначе не бих ви поискал. Семействата Чантри и Далримпъл се ползват с голямо уважение.

„Не и от мен“ — помисли си Джейн. Всеки, който можеше да изостави две осиротели момиченца на произвола на съдбата само защото родителите им бяха избягали и се бяха оженили тайно, не заслужаваше нито уважението ѝ, нито дори честта да го нарича свой роднина. Но не му възрази.

— Искате да кажете, че предложението ви още е в сила, така ли? — попита тя внимателно.

— Двете причини да се спра на вас бяха доброто ви потекло и съвършеното ви лице. Това не се е променило. Трябва да призная, че откровеността ви също ми допада — не очаквах честност от красива

жена. Приятна изненада. — Той допи брендите и остави чашата, която изтрака на масата. — Така че да, предложението още е валидно.

Той извади от джоба си кутийка, в която имаше пръстен — с диамант, огромен и по-пищно украсен, отколкото би избрала Джейн. Сложи го на пръста ѝ и тя му благодари възпитано. Пръстенът ѝ се стори много тежък върху ръката ѝ.

„Защото още не съм свикнала“ — каза си тя.

Джейн съобщи новината на лейди Биатрис скоро след като лорд Кембъри си тръгна. Възрастната дама се намръщи.

— Значи вече си го приела? За бога! Искях да ти кажа да ме повикаш, преди да си тръгне. Искях да поговоря с него, да се споразумеем за някои неща. Мътните да го отнесат!

— Аз споменах за споразумения — каза Джейн. Споразуменията бяха жизненоважни за бъдещата ѝ сигурност — те бяха свързани с финансовите и други обезпечавания, които трябваше да се направят за нея и децата ѝ, в случай че овдовее. Без такива споразумения тя и децата ѝ можеха да останат без нищо.

Лейди Биатрис засия.

— Така ли? — попита тя, но после лицето ѝ помръкна. — Предполагам, че ти е казал да не тревожиш хубавата си главица с такива неща. Мъжете все си мислят, че ние, жените, сме безмозъчни глупачки.

Джейн се усмихна. Очакваше от него да каже нещо подобно, но беше обмислила всичко предварително.

— Казах му, че съгласието ми зависи от това дали ще постигне задоволително споразумение с Макс. Надявам се, че няма да има проблеми. Все пак Макс ми е зет.

— И е истинска акула в деловите си начинания — грейна в усмивка лейди Биатрис. — Умно момиче си ми ти! Справила си се блестящо. Макс с удоволствие ще се заеме и ще се погрижи да те осигурят добре, можеш да си сигурна. Трябва да призная, учудвам се, че си така...

— Користололюбива?

— В никакъв случай! — отвърна възмутено въззрастната дама. — Думата, която търсех, е „практична“. Изобщо не е користололюбиво да

искаш да подсигуриш бъдещето си, както и това на децата си. Твърде много момичета мислят само за любов и изобщо не се замислят за бъдещето си.

— Знам. Точно това са направили майка ми и баща ми.

За миг се възцари тишина. Лейди Биатрис потупа Джейн по ръката.

— Вярно е, миличка, вярно е. Сега разбирам. — Тя се оживи. — Е, кога ще обявим годежа?

— Съгласих се да позволя на лорд Кембъри да го обяви веднага щом подпишем споразуменията. Той иска да се оженим в края на сезона.

— Пролетна невеста, значи? — повдигна лейди Биатрис изящно оскубаните си вежди. — Всемогъщи небеса! Навярно е напълно запленил.

— Не, не мисля — отговори Джейн. Всичко мина забележително спокойно и прямо. Делово. По някаква причина това я успокои повече от всичко друго.

Тя показа пръстена на лейди Биатрис.

Възрастната дама го огледа и кимна.

— Виж ти, виж ти! Май държиш всичко под контрол. Трябва да призная, скъпа моя, че дори не подозирах, че зад това твое хубаво лице се крие такъв чудесен практичен ум. — Тя придърпа Джейн в прегръдките си. — Толкова се гордея с теб, Джейн! Кембъри, при това преди сезонът изобщо да е почнал! О, когато разберат, котките ще наточат нокти, помни ми думата! — И тя се подсмихна, обзета от радостно очакване.

Джейн съобщи веднага на Дейзи, а на останалите от семейството — когато се събраха на вечеря. Дамарис и Фреди се бяха върнали и всички ги посрещнаха с голяма радост. Цялото семейство — включително господин Патрик Флин, който беше близък семеен приятел — се беше събрало на масата.

Както Джейн очакваше, имаше протести, най-вече от страна на Аби, но тя беше подготвена за тях. Не се поколеба и отказа да дава обяснения за решението си — знаеше, че причините й ужасно ще

разстроят Аби, която щеше да започне да вини себе си, а Джейн не искаше това.

Лейди Биатрис и — което я изненада — Флин, Макс и Дейзи застанаха на нейна страна и напомниха на Аби, че животът си е на Джейн и решението също трябва да е нейно. Дамарис не взе страна — просто силно прегърна Джейн и ѝ пожела да бъде щастлива. Фреди я поздрави и ѝ каза, че Кембъри е малко скучен, но навярно ще ѝ бъде нелош съпруг. А накрая Аби реши, че като спори, само ще отблъсне сестра си от себе си, затова я прегърна и със сълзи на очи ѝ пожела цялото щастие на света.

Тази вечер Джейн се пхна в леглото и придърпа завивките около себе си. Беше го направила. Беше почти сгодена за богат мъж с добър характер и от добро семейство.

Отсега нататък нямаше да я грози опасността да се влюби.

[1] Маркиз ди Чанселото (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

*Смея ли да запитам дали тези любезности,
за които споменахте, идват като моментно
въдхновение или са плод на предварително
обмисляне?*

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

— Сър?

Един чиновник подаде глава в дискретния кабинет на почитаемия Гилбърт Радклиф в Уайтхол. От външния кабинет Закари Блек го наблюдаваше, леко развеселен от извънредната му предпазливост. Не бе възможно да изглежда чак толкова опасен, нали?

— Да, Евънс, какво има? — Радклиф звучеше разсеян, зает.

— Един човек иска да ви види. — Чиновникът понижи глас. — *Настоява* да ви види.

— И какво?

— Работата, сър, е, че е циганин.

— Циганин ли?

— Да, сър. Мръсен и ужасно опърпан. Щях да го изгоня, но той ви потърси по име, сър, настоя, че ще искате да го видите, и отказа да приеме „не“ за отговор. — И той добави със съмнение: — Мога да наредя да го отстранят, ако настоявате, сър, но е доста едър и се боя, че ще е... трудно.

— Значи, опасен, така ли? Е, добре, пуснете го. Аз ще се оправя с него.

Чиновникът се обърна към Зак и отстъпи, за да го пусне да мине.

— Внимавай как се държиш, циганино. Господин Радклиф може да е джентълмен, но няма да търпи глупости.

Зак му смигна и влезе спокойно в кабинета, където каза с груб акцент:

— Един жентълмен ми даде писмо за някаква там важна клечка, господин Гилбърт Радклиф — туй вий ли сте? Каза да го дам само на него, пък господин Радклиф щял да ми даде златна гвинея.

Почитаемият Гилбърт Радклиф се облегна назад в креслото си и изгледа посетителя си с присвити очи. Погледът му се плъзна по покритата с тъмна четина брадичка, по износените чуждестранни дрехи, по калните ботуши, по опърпаното палто от овча кожа с избеляла, но необичайна бродерия... и по най-издайническият признак от всички — малката златна обеща.

— Златна, а? За такъв негодник като теб?

— Златна, тъй ми обеща — потвърди Зак и направи малка крачка напред. — И само златна ще приема.

Гилбърт Радклиф сбърчи нос.

— Пфу! Как миришеш само... Да не си нощувал в някоя плевня?

Устните на Зак потръпнаха, но той заропта театрално:

— Дълъг път изминах с туй писмо, много дълъг!

— Да повикам ли някого да изгони този нещастник, сър? — попита Евънс от вратата.

— Не, не! — отговори Радклиф и му махна да излезе. — Донеси ни кана чай и две чаши.

Чиновникът го изгледа невярващо.

— Чай ли, сър?

— Може ли и малко бисквити? — попита с надежда Зак. — С джинджирил?

Чиновникът го изгледа злобно и погледна към Радклиф, който кимна.

— Да, и бисквити — джинджирилови, ако има. И затворете вратата след себе си.

След като Евънс си тръгна, Радклиф погледна към Зак и поклати глава.

— Сигурно очаква да откраднеш лъжиците.

Зак отвърна възмутено:

— Държа да знаеш, Гил, че не съм крал никакви лъжици от... о, от седмици!

Гил се разсмя, стана и отвори един прозорец.

— Нали знаеш, че миришеш на овце?

Зак се ухили.

— Знам. От палтото е. — Той с гордост посочи опърпаното палто от овча кожа, покрито с избеляла, някога зловеща, а сега замърсена от старост и износване бродерия. Увенчано по краищата с влажни туфи мазна вълна, от него все още се излъчваше лек мирис на овце. — Заради дъжда е. Когато се измокри, eau-de-sheep^[1] се засилва. Изсъхне ли, миризмата на практика не се забелязва.

— Да, но точно сега е ужасяваща.

— Ужасяваща? Как можа да изречеш подобно нещо? Държа да знаеш, че това палто ми струва цели два шилинга. Два!

Гил потръпна.

— А жилетката от котешка кожа? За това няма извинение.

Зак погали с обич одеянието.

— Нали е ужасна?

Гил поклати глава.

— В училище беше доста елегантен. Сега едва те познах.

— Той протегна ръка. — Но толкова се радвам да те видя, Ад...

Зак го прекъсна:

— Не отговарям на това име.

Настъпи кратка тишина, след което той добави тихо:

— От дванайсет години насам съм Закари Блек и не виждам причина да променям това. Как си, Гил?

Стиснаха си ръцете.

— Е, добре, радвам се, че си получил съобщението ми, и още повече се радвам, че дойде, но мога ли да попитам защо се преструваш точно на циганин?

— Защото не се сещам за по-лесен начин да прекосиш границата — отговори Зак. — Никой не забелязва циганите, особено ако пътуват в група, както пътувах аз. — Забеляза изражението на Радклиф и добави: — Като момче играех с циганите часове наред — грешни часове, разбира се. Сега съм почетен член на племето. Това неведнъж се е оказвало много полезно.

— Успя ли да намериш доказателствата?

Вместо отговор Зак извади от един вътрешен джоб изтърган пакет от намаслена кожа и го метна на бюрото на Гил.

В тишината, която последва, Гил отвори пакета и заразглежда документите вътре.

Зак беше получил бележката на Гил преди девет дни — мръсно парче хартия, предавано от ръка на ръка. В нея Гил му казваше да донесе лично доказателствата и подчертаваше, че присъствието му в Англия е наложително. Воден от тази бележка, той остави унгарците сами да се оправят с политиката си и се устреми към Лондон, където пристигна за рекордно време.

Такива бележки — винаги написани лично от Гил и с шифър, който само Зак можеше да разбере — управляваха живота му от осем години. Те носеха инструкции от този неугледен офис в помещенията на Конната стража в Уайтхол към онази част на континента, в която Зак работеше във въпросния момент. За краля, за родината.

За пръв път от дванайсет години се връщаше в Англия. Чувстваше се странно.

Чиновникът се появи с чая и бисквитите и остави подноса, без да каже нищо. Погледна първо към Гил, а после и към Зак, леко озадачен, но Гил беше погълнат от документите пред себе си. Зак само му смигна и посегна към бисквитите, а Евънс си тръгна, обзет от безгранично, но незадоволено любопитство.

Зак си наля чай, добави две бучки захар и започна да отпива бавно, наслаждавайки се на вкуса. Английски чай. Откога не беше пил? Беше на втората си чаша и четвъртата джинджифилова бисквита, преди Гил най-накрая да вдигне глава.

— Чудесно! Точно както подозирахме. А сега разполагаме и с доказателството. Няма да те питам как си се сдобил с тези...

— Добре, защото няма да ти кажа. Сега ми кажи, Гил, защо, по дяволите, настоя да ги донеса лично? Спокойно можех да ги пратя по обичайния начин. Както винаги, на моите хора може да се разчита. Нямаше нужда да се връщам в Англия.

Гил посегна към каната с чай и си наля една чаша.

— Всъщност имаше.

— Защото баща ми почина? Това го разбрах още преди месеци, но то не променя ни...

— Променя, ако искаш някога отново да заживееш в Англия.

Зак се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Не беше сигурен, че иска да живее в Англия.

Гил добави мляко и бучка захар в чая си и го разбърка.

— Чух един слух.

— Ти винаги чуваш слухове, това е част от занаята ти.

— Въпросът е, че не знам всички подробности — и не, познаваш ме достатъчно добре и знаеш, че не бих те занимавал с непотвърдени слухове, — но по-добре иди в „Смит, Ентуисъл и Кромби“...

Зак се намръщи.

— Адвокатите на семейството ми?

Гил кимна.

— Те несъмнено ще могат да ти обяснят. А и това тук може да ти потрябва. — Той извади от едно чекмедже голям избелял плик и го подаде на Зак. — И, Ад... Зак, ако бях на твое място, нямаше да губя време.

Намръщен, Зак взе плика. Беше го оставил на Гил преди дванайсет години, в случай че... не беше сигурен какво. Обърна го. Печатът беше невредим.

— Такъв вид проблеми, а?

Гил кимна.

— Имаш ли къде да отседнеш?

— Мислиш ли, че в „Пълтни“ ще ме приемат в този вид? — попита Зак и се засмя, когато видя изражението на Гил. Хотел „Пълтни“ беше най-елегантният в Лондон. — Е, аз съм само с това на гърба. Не смятах да оставам в Англия повече от ден-два.

Гил въздъхна.

— Тогава по-добре остани при мен. Ето ти адреса. — Той написа нещо на една картичка и я подаде на Зак. — Покажи го на прислужника ми. Той ще ти даде бърснача ми и ще ти намери някакви свестни дрехи. — Погледна стария си приятел и присви очи. — Това ужасяващо палто и особено това... — погледна към жилетката от котешка кожа и потръпна — ... извращение никога повече не бива да се мяркат в близост до мен, ясно ли е?

Зак печално поклати глава.

— Гилбърт, Гилбърт, а аз си мислех, че обичаш котки.

— Обичам ги. Точно това е проблемът.

Зак се засмя.

Главният чиновник в кантората на господата Смит Ентуисъл и Кромби, адвокати, остана също толкова възмутен от външността на Зак, колкото и Евънс. Един истински клиент би подал на служителя визитна картичка, но от шест години Зак не носеше със себе си никакви документи за самоличност, камо ли визитна картичка на джентълмен. Циганите нямаха такива, шпионите също. А докато не разбере за какво става въпрос, нямаше намерение да се обяснява, особено на някакъв дребен надут чиновник.

— Предполагам, че Смит е вътре.

Погледът на чиновника се стрелна за миг към една от вратите в кабинета му.

— За такива като теб не е.

— Значи е вътре, нали така? Хубаво.

Преди служителят да успее да реагира, Зак го заобиколи и мина през вратата най-вдясно. Затвори я и я залости здраво.

Един строен мъж на трийсетина години с вече посивяваща коса стана иззад бюрото си и се намръщи.

— Какво означава това натрапване?

— Съжалявам, господин Смит! — провикна се чиновникът от другата страна на вратата. — Не можах да го спра.

— Вие ли сте Смит? — Зак очакваше да види по-възрастен човек.

— Да, но както казах...

— А, вие сигурно сте синът. Очаквах баща ви, но предполагам, че вече се е пенсионирал. — Зак седна, като си избра най-удобния стол.

— Вижте сега... — започна Смит.

Чиновникът заблъска по вратата и изкрещя:

— Да повикам ли стражник, господин Смит?

— На ваше място не бих го направил — обърна се благо Зак към адвоката. — Ще се получи много неудобно. Особено за вас. — Той се облегна и кръстоса крака, без да обръща внимание на чиновника, който продължаваше да крещи и блъска по тежката дъбова врата.

Смит видимо се поколеба.

— Господин Смит? — отново изкрещя чиновникът. — Да доведе ли помощ?

— Не, всичко е наред, Григс — провикна се Смит.

От другата страна на вратата настъпи кратка тишина.

— Сигурен ли сте, сър?

— Напълно.

Лъжата беше толкова очевидна, че Зак не можа да потисне усмивката си.

Смит се намръщи, сякаш изведнъж му хрумна нещо, наведе се напред и се вгледа напрегнато в посетителя си.

— Да не би да сме се срещали?

— Само веднъж, отдавна. Казвам се Закари Блек.

Смит поклати глава.

— Имам отлична памет за имена. Не познавам никакъв Закари Блек.

— Когато се видяхме за последен път, косата ви беше черна.

Ръката на Смит за миг се прокрадна към косата му и той се намръщи.

— Срещата продължи съвсем кратко. Вие дойдохте в Уейнфлийт заедно с баща си — предполагам, че ви е повикал моят покоен баща.

— Уейнфлийт? — промълви Смит и впери в него невярващ поглед. — Вашият покоен... не е възможно да имате предвид... мили Боже! Не, вие не може да сте... — Сега го гледаше смаяно. — Но вие сте мъртъв!

— Така ли? Сигурен ли сте? — попита сухо Зак.

— Ами, разбира се, че не съм... искам да кажа... мили Боже! Трябваше да ви позная дори и само по очите! — Смит шумно се тръшна в креслото си. — Ама наистина се появявате в последния момент, нали? Делото е след две седмици.

— Дело ли?

— За да ви обявят официално за мъртъв — поясни Смит и се намръщи, когато видя изражението на Зак. — Не знаехте ли? Братовчед ви Джералд е... от смъртта на баща ви насам той е...

— А, Джералд! Открай време иска всичко, което е мое.

Това било, значи.

— Да, но... о, Боже... вие не разбирате. Не е само братовчед ви, има и други... усложнения. — Смит извади една кърпичка и избърса челото си, макар че в стаята съвсем не беше горещо. Пое си дълбоко дъх и това сякаш го успокои донякъде. — Съжалявам, просто ме изненадахте. Дайте да караме по важност. Можете ли да го докажете?

— Да докажа какво? Че съм жив?

— Че вие сте Адам...

— Вече не се наричам така. От дванайсет години не съм използвал това име — откакто напуснах Уейнфлийт. Оттогава съм Закари Блек.

Смит се наведе към него през бюрото си.

— Но можете ли да докажете, че сте син на баща си?

— Толкова, колкото всеки син може да докаже кой е баща му. — Зак извади плика, който му даде Гил, и го метна на бюрото на Смит. — Всичко е тук.

Смит отвори плика и огледа документите вътре. Не бързаше, проучи ги най-внимателно един по един. Зак се облегна назад. Значи щяха да го обявят за мъртъв, така ли? Щеше да е почти забавно, само че тогава братовчедът Джералд щеше да получи всичко, а той никак не харесваше братовчедата Джералд. Никога не го беше харесвал.

Той видя как адвокатът проверява и препроверява документите, как търси някаква слабост в доказателствата. Накрая вдигна глава.

— Някой може ли да удостовери истинността им?

— Искате да кажете, има ли някой, който да се закълне, че съм този, за когото се твърди в тези документи? Да, разбира се. — Зак изброи половин дузина имена, предимно на бивши съученици, и добави: — А Гил Радклиф, от Конната стража, може да свидетелства с какво съм се занимавал през последната война.

Смит, който припряно записваше имената, се зарадва.

— През последната война? Значи сте били войник?

— Не точно.

— О! Някакъв шпионин, предполагам.

Неодобрението в гласа му показва много неща на Зак.

Смит беше като мнозинството англичани, които смятаха шпионската дейност за неподходяща за един джентълмен. Джентълмените се биеха открито, човек срещу човек, лице в лице. Шпионите се таяха в мрака и се занимаваха с лъжи и тайни.

Този живот много допадаше на Зак. А и джентълмени или не, шпионите рискуваха живота си за информация, която спасяваше стотици, а понякога и хиляди хора. Той се усмихна леко — нито потвърждаваше, нито отричаше.

— Баща ви също може да удостовери кой съм, ако паметта му си е на мястото. При последната ни среща бях още момче и несъмнено съм се променил много, но сме се срещали няколко пъти.

Смит кимна.

— Аз не изпитвам съмнения. Сега знам кой сте. Не приличате много на баща си, но приликата ви с покойния ви дядо е огромна, особено в очите. Баща ми беше принуден да се оттегли заради влошеното си здраве, но умът му е остър както винаги. С радост ще ви идентифицира.

Зак добави мрачно развеселен:

— Несъмнено братовчедът Джералд също ще ме идентифицира, макар и не с радост, опасявам се.

Смит сви устни.

— Настоятелно го посъветвах да изчака, докато юридическите формалности приключат, но...

— Той винаги е бил алчен малък червей. Е, това ли е всичко? Можете ли да спрете делото, или трябва да се появя и да докажа кой съм?

— Ще опитам, но мисля... всъщност сигурен съм, че братовчед ви ще настоява делото да продължи. Както знаете, минаха дванайсет години, откакто напуснахте Англия, и той... ами...

— След като се е смятал за собственик на всичко мое, сега със сигурност ще оспори претенциите ми — довърши Зак вместо него. — Е, да продължава докогато иска — и като познавам Джералд, със сигурност ще го направи, — но фактът, че съм жив и здрав, е неоспорим. Е, добре, това ли е всичко? Мога ли да оставя всичко във вашите ръце? — И той стана от стола си.

— Тъъ, не. — Ако това изобщо беше възможно, сега Смит изглеждаше още по-притеснен, отколкото при влизането му. — Има едно... — преглътна той — ... усложнение.

Зак седна обратно.

— Усложнение ли?

— Нещо много по-сериозно.

— Така ли? — измърмори Зак и зачака.

— Според мен ще докажете кой сте без никакви трудности, сър, но това само по себе си е проблемът.

— Не ви разбирам.

— Проблемът е... — започна Смит и дълбоко си пое дъх. — В мига, в който докажете самоличността си, ще ви арестуват.

Настъпи кратко мълчание.

— По какво обвинение?

— В убийство.

[1] Ароматът на овце (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

*Изненадите са глупаво нещо.
Удоволствието не става по-голямо, а
неудобството често пъти не е никак малко.
Джсейн Остин, „Ема“*

— Убийство ли? — попита спокойно Зак. През живота си беше убил петима души, от първия до последния врагове на родината му и убити при изпълнение на дълга му. По време на война. И макар че беше непряко отговорен за смъртта на още неколцина — отново в чужбина и в служба на родината си, — нито едно от тези действия не можеше да се нарече убийство.

— Да, убийство. — Смит като че ли изпитваше нужда да подчертае думата, да наблегне на това колко е сериозна ситуацията.

— Ако обичате, бихте ли ми казали кого се предполага, че съм убил?

Смит изглеждаше удивен, че на Зак изобщо му се налага да пита.

— Майка си, разбира се.

— *Майка си?* — повтори Зак и го изгледа внимателно. — Предполагам, че това е някаква шега.

— Шега ли? — повтори стъписан Смит. — Никога не бих си позволил да се шегувам с убийство.

— Тогава е просто смешно да ме обвинявате, че съм убил майка си.

— Значи не сте убили майка си, така ли, сър? — Смит изглеждаше облекчен.

— Предполагам, че в известно отношение съм отговорен за смъртта ѝ — призна Зак и нехайно сви рамене. Беше гладен и искаше да приключи с тази глупост.

Смит стисна зъби.

— Но никой не може сериозно да ме обвини в това — продължи Зак. — Не ми казвайте, че вече са започнали да обвиняват бебетата в убийство?

— Младеж на шестнайсет години не е бебе! — възрази шокиран Смит.

— Шестнайсет ли? — Зак поклати глава. — Бил съм на три седмици, когато майка ми е умряла от родилна треска. Би могло да се каже, че аз съм отговорен, но вината не е моя.

— А! Не. — Смит запрелиства документите, които бяха останали пред него, и раздражено изцъка с език. — Моите извинения, сър — без да искам, представих погрешно ситуацията. Говоря за втората съпруга на баща ви, вашата мащеха. Обвинен сте в нейното убийство.

Зак се наведе напред.

— Сесили е мъртва? Кога се е случило?

— Преди дванайсет години, сър. В нощта, когато сте напуснали Уейнфлийт.

Зак се облегна назад.

— Глупости! Видях я няколко седмици след като напуснах Уейнфлийт — всъщност двамата тръгнахме заедно — и беше в цветущо здраве. Освен това от време на време ми пишеше през всички тези години. Мисля, че последното ѝ писмо беше по Коледа. — Той се намръщи. — Или беше миналата Коледа? Е, във всеки случай не е мъртва, това е важното.

Смит се наведе напред и го изгледа изпитателно.

— Пазите ли тези писма?

Зак поклати глава.

— Разбира се, че не. Защо да ги пазя?

Смит въздъхна.

— Те може би щяха да ни помогнат да докажем, че е жива. Разбирате ли, трябва да го докажете. Можете ли? — Той сякаш все още изпитваше съмнения.

Зак вдигна рамене.

— Предполагам, че да, но ще бъде адски досадно.

— Досадно ли? — повтори Смит и го погледна с изражение на човек, който не вярва на ушите си. — Вие сте обвинен в убийство.

— Да, и всичко това е страшно неприятно. Но кажете ми, любопитно ми е: като изключим факта, че нямаш никаква причина да

желая смъртта на горката Сесили, как се предполага, че съм я убил? И защо, за бога?

— „Защо“ е въпрос на догадки. Колкото до „как“... — консултира се с бележките си Смит — ... вие... тъъ, някой я е ударил по главата и е хвърлил тялото ѝ в езерото в Уейнфлийт.

Зак изсумтя.

— Ужасно грубо от моя страна, бих казал. О, не ме гледайте така, човече! Станала е някаква грешка!

Смит обаче изглеждаше притеснен.

— Тялото на мащехата ви беше идентифицирано.

Зак вдигна вежда.

— От кого?

— От баща ви.

— Баща ми? — Виж, това наистина го изненада.

— И от най-малко трима прислужници. — Смит погледна папката пред себе си и добави: — Всички бижута са били смъкнати от тялото: по-специално пръстените ѝ ги е нямало.

Стомахът на Зак изръмжа. Чувахе отвън трополенето на коли по калдъръма и някакъв продавач на пайове, който хвалеше стоката си. Още не беше закусил, като се изключеа джинджифиловите бисквити.

— И? — настоя след миг той.

Смит неловко прочисти гърло.

— Няколко седмици по-късно един млад мъж, отговарящ на вашето описание, е продал в Лондон няколко бижута, които баща ви е разпознал като собственост на покойната му съпруга — вашата майка, имам предвид. И някои, които са принадлежали на мащехата ви. Бижутерът даде клетвена декларация, а баща ви разпозна бижутата. — Смит огледа лицето на Зак. — Имате ли някакво обяснение за това, сър?

Зак сбърчи нос.

— Наистина продадох бижутата на майка си — призна той. — Но те бяха лично нейни, а не семейна собственост, така че бяха мои и имах право да ги продам. Продадох и няколко бижута вместо Сесили — бижута, които баща ми ѝ беше подарил лично и не бяха собственост на имението — и ѝ дадох парите. От какво друго се очакваше да живее? Баща ми така и не започна да ѝ отпуска издръжка.

— А пръстените?

Зак нетърпеливо махна с ръка.

— Не знам нищо за никакви пръстени. Никога не съм докосвал мъртвата жена, която и да е била тя. Доколкото знам, Сесили още носи пръстените си. Или ако не ги носи, със сигурност още ги притежава. Най-вероятно — добави той. Всъщност Сесили нямаше никакви причини да запази пръстените, не и сантиментални.

— Значи не сте били вие, сър? Не сте я убили, искам да кажа.

— Не съм, разбира се! Аз не наранявам жени — отвърна Зак раздразнено. Проклятие, той помогна на Сесили да избяга от баща му, за да я предпази! — Но доказването на този факт ще бъде адски неприятно.

— Боя се, че ще бъде нещо повече от неприятно — поправи го Смит. — Простете, че говоря така прямо, сър, но според мен — както и според баща ми — доказателствата срещу вас са много силни. От убийството изминаха дванайсет години и почти през цялото това време вие така и не се върнахте в тази страна. Ще бъде много трудно да оборим тезата.

Ако се съдеше по изражението му, адвокатът смяташе това начинание по-скоро за невъзможно.

Зак не беше ни най-малко притеснен. Знаеше, че Сесили е жива и здрава и живее в Уелс. Всичко това бе почти забавно. Или поне щеше да бъде, ако не беше така ужасно досадно. Бе смятал да напусне Англия почти веднага. След срещата си с Гил осъзна, че ще се забави, защото трябва да докаже самоличността си и да се заеме с различните проблеми, изникнали след смъртта на баща му. Но това... обвинение в убийство можеше да забави нещата абсурдно дълго.

— Значи в мига, в който докажа кой съм, ще ми сложат прангите и ще ме помъкнат към затвора?

— Няма да ви сложат пранги. — Смит изглеждаше ужасен от това предположение. — Все пак сте джентълмен. Но със сигурност ще ви отведат в затвора.

— Какво облекчение! — отвърна сухо Зак и се изсмя. — Значи имам две възможности: или да си поискам наследството и да рискувам да увисна на бесилото за убийство — освен ако не успея да доведа в съда жива и здрава мащехата си, която не съм виждал от дванайсет години, — или да си остана Закари Блек и да се препитавам с това, което умея, както правя от дванайсет години насам.

Смит кимна.

— В общи линии, да. И докато открием мащехата ви, ще е по-добре да продължите да използвате сегашното си име. Ако ми дадете последния адрес, който ви е известен, ще се погрижа да я издирят и ще се сдобия с удостоверени свидетелски показания.

Зак кимна. Беше дал дума на Сесили да не разкрива пред баща си къде се намира тя, но баща му беше мъртъв и Сесили нямаше от какво да се страхува. Съобщи адреса.

— В Уелс? — възкликна изненадан Смит, сякаш графинята се бе преселила в монголските степи.

— Да, при една стара нейна приятелка от училище, която беше овдовяла. Писмата ѝ идваха от същото село, така че няма да е трудно да я намерите.

— Надявам се, сър. Ако не успеем...

— Ще отида лично в Уелс, ще я открия и ще я доведа. — Тя навярно щеше да се зарадва на възможността да се върне в Лондон след всички тези години. Сесили обичаше да пазарува.

Адвокатът поклати глава.

— Това не е добра идея, сър. По-добре го оставете в ръцете на, въъ, безпристрастни свидетели. Нали не искаме някой да ни обвини, че, въъ, сме злоупотребили с доказателствата?

— Глупости! Как това, че ще доведа жената, която уж съм убил, може да се изтълкува като злоупотреба с доказателствата?

Лицето на адвоката се разкри в гримаса.

— Миналата година имаше един случай, който предизвика голям скандал. Наследникът на един джентълмен от благородно потекло, който беше изчезнал преди двайсет години, се върна и си поиска наследството. Беше много убедителен, но накрая доказаха, че е измамник. Някой бил забелязал приликата му с наследника и го обучил с най-големи подробности как да се престори на него. — И добави с извинително изражение: — Сега хората стават подозрителни, когато удобни наследници или свидетели изникнат от нищото. Нали не искаме да ни обвинят, че сме намерили жена, която прилича на мащехата ви, и сме я научили как да се преструва? Най-добре оставете всичко на нас, сър.

Зак се замисли. Цялата история му се струваше абсурдна, но кимна утвърдително. По принцип предпочиташе да прави нещата сам,

но след като беше прекосил цяла Европа по най-бързия — и най-неудобния — възможен маршрут, трябваше да признае, че идеята да му спестят едно пътуване до Северен Уелс звучи много добре. Всъщност, като се замислеше, отдавна трябваше да си достави няколко, тъъ, луксозни чувствени удоволствия.

— А дотогава бих ви посъветвал, тъъ, да се спотайвате.

— Да се спотайвам?

Смит кимна извинително.

— Няма да е добре, ако някой ви разпознае, преди да сме открили мащехата ви. И така, къде мога да се свържа с вас? — Моливът му беше готов за записване. — Адресът ви?

Зак му даде адреса на Гил.

— Това е само временно. Ще ви съобщя, ако и когато намеря нещо по-постоянно. — Той си взе шапката. — Това ли е всичко?

Смит кимна. Зак стана и тръгна към вратата. После се обърна към адвоката и се ухили.

— Ситуацията е доста пикантна, не мислите ли?

— *Пикантна* ли? — погледна го изумен Смит. — Аз бих я нарекъл „ужасна“.

— Така ли мислите? — подметна Зак и отвори вратата. — Всъщност аз винаги съм обичал предизвикателствата.

Той смигна на чиновника, който му мятеше свирепи погледи, и тръгна към изхода.

Проклятие, изглежда, известно време щеше да остане в Англия. Не смяташе да продължава пребиваването си повече от няколко дни, но сега, след като откри, че има заговор, целящ да му отнеме дома и наследството — за да ги получи онази проклета малка невестулка, братовчедът Джералд, — проклет да е, ако просто му ги връчи наготово.

А докато нещата се уредяха, просто трябваше да остане невидим. Това не беше никакъв проблем. Това го умееше най-добре.

Зак вървеше по улицата, дъвчеше пай — хубав, солиден английски пай — и отново прехвърляше в ума си разкритията на адвоката. В тях нямаше никаква логика.

Коя беше мъртвата жена?

Преди дванайсет години той придружи Сесили до дома на овдовялата ѝ приятелка в Уелс, върна се в Лондон, продаде бижутата и се върна в Уелс, за да даде на Сесили нейната част от парите.

Не беше възможно мъртвата да е Сесили.

Освен ако не се беше върнала в Уейнфлийт след втория път, когато се разделиха, а той беше готов да се закълне, че и цяло хергеле диви коне не може да я завлече обратно там.

Баща му би я завлякъл, стига да я намереше, но как би могъл да я намери? Зак не беше казал на никого къде е отишла, а Сесили искаше само да изчезне завинаги, да се скрие на място, където баща му няма да я намери.

Освен това Смит каза, че жената сигурно е умряла в нощта, в която двамата избягаха от Уейнфлийт, в което нямаше никакъв смисъл. А и така или иначе, Сесили му беше писала.

Защо тогава баща му беше идентифицирал мъртвата жена като Сесили? Баща му и трима прислужници. Жалко, че не се сети да попита Смит кои са те.

Баща му беше жесток грубиян, но много се гордееше с потеклото си и не му беше в стила да лъже — не и така хладнокръвно, не и да изрече лъжа, която щеше да превърне единствения му син в издирван престъпник. Да опозори името им.

Освен ако не е изпаднал в ярост... В пристъп на ярост, особено пиянска, нямаше нищо, което баща му да не е готов да стори, включително и това да пребива нежната си млада съпруга и единствения си син до безсъзнание.

Дали баща му не беше идентифицирал мъртвата жена като Сесили, за да прикрие унизителния факт, че тя го е напуснала, че е избягала от дома му заедно с шестнайсетгодишния си заварен син? Да не би в някаква сляпа, пиянска, глупашка ярост да е решил, че са избягали, за да бъдат заедно? И да е искал да набеди сина си за убийството?

Възможно беше.

Или в пристъп на ярост е пребил някоя друга жена и е заявил, че това е Сесили, за да прикрие престъплението си? И това беше възможно.

Но това не обясняваше защо трима прислужници също са идентифицирали мъртвата като Сесили. Зак ритна едно камъче по пътя

си. Нямаше никаква логика.

Не можеше просто да отиде на Боу Стрийт^[1] и да потърси отговор на въпросите си. Ако Смит беше прав, единственият отговор, който щеше да получи, беше арест и затвор, последвани от дълго чакане зад решетките, докато се стигне до процес и невинността му се докаже — а това щеше да е адски неприятно.

Не, да опустее дано, просто трябваше да се спотайва, докато докажат, че Сесили е жива и здрава. Всичко това беше дразнещо, но нищо повече.

А дотогава беше тук, в Англия. Дояде си пая и изтърси последните трохи от пръстите си. Беше в Англия и баща му беше мъртъв. Не беше сигурен какво точно изпитва по този въпрос.

Той прекоси пътя, спря и изчака една каруца да изтрополи покрай него. Вече приближаваше по-изискана част на града, с елегантни магазини, по чиито витрини имаше стоки, за които повечето хора не можеха и да мечтаят. Не беше сигурен защо се отправи в тази посока — може би просто от желание да види отново района, който помнеше от младостта си.

Не че някой от онези, които познаваше тогава, сега би го удостоил с поглед. Дори в този квартал все още имаше опърпани хора, така че Зак не се набиваше на очи.

С лека изненада осъзна, че му е приятно. Лондон му беше липсвал, беше му липсвал английският език във всичките му вариации, които сега го заобикаляха от всички страни: виковете на амбулантните търговци, крясъците на уличните хлапета, тихите гласове на две добре облечени дами, с които се размина, а в далечината — ревът на ядосан каруцар, който крещеше на хората да се махнат от пътя му. Всички говореха с различен акцент, но все на английски.

Беше си у дома и чувството беше много странно.

От един магазин пред него излезе група модерно облечени хора точно когато един елегантен градски файтон спря отпред. Наблизо се въртяха няколко окъсани деца, но изисканите хора минаха покрай тях.

Вниманието на Зак беше привлечено от момичето — стройно, облечено в синьо и златно, като принцеса от приказките. Тя излезе последна от магазина и остана няколко крачки след останалите, защото търсеше нещо в чантичката си.

Вниманието на Зак се насочи към комедията от грешки, която се разиграваше пред нея: един едър лакей в ливрея, една прислужница и една компаньонка, ако се съдеше по външния ѝ вид, всички натоварени с пакети, се суетяха около крехка възрастна дама, която се мъчеше да се качи в ландото и раздразнено отплесваше всички протегнати на помощ ръце, при което няколко пакета паднаха на земята.

Зак отново погледна към златното момиче. Уличните хлапаци бяха изчезнали, но сега вниманието на момичето не беше насочено към бъркотията около възрастната дама, а към нещо, което се случваше в една тясна странична уличка. Девојката настръхна и хукна по алеята. Да не би децата да бяха откраднали нещо? Да ги настигне ли се опитваше? Много глупаво от нейна страна.

Придружителите ѝ сякаш не забелязаха, че я няма: възрастната дама продължаваше да се опитва да се качи в каретата без чужда помощ, лакеят, който крепеше пакетите, започна внимателно да ги реди в багажника на каретата, а другите две жени не спираха да се суетят около възрастната дама, докато кочияшът отхвърляше с махане на ръка гневните крясъци на останалите участници в движението.

Любопитен какво може да е подтикнало такова нежно аристократично цвете да поеме сам-само по мръсна задна лондонска уличка, Зак скъси разстоянието с няколко дълги крачки и погледна към уличката.

Изруга под нос и хукна.

Група момчета се бяха струпали в кръг и ритаха нещо. Зак не виждаше какво, но очевидно момичето беше видяло. То се вклини в кръга на грубияните на пълна скорост и блъсна най-едрия с такава сила, че той загуби равновесие и залитна.

Най-високото момче бързо се съвзе от изненадата, сграбчи момичето и го блъсна с всички сили в стената до уличката. Зак забърза още повече, но преди да стигне до тях, коляното на момичето се вдигна нагоре в движение, което беше крайно неподобаващо за една дама. Водачът се преви надве и изруга ужасно. Приятелите му заобиколиха момичето.

То се изправи пред тях напрегнато и с побеляло лице. Вдигна чантичката си нагоре като оръжие. Отвори уста — за да изкрещи, предположи Зак, — но после го видя да се приближава. Веднага замахна с чантичката към главата на един от разбойниците. Момчето

се наведе и тя не го улучи, но разсейването, което предизвика, се оказа достатъчно.

Зак сграбчи за яката двамата най-близки грубияни и ги блъсна силно в стената на алеята. Те се свлякоха на земята, стенойки, а останалите трима се извърнаха към него и огледаха грубото му облекло.

— Тя е наша, циганино. Махай се.

В отговор Зак застана между тях и момичето.

— Не си тукашен — обади се един от разбойниците и измъкна нож. — Не знайш с кого си имаш работа.

С бърз ритник Зак изби ножа от ръката му и острието издрънча на камъните.

— Смятай, че сме се запознали.

— Не се меси, ако искаш да живееш дълго — обади се друг, но вече не така уверено.

Зак го погледна със студена усмивка.

— Пробвай.

— Зад вас! — предупреди го момичето.

Зак заби лакът в гърлото на момчето, което се бе възстановило от удара в стената и се промъкваше зад гърба му. То се олюля и залитна назад, като се давеше и кашляше.

— Който се приближи към мен или към младата дама, ще му счупя врата — предупреди Зак със спокоен глас.

Тримата младежи се спогледаха и се отдръпнаха. Единият протегна ръце напред.

— Не искаме неприятности, господине.

— Тогава се махайте... и вземете с вас този боклук — кимна Зак към момчето, което едва-едва се беше размърдало на калдъръма, и към другото, което още се държеше за гърлото.

Тримата припряно вдигнаха другарите си и забързаха по уличката.

Зак изчака, докато изчезнат от погледа му, и се обърна към младата жена:

— Добре ли...

Думите се стопиха на устните му. Звуците на града заглъхнаха. Нито знаеше, нито се интересуваеше къде се намира: стоеше и

пропадаше в сиянието на две големи сини очи, сини като гръцко небе в летен ден...

И тя го гледаше. Не помръдваше, не казваше и дума.

Времето минаваше. А после миглите ѝ трепнаха. Тя прекъсна мига, отклони очи от неговите и дълбоко си пое въздух с разтреперани устни.

Шумът на града и миризмите веднага се върнаха. Зак примигна. По дяволите, какво правеше? Той никога не губеше концентрация. Отново погледна към уличката, но момчетата наистина си бяха тръгнали. Очите му пак се извърнаха към младата жена. Тя го погледна и той отново попадна в плен на бездънните сини очи.

Овладея се, пое си несигурно дъх и попита:

— Добре ли сте?

Гласът му прозвуча дрезгаво.

Тя трепереше — нищо чудно, — но още докато ръцете му се протягаха да я подкрепят, сякаш се овладя и се дръпна от него.

Проклятие, беше забравил как е облечен!

— Госпожице? — попита той, защото най-накрая си припомни ролята си.

При опасността отново да пропадне в тези сини очи и да загуби способността си да мисли той сведе поглед и установи, че сега пък се съсредоточава върху устата ѝ.

Много лоша идея. Гладки, пълни устни, създадени за целувки. Като диви рози и ягоди.

— Д-да.

Гласът ѝ прозвуча колебливо и тя несигурно захапа долната си устна с малките си равни зъби. Той почувства как нещо в тялото му се раздвижва.

Откъсна поглед от устата ѝ и го сведе надолу.

Над деколтето на роклята ѝ изби лека руменина, която запълзя нагоре и Зак ненадейно осъзна къде гледа. Проклятие!

Откъсна поглед от гърдите ѝ и забеляза мимоходом, че руменината е превърнала бузите ѝ в цъфнали диви рози. Испита желание отново да се взре в устните ѝ, затова се съсредоточи върху шапката ѝ — абсурдно творение в синьо и златно, кацнало под моден ъгъл върху глава с меки къдрици, златни като гвинеи.

— Сигурна ли сте? — попита той. Гласът му си беше все така дразнещо дрезгав.

Докато уж си оправяше шапката, тя няколко пъти си пое въздух дълбоко и несигурно и отговори с глас, който почти не трепереше:

— Извинете. Да, добре съм, благодаря. И ви благодаря много за помощта.

Тя му се усмихна — ослепителна усмивка, от която дъхът му секна.

Бързото ѝ съвземане трябваше да го успокои, но в тази усмивка имаше нещо... беше толкова ведра... и спокойна... и все пак фалшива, защото тя все още трепереше. В гърдите му се надигна лек гняв. Пусто да остане, тя нямаше причини да се усмихва!

Тя навярно забеляза нещо особено в изражението му, защото отстъпи крачка назад и залитна. Той я хвана за ръцете и почувства бързия ѝ несигурен пулс. Тя не беше добре. Никак. Понечи да се отдръпне и това разпали гнева му още повече.

— Какво си мислите, че правите, по дяволите?

Усмивката ѝ се стопи. Тя отвори уста да отговори, но той продължи:

— Да не мислехте, че можете просто да нахлуете сред куп улични негодници и да попречите на това, което правят, каквото и да е то? Да не си мислихте, че ще ви послушат...

[1] Първата професионална полицейска част в Лондон се помещава на тази улица, откъдето идва и името ѝ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

*По онова време не знаех какво е да обичаш.
Джейн Остин, „Разум и чувства“^[1]*

Думите му се плискаха над главата ѝ. Джейн се опита да събере разпилените си мисли. Никога не беше виждала такива очи — сиви, но с едва доловим намек за зелено, като листо от градински чай, заровено в калай или излъскана стомана. И ако не го гледаше, ако не виждаше с очите си загорялото лице, тъмната четина по брадичката, прекалено дългата, рошава, гъста тъмна коса, дръзката извивка на носа и избелялото палто от овча кожа с крещяща бродерия, можеше да го сметне... за някой друг. За различен тип мъж.

Той обаче беше циганин и непознат и макар че му беше благодарна за помощта — много благодарна, — се вцепени, когато думите му най-после стигнаха до мозъка ѝ.

— Защо, за бога, си помислихте, че ще ви послушат? Защото сте богата млада дама, а те са просто улична измет?

Нямаше право да ѝ говори така! Да ѝ говори ли? Той направо ѝ крещеше. Тя се намръщи. Този мъж — красивият, смел и благороден циганин, мъжът, който я спаси от ужасен сблъсък с тези противни момчета като герой от роман, а после накара дъха ѝ да секне, а хладнокръвието да я напусне за Бог знае колко време — ѝ крещеше.

О, не високо — гласът му беше тих и настойчив. Но в тези стоманеносиви очи изригваха пламъци, а ръцете му стискаха нейните с такава сила, сякаш искаше да я разтърси.

Фактът, че думите му бяха смущаващо верни — о, не че очакваше онези момчета да проявят и капка уважение към една дама, съвсем не, просто не помисли, преди да действа — само влошаваше положението.

Той погледна към чантичката, която висеше от китката ѝ.

— И как можахте да си въобразите, че това модно пухкаво нещо може да бъде оръжие?

Най-накрая Джейн си възвърна дар слово.

— Обикновено нося в нея торбичка с пенита, но дадох... днес не са у мен. — Тя опита да се отскубне от хватката му, но той не беше свършил.

Дълбокият му глас продължи с тирадата:

— Не е възможно да сте толкова наивна. Дори израсналите под най-дебелия похлупак млади дами трябва да зна...

— Тежестта на пенитата действа като сопа.

— Като сопа ли? — повтори той и стоманените му очи се присвиха. — Значи не сте израснали под похлупак, а? Онзи ритник...

Джейн усети как бузите ѝ отново пламват. Точно това ли трябваше да забележи! Тя вдигна брадичка.

— Не знам за какво говорите.

— Когато го срихте с коляно в...

— Нищо подобно не съм направила! — прекъсна го припряно тя. Никой джентълмен не би си позволил да спомене подобно нещо, но, разбира се, един циганин не страдеше от такива деликатни скрупули. Тя се извърна настрана. Знаеше, че се изчервява. Пак. Макар и по различна причина. — Грешите.

— Не греша. — Той охлаби хватката си и гневът се отля от лицето му. Изглеждаше почти развеселен, което я ядоса.

— Напротив, грешите. Аз не съм... една дама никога не би... — Усети се и продължи високомерно: — Изобщо не разбирам за какво намекувате.

Дори не се беше замислила какво прави, просто реагира с движение, което научи преди много години, в един друг живот.

Устните му потръпнаха и тя видя, че е готов да спори, но тогава се чу скимтене и тя с благодарност се възползва от откритата се възможност. Обърна се.

— Чухте ли това? Горкото мъниче е още тук.

— Кой?

— Кучето. Защо си мислите, че дойдох? — Докато говореше, Джейн оглеждаше сенчестите ъгли на алеята. — Тези зверове го изтезаваха. Чух как скимти от болка.

— Куче? Рискували сте живота си заради куче! — Зак не вярваше на ушите си.

— Те го изтезаваха. — Сега Джейн оглеждаше боклука в уличката, като се опитваше да не обръща внимание на мръсотията и на миризмата.

— И това означава, че сте постъпили правилно, като изложихте живота си на опасност?

— Не се замислих — призна тя. — Просто чух как някакво куче скимти от болка, а тези ужасни зверове се смееха така гръмко и... и аз... аз просто трябваше да ги спра. — Потръпна, когато си спомни как водачът на негодниците я блъсна в стената. И как този висок неизбръснат непознат го отскубна от нея и го хвърли на няколко метра, през цялата ширина на уличката, с такава естествена и отработена свирепост.

— Сам-сама?

Тя преглътна.

— Е, добре, признавам, че беше глупаво. Но не очаквах да станат толкова груби. А и си мислех, че Уилям е зад мен. Обикновено е.

— Кой е...

— А, ето го! — И тя тръгна към една купчина боклук в един ъгъл, от която се подаваше треперещо черно носле.

— Внимавайте! — предупреди я циганинът и тръгна след нея. — Ако е ранено, ще ви ухапе.

Хората казваха, че циганите са опасни и при всяка възможност крадат хора. Този обаче я закриляше. И ѝ заповядваше. И я дразнеше.

Но тези негови очи... Те наистина можеха да откраднат душата на всяко момиче.

Ако не внимаваше.

— Няма да ме ухапе. — Никога не ѝ се беше случвало животно да я ухапе, освен онзи плъх, когато беше малка. — Нали няма да ми направиш нищо, миличко? — изгука тя, докато издърпваше мръсното зебло, в което горкото уплашено създание беше потърсило убежище. Кучето изръмжа, но вяло — по-скоро предупреждение, отколкото нещо друго. — О, погледни се само! Горкичкото!

Изгладняло, с щръкнали ребра и половин дузина рани, от които течеше кръв, кучето прилекна на влажния калдъръм. Трепереше и я

гледаше бдително, но не и свирепо или опасно — Джейн го знаеше. С животните беше много по-уверена, отколкото с мъжете.

Зад нея високият мъж погледна кучето и едва чуто възкликна:

— Трябваше да ги пребия всичките.

Джейн беше съгласна, но цялото ѝ внимание беше насочено към животинчето. Тя си свали ръкавиците и ги прибра в чантичката. Още не беше докоснала кучето — даваше му време да свикне с миризмата ѝ. И с гласа ѝ.

— Хайде, хайде, миличко, всичко ще се оправи — прошепна тя. — Вече съм тук. Отсега нататък никой няма да ти направи нищо. Не се страхувай, трябва само да видя докъде са стигнали тези ужасни... — Прецени, че моментът е подходящ, и протегна ръка към кучето.

Циганинът пак я сграбчи, този път за китката.

Джейн подскочи. Кучето потръпна и пак изръмжа.

За миг тя замръзна, втръсена в голямата ръка, която стискаше толкова здраво китката ѝ. Топли, кафяви, силни мъжки пръсти. Ръцете на един циганин трябваше да са груби на допир, но неговите не бяха. Тя се опита да си спомни как тези ръце сграбчиха онези малки разбойници. Той я стискаше силно, но без да ѝ причинява болка.

Тя обърна царствено глава и го изгледа сурово — поглед, който заповядваше: „Пусни ме!“. Поглед, какъвто една дама от висшето общество трябваше да отправи към един циганин.

Този поглед трябваше да го постави на място.

Не се получи.

За един безкраен миг очите им се срещнаха. Сиво-зелени очи без капка извинение, вперени в нейните, и топли корави пръсти, които я стискаха силно. Шумът на града, ужасната воня на уличката и дори кучето — Джейн отново забрави всичко. Толкова интелигентни, сурови, смущаващи очи. Очи, които можеха да откраднат душата ѝ. Тя преглътна и се помъчи да запази спокойствие.

Той беше чужденец, циганин, и то гневен, ако се съдеше по блясъка в очите му. При това я докосваше за втори или трети път, но тя не усещаше никаква заплаха. Е, поне не физическа.

Опасността беше от съвсем друг порядък.

Той беше застанал толкова близо, че тя усещаше топлината на едрото му тяло, виждаше всеки косъм по кожата му, грубата набола четина на брадичката, очарованието на подвижната му уста.

Очарование ли? Какво ѝ ставаше?

Случайно срещнат циганин на една малка уличка. Груб. Корав. Заплашителен. Нехайната свирепост, с която се отнесе към тези момчета, трябваше да я ужаси.

Вместо това я заплени.

Трябваше да изпитва към него единствено отвращение.

Да, но не изпитваше. Нито капка. У него имаше нещо, което я караше да усеща някакво странно привличане. При тази мисъл някъде дълбоко в нея припламна предупредителна искра.

— Какво си мислите, че правите?

Тя откъсна поглед от лицето му и погледна многозначително към ръката му — учудващо чиста, загоряла, но с чисти и грижливо изрязани нокти. Освен това не миришеше на мръсно. От него се излъчваше миризма на дим, влажна вълна, стари листа, а под всичко това аромат на... не знаеше какво, но беше силен и мъжествен и някак... съблазнителен.

Той помръдна и през тялото на Джейн премина още една вълничка заради близостта му.

— Не го докосвайте. Уплашен е и е ранен. Може да освирепее.

Гласът му беше тих, но суровият му сребрист поглед накара всичките ѝ защити да рухнат.

— Не е свиреп и няма да ме ухапе — заяви Джейн и внимателно освободи ръката си от неговата. — Благодаря ви, но знам какво правя.

Тя се наведе над кучето, но през цялото време усещаше погледа на непознатия. Очите му се плъзгаха по нея.

Беше свикнала мъжете да я гледат — случваше ѝ се постоянно, дори като дете. Обикновено ѝ беше ужасно неприятно. Мразеше начина, по който я зяпаха, мразеше разгорещените им натежали погледи, изпълнени с очаквания, които я караха да се чувства... нервна. Притеснена. И понякога уплашена.

Но това... Не можеше да каже какво точно чувства сега.

Интензивността на този твърд сребрист поглед я караше да изпитва... не точно неудобство, колкото усещане за близостта му. Под тези очи се чувстваше жива. Задъхана. Настръхнала.

Глупости! Това беше просто естествена реакция след разправията с тези ужасни момчета. Вече не беше свикнала да вижда насилие. Само от време на време, в сънищата си.

До нея той се размърда и тя отново усети лекия екзотичен мирис. И най-вече мирис на човек, който живее на открито. Мирисът на забраненото. Наситен, вълнуващ. Опасен. Тя потръпна.

Колкото по-бързо се махнеше от него, толкова по-добре.

Зад гърба им се чуха стъпки, той я пусна и се обърна, стиснал юмруци в готовност.

— А, ето те и теб, Уилям! — обади се бързо Джейн. Не беше сигурна какво изпитва, дали облекчение или разочарование. — Знаех си, че накрая ще дойдеш. Казах и на този джентълмен, че си наблизко.

Ето пак! Наричаше циганина „джентълмен“.

Изражението на Уилям показва, че и на него обръщението му се струва абсурдно.

— Този човек притеснявали ви, госпожице Джейн?

— Съвсем не. Всъщност ме спаси от нежелания интерес на група извънредно неприятни млади мъже — каза тя и се извърна пак към кучето.

Уилям надникна над рамото ѝ и изсумтя.

— Кутре. Трябваше да се сетя.

— Горкото мъниче е пострадало жестоко — каза Джейн и посегна към кучето.

— Недейте! Ако е ранено, ще...

— Госпожица Джейн знае какво прави — обърна се Уилям към циганина и добави многозначително към Джейн: — Макар че много бих искал да знам какво прави на мръсна уличка с мръсен циганин и мръсно улично куче, когато би трябвало да е в каретата с другите дами.

— Тихо!

Тя остави кучето да подуши пръстите ѝ и леко го погали. Когато то се поотпусна, тя нежно прокара ръце по тялото му. То потръпна, няколко пъти се стегна и веднъж изскимтя, но изтърпя докосването ѝ общо взето спокойно. А когато тя приключи прегледа, се опита да я близне по ръката.

Джейн обърна глава и каза на циганина:

— Виждате ли? Нали ви казах, че не е свиреп. Има няколко дълбоки рани и ожулвания — и дори изгаряния, какви зверове само! — но не мисля, че има нещо счупено. Може да има едно-две пукнати ребра, още не мога да кажа, но съм сигурна, че ще се оправи.

Тя се изправи. Циганинът и Уилям едновременно протегнаха ръка да ѝ помогнат. Циганинът се оказа пръв. За четвърти път я докосваше. Стисна ръката ѝ в сигурна, силна хватка и пулсът на Джейн се ускори.

Уилям настръхна, но преди да успее да реагира на тази оскърбителна фамилиарност, непознатият пусна ръката ѝ.

— Искате ли да го разкарам, госпожице Джейн? — попита Уилям.

— В никакъв случай. — За да прикрие объркващата реакция, предизвикана от допира на циганина, Джейн изтърси полата си и се намръщи, когато видя едно кално петно. — Както ти казах, той много ми помогна.

Уилям изсумтя, не беше впечатлен.

— Да, Уилям — съгласи се циганинът. — *Много* ѝ помогнах. Кое то беше чудесно, защото ти беше прекалено зает с *пакетите*, за да забележиш, че господарката ти е в беда.

Уилям настръхна и погледът му стана по-свиреп.

С усмивка, в която се четеше чиста и отработена наглост, циганинът оправи несъществуващите си ръкавели.

Мъже! Бяха като две кучета, които се обикаляха настръхнали, горящи от желание да се сбият. Джейн реши да прекрати сценката, преди да се е стигнало дотам.

— Дай на човека един шилинг за помощта, Уилям.

Самодоволната усмивка на циганина се стопи.

— Един *шилинг* ли?

Черните му вежди се сбърчиха и той погледна към Джейн първо с изненада, а после с... това развеселеност ли беше? Сивите очи проблеснаха и зеленото в тях сякаш нарасна.

Един шилинг не беше ли достатъчен? Или му беше предложила прекалено много? Нямаше много опит с бакшишите — това беше грижа на мъжете. Тя погледна към Уилям, но той не изглеждаше изненадан, а по-скоро недоволен, че изобщо трябва да дава нещо на непознатия, макар да знаеше, че когато се приберат, Джейн ще му върне парите. Той я погледна и се намръщи. Упоритото му изражение ѝ предаде безмълвно съобщение, което тя разбра чудесно.

Уилям обаче не разбираше, че ситуацията, от която я беше спасил циганинът, бе наистина ужасна. А Джейн не искаше да

обяснява на лакея си — всъщност на никого — колко глупаво и безразсъдно се е държала.

— Уилям? — подкани го тя.

С очевидна неохота лакеят извади един шилинг и намусено го подаде на циганина, който подхвърли монетата във въздуха, ухили се и я прибра в джоба си.

Уилям вдигна палец.

— А сега се омитай.

Циганинът се облегна на стената.

— Тук ми е много добре, благодаря.

С видимо усилие Уилям му обърна гръб и каза:

— Трябва да тръгваме, госпожице.

Джейн не му обърна внимание, беше заета да сваля синята атлазена панделка, която служеше като колан на палтото ѝ.

Объркан, Зак се загледа в действията ѝ. Панделката минаваше под гърдите ѝ и набираще плата на палтото, подчертавайки стройната ѝ фигура. Именно тя придаваше форма на палтото. Колкото повече я дърпаше, толкова по-безформено ставаше то.

— Съсипвате палтото — изтъкна Зак.

— Да, нямам каишка.

— Каишка ли? — попита Зак и премести поглед към кучето — пребито кафяво създание на тъмни ивици с кривоогледи очи, тъпо носле и муцуна, която сякаш беше само бръчки. Никога не беше виждал по-грозен мелез. — Искате да кажете, че ще го вземете?

Според досегашния му опит изисканите дами имаха изящни пухкави кутрета от чисти породи, а не... — отново погледна към кучето — ... каквото и да беше това. Беше сигурен, че в родословното дърво на това създание има стафордшърски териер или булдог. Както и още десетина породи. А може би и африкански глиган. Във всеки случай това не беше куче, подобаващо за дама.

— Значи ще вземете *това нещо* за домашен любимец?

— А защо не?

— Защото никога не съм виждал по-грозно мелезче.

Тя се обърна и го стрелна с възмутен поглед.

— Какво си мислите? Че ще го оставя тук пак да го тормозят ли? Само защото не е хубав? Той не е виновен, че е грозен. А търпението, с което понесе прегледа ми, ми казва за него повече от външния му вид.

Във всеки случай е почти умрял от глад — погледнете само ребрата му! — и е ранен. Няма да оставя едно животно в такова състояние. Очевидно е, че никой не се грижи за горкото мъниче. Затова ще дойдеш у дома с мен, нали, миличко? — Тя завърза синята атлазена панделка на врата на кучето и стана.

Кучето разтърси козината си, размаха жалкото си подобие на опашка — което включваше разтрисане на цялото му тяло — и седна върху крака ѝ с маниер на собственик. Тя се засмя и го погали по главата.

— Какво смело мъниче си ми ти!

Зак ги наблюдаваше развеселен. Красавицата и Звяра!

— Госпожице Джейн, не можете да го направите! — изрече задъхано едрият лакей. — Не и това... създание. Никога не съм виждал подобно... — Копринените вежди на госпожица Джейн се вдигнаха, едрият мъж млъкна и продължи умолително: — Моля ви, госпожице! Лейди Биа никога няма да го допусне.

— Ще го вземем, Уилям! — отсече твърдо госпожица Джейн. — Лейди Биатрис има нужда от куче пазач.

Уилям погледна към кучето и издаде гърлен звук.

Зак се ухили.

— Котките няма да са доволни — настоя немощно Уилям.

— Ще свикнат — не отстъпи тя. Кучето енергично се почеса.

— Има бълхи — промълви Уилям с вид на човек, който и преди е бил побеждаван.

— Ще го изкъпем. Ще видиш, от него ще излезе чудесно попълнение на домакинството.

— Как ще го наречете? — попита Зак. — Брут?

— Ти още ли си тук? — изръмжа лакеят.

— Както виждаш, тук съм — отговори Зак.

— Брут ли? Не — заяви сериозно тя. — С име като това хората ще очакват от него най-лошото. Но аз съм сигурна, че има прекрасен характер. Хората прекалено много държат на външността.

„Интересни думи от устата на разглезена светска красавица“ — помисли си Зак.

— Например Уилям — добави тя.

— Уилям ли? — погледна Зак към едрия грозен мъж, който изглеждаше нелепо с изисканата ливрея. Беше готов да се обзаложи, че

се е боксира професионално, с това карфиолено ухо и многократно чупения нос. — Да, виждам приликата.

Лакеят изръмжа предупредително.

Госпожица Джейн продължи невъзмутимо:

— Понякога Уилям плаши хората с външността си, нали разбирате, но...

— Трябва да тръгваме, госпожице Джейн — прекъсна я лакеят. Ушите му бяха леко порозовели.

— Но наистина, той е най-милият, благ и добродушен човек на света...

— О, стига вече, госпожице Джейн! — измърмори лакеят и лицето му придоби лек червеникавокафяв оттенък.

— Не знам какво щяхме да правим аз и сестрите ми без Уилям — довърши тя сърдечно.

— Искате ли да го кръстите Розово цветче? — предложи Зак в последвалата тишина. — Кучето, искам да кажа, не Уилям. В чест на прекрасния му характер. На кучето, не на Уилям.

Лакеят го изгледа кръвнишки и предупредително сви и отпусна месестите си юмруци.

— Розово цветче ли? — сбърчи нос госпожица Джейн и го изгледа сурово. — Не, за бога! Той не е *женствено* куче. Име като Розово цветче само ще го смущава.

Зак погледна кривокракото куче със стърчащи зъби и тяло като гюле и със сериозен вид се съгласи, че не е от женствените.

— Но аз не мисля, че се смущава лесно — добави той. Всъщност, като гледаше ентусиазма, с който животното душеше собствените си гениталии, се съмняваше, че думата „смущение“ я има в речника му.

Едрият лакей прочисти гърло.

— Госпожице Джейн, ако си мислите, че лейди Биа ще пусне това животно — с всичката му мръсотия, бълхи, кръв и един Бог знае какво още — в хубавото си ново ландо...

Госпожица Джейн се намръщи.

— Разбирам какво имаш предвид. Уилям, предполагам, че няма да искаш да го заведеш пеша у дома вместо мен?

— Не, госпожице, не искам — отсече Уилям с вид на човек, изтръгнал победата в последния момент от ноктите на поражението. —

Това животно несъмнено ще...

— Аз ще го заведа у вас — предложи Зак.

— О, не, няма! — започна Уилям.

— Чудесно! — възкликна госпожица Джейн и озари Зак с ослепителна усмивка. — Много ви благодаря.

„Това — помисли си замаяно Зак — е истинска усмивка.“ Госпожица Джейн му подаде края на синята атлазена панделка и той го пое.

— Какъв е адресът?

— Площад „Бъркли“, номер...

— Госпожице Джейн, не може да давате адреса си на всеки нещастник, когото срещнете на улицата!

— Но, Уилям, аз не съм обикновен нещастник — възрази Зак, който се забавляваше неимоверно. — Аз съм нещастникът, който спаси госпожица Джейн от група негодници, докато нейният лакей се занимаваше с пакети.

Уилям го изгледа страшно.

— Вярно е — обади се госпожица Джейн. — И съм сигурна, че ще се грижи чудесно за кучето.

— Повече от чудесно — увери я Зак.

Тя му даде адреса си.

— Дай му още шест пенса, Уилям. До площад „Бъркли“ има доста път. Уилям или Федърби, нашият иконом, ще ви дадат още един шилинг, когато им предадете кучето — увери тя Зак.

— Но... — започна Уилям.

Зак веднага протегна ръка. Беше толкова смешно да получи бакшиш от един лакей! Досега все той даваше бакшиши на лакеите. Но промяната щеше да му се отрази добре. Повечето монети в джоба му бяха чуждестранни.

Уилям извади монета от шест пенса и му я подаде с кисело изражение и поглед, който подсказваше, че ако Зак иска да си запази кожата, нито той, нито кучето трябва да припарват до къщата на площад „Бъркли“.

— Хайде, госпожице Джейн. Лейди Биатрис ви чака.

Госпожица Джейн обаче не беше свършила.

— Благодаря ви, господин...

— Блек, Закари Блек, на вашите услуги — поклони се леко Зак и макар да знаеше, че е крайно невъзпитано да пита една дама за името ѝ, в момента го играеше нещастник, така че добави: — А вие сте...

— На такива като теб не им трябва да ѝ знаят името! — изръмжа лакеят, преди тя да успее да каже нещо.

Тя подари на Зак една от онези ведри безлични усмивки, за които, изглежда, смяташе, че ще го сложат на място. Пак. Той се ухили многозначително.

Усмивката ѝ се стопи. Тя се огледа наоколо и леко сбърчи вежди.

— Нали ще се грижите за кучето ми, господин Блек?

— Ще се грижа — увери я Зак, хванал синята атлазена панделка, завързана на врата на най-грозното куче в цял Лондон.

Проследи я с поглед как върви към чакащото ландо и се качва леко с помощта на едрия лакей. Зак и кучето тръгнаха по-бавно и стигнаха до главната улица точно когато каретата се отдели от тротоара. Госпожица Джейн беше седнала с лице в другата посока, но обърна глава и погледна към него. Той не може да разгадае изражението ѝ.

Каретата зави зад ъгъла. За миг Зак остана неподвижен, загледан право пред себе си към оживената улица. За своя изненада започна да си мисли за малки лилави цветя, скрити сред сърцевидни тъмнозелени листа. Теменуги? Защо, за бога, си мислеше за гори и теменуги? Насред оживена лондонска улица?

И тогава осъзна. Парфюмът ѝ. Ароматът на теменуги.

До ноздрите му стигна миризма, която по нищо не приличаше на аромат на теменуги. Той погледна надолу към кучето.

— Пфу! И предполагам, че пърденето не ти е най-лошият навик, а? Момичето очевидно е малко смахнато, щом иска да вкара в къщата си такова грубо създание, но кой съм аз да се оплаквам, щом имам извинение пак да я видя? Хайде, Розово цветче, да те заведем на площад „Бъркли“.

[1] Цитатите от „Разум и чувства“ от Джейн Остин са в превод на Анна Елчинова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

*Колко бързо намираме причините за
одобрението на нещо, което ни харесва!*

Джейн Остин „Доводите на разума“^[1]

— Къде, за бога, отиде, момиче? — възкликна лейди Биатрис, когато Джейн се качи в каретата. Беше завита в кожи чак до ушите. — Адски е студено да седиш тук, а шумът е ужасен.

Всъщност улицата беше пълна с превозни средства, блокирани от чакащата карета на Нейно благородие, а шумът идваше от гръмогласните възражения на другите кочияши. Кочияшът на лейди Биатрис седеше и очакваше инструкциите на Нейно благородие, без да обръща внимание на обидите, които се сипеха по негов адрес.

— Е, момиче, да не забрави нещо?

— Тъъ... — започна Джейн и се зачуди как да ѝ съобщи за новия си любимец. Изглежда предупредително Уилям, който заемаше мястото си отзад, в случай че възнамерява да се нагърби с тази задача. Докато вървяха към каретата, той недвусмислено ѝ каза, че не одобрява поведението ѝ. Както и хората, с които общува.

— О! Какво е станало с палтото ти? — попита Дейзи. — Тук е изцапано. Освен туй си загубила оная синя атлазена панделка, а ми отне цяла вечност да намеря точния оттенък, и беше последната.

— Съжалявам, Дейзи. — Джейн изобщо не се беше замислила, преди да използва панделката като каишка, но сега почувства вина. Нито за миг не ѝ беше хрумнало, че ще е трудно да заменят панделката.

— Хайде, човече, тръгвай, не се мотай! — заповяда лейди Биатрис, наведе се напред и смушка кочияша с бастуна си. — Задържаш движението!

Джейн не смяташе да поглежда назад, но когато каретата тръгна, обърна глава точно когато високият циганин излезе от алеята с кучето.

Той спря и се загледа в нея, неподвижен и мълчалив. Стоманените очи я проследиха.

Наблюдателна както винаги, Дейзи проследи погледа на Джейн.

— Наистина е хубав — каза тя одобрително. — Жалко за дрехите му.

— Имаме ли всичко необходимо? — попита Джейн в опит да смени темата. Нямам търпение да дойде урокът по танци днес следобед. В „Дилето“ така и не ни научиха да танцуваме валс.

Поне не само тя намираше високия мъж за... отличителен.

Лейди Биатрис се извъртя на мястото си и погледна към циганина през лорнета си.

— Хмм — измърмори тя и кимна. — Ако се обръсне, изкъпе и облече свястно палто и панталон, ще изглежда доста впечатляващо.

— Ако остане без дрехи, току-що изкъпан, ще изглежда още по-добре, обзалагам се — каза Дейзи и лейди Биатрис се засмя разбиращо.

Джейн се опита да мисли за кучета, за сладолед, за атлазени панделки — за всичко друго освен за високия циганин, останал без дрехи.

Провали се напълно. Усещаше, че лицето ѝ пламти. И не само лицето.

Каретата излезе бавно — агонизиращо бавно; Джейн все още усещаше погледа му върху себе си. Дейзи и лейди Биатрис продължаваха с неприличните си наблюдения относно чара на високите мургави мъже като цяло и на циганина в частност. Джейн впери поглед право напред и се опита да не им обръща внимание, да не мисли за начина, по който дългите му загорели пръсти стиснаха китката ѝ, за начина, по който дълбокият му глас си бе пробил път в сетивата ѝ.

В този глас имаше нещо... Тя се намръщи, опитваше се да определи някакво неуловимо впечатление. Когато заговори на онези момчета, звучеше като... като някакъв груб... Но начинът, по който заговори на нея, когато се беше навела над кучето... Ако не го беше видяла, можеше да си помисли, че разговаря със... Само че...

Каретата се люшна и мисълта ѝ се изплъзна.

— Хубави здрави рамене — казваше лейди Биатрис. — Обичам мъжете да приличат на мъже, не на някой от онези издокарани по

последна мода слабази, които се мотаят в „Олмак“ в наши дни.

Джейн много искаше да спрат с тази тема. Не беше редно да говорят по такъв начин за един случайно срещнат скитник. Особено скитник с такива странни завладяващи очи. Не че двете можеха да видят цвета на очите му. А тя знаеше много добре от личен опит — близък личен опит — точно колко е силен. През тялото ѝ премина тръпка, което бе странно, защото изобщо не ѝ беше студено. Ни най-малко.

— Предполагам, че е циганин, заради вида на... — Дейзи млъкна, присви очи и се загледа втренчено в мъжа и кучето. Особено в кучето. — О! Той държи моята панделка! Тази, която ти загуби току-що.

О! Джейн преглътна и прогони циганина от съзнанието си. Панделката.

Дейзи се обърна и я изгледа с присвити очи.

— Джейн? Как тъй този циганин се е добрал до моята атлазена панделка? Вързал я е на някакъв бълшасал мелез.

Зад тях се нареди тежко натоварена каруца и циганинът и кучето изчезнаха от погледа им. Каретата зави зад ъгъла и възрастната дама и Дейзи се отпуснаха на местата си. Дейзи се извърна към Джейн и я погледна с очакване.

За кое да обясни по-напред, за кучето или за панделката? Джейн навлажни устни и се зачуди как да представи ситуацията по най-добрия начин.

— Нали помните какво си говорихме? Че ни трябва повече защита.

Лейди Биатрис и Дейзи я погледнаха.

— Не.

— Имаме Уилям да ни пази — изтъкна лейди Биатрис. — Да не се е случило нещо, което те е уплашило?

— Не, не, изобщо — отвърна припряно Джейн. — Нямах предвид защита, а по-скоро компания.

— Компания ли? Имаме си предостатъчно — отвърна нетърпеливо Дейзи. — Тази къща никога не е празна. Хората идват на утринни посещения дори следобед, а го има и литературното общество и... и всички други. Но това, което аз искам да знам, е как този циганин се е докопал до моята панделка, защото няма да успееш да ме

убедиш, че сама си е паднала; моите дрехи не се разпадат на парчета. И така, той ли ти я отмъкна? Те го умеят, нали знаеш? Циганите. Умеят да задигат разни неща, без човек изобщо да усети.

Джейн на драго сърце би обвинила циганина, но хората можеха да се озоват в затвора или на кораб на път към каторгата на другия край на света заради кражба на носна кърпичка или самун хляб, а защо не и на панделка? Значи не можеше да обвини човека. Освен това той скоро щеше да доведе кучето до дома им с панделката на врата.

— Аз му я дадох — призна Джейн. — На кучето му трябваше каишка.

— И си му дала моята синя атлазена панделка? — промълви невярващо Дейзи. — От новото ти палто? Кое то без тая панделка сега прилича на чувал.

— Много съжалявам, Дейзи, не знаех, че ще е толкова трудно да замениш този цвят, но в крайна сметка кучето е по-важно от палтото.

И Дейзи, и лейди Биатрис впериха в нея невярващ поглед.

— Това... това е богохулство! — изломоти Дейзи.

— Точно така — съгласи се лейди Биатрис с отсечен глас.

— Кучетата си имат място в живота ни, но нищо не е по-важно от едно палто.

— Но аз трябваше да му я дам. Беше ранен и можеше да избяга.

— Кой? Циганинът ли? — попита лейди Биатрис.

— Не, кучето — отговори Джейн и дълбоко си пое дъх. — Не мислите ли, че ще е много хубаво да си вземем куче?

Лейди Биатрис се втренчи в нея.

— Куче? За бога, защо ми е притрябвало куче?

Изрече „куче“ така, както някои хора биха казали „слон“ — сякаш цялата тази идея беше прекалено абсурдна, за да я обсъждат.

Джейн се помъчи да намери убедителна причина.

— Мисля, че в момента кучетата са на мода.

Дейзи, която внимаваше да е в течение с всички нови моди, я погледна с присвити очи, но не каза нищо.

Лейди Биатрис сви устни, вдигна лорнета си и замислено изгледа Джейн през него.

— За какво куче си мислиш? Пуцел? Мопс? Малка елегантна италианска хрътка може би?

— Н-не. Мислех си за нещо по-... солидно. Куче с характер вместо някаква конкретна външност.

— Характер ли? — повтори отвратено лейди Биатрис и поклати глава. — Не, не, моето момиче, не бива така. Щом кучетата са на мода този сезон, значи трябва да са аксесоари, следователно трябва да го подберем също толкова внимателно, като шапка или чифт обувки.

Джейн остана отвратена.

— Аксесоар ли? Кучетата не са аксесоари! Те са живи същества с чувства и...

— Проклета да съм, говориш за оня ужасен мелез, нали? — прекъсна я Дейзи. — Онзи с циганина.

— Да — призна Джейн. — И всъщност не ви питам, лейди Биатрис. Аз... аз го осинових.

— Кого, циганина ли? — попита лейди Биатрис, намигна на Дейзи, подсмихна се, а после млъкна и отправи остър поглед към Джейн. — Осиновила си куче?

Джейн кимна и възрастната дама завъртя очи.

— Пак си ни натресла някое противно животно, така ли, момиче?

— Да съм ви *натресла* ли? Но вие *обичате* котките — възрази Джейн възмутено, леко засегната от обвинението, което беше още посмущаващо поради факта че отговаряше на истината.

— Котките — заяви царствено лейди Биатрис — са друго нещо.

С това нямаше как да се спори.

— Щом си искала куче — обади се Дейзи, — защо избра такова кривокрако грозилище?

— Откъде знаеш как изглежда? — отвърна Джейн. — Ти дори не гледаше към кучето — само зяпаше циганина.

И правеше неприлични забележки как щял да изглежда във ваната. И извън нея.

Дейзи изсумтя.

— Най-напред погледнах към синята си атлазена панделка и хубаво видях, че е завързана на врата на най-грозния мелез в цял Лондон. — Тя се извърна към лейди Биатрис. — Това животно изглежда наистина ужасно.

— Вярно... вярно, че не е от най-красивите — призна Джейн, — но има благородна душа и съм сигурна, че ще ни стане чудесен другар.

— Благородна душа ли? — изсумтя грубо Дейзи.

— О, стига глупости! Стига сте се карали, момичета! — махна с ръка възрастната дама. — Ще погледна животното и сама ще реша. Предполагам, че някой ще го доведе вкъщи?

Джейн кимна, но не обясни кой е този някой. Дейзи я стрелна с поглед, който показваше, че е разбрала, и се разсмя. Джейн се опита да не изглежда засрамена, но почувства как бузите ѝ пламват.

— Ще огледам животното, когато дойде — заяви лейди Биатрис, когато ландото спря пред тяхната къща. — А сега побързайте и се преоблечете, момичета. Дамарис и Аби ще обядват с нас. Трябва скоро да пристигнат.

— Само Дамарис и Аби ли? — попита Джейн. — Мъжете няма ли да дойдат?

— Макс не обядва — казва, че това било хранене за дами, а предполагам, че и Фреди е същият. — И тя добави сприваво: — Очевидно бира, хляб и сирене по пладне или пай с месо, купен от улицата, не се брои за обяд. Защото мъжете нямат нужда от обяд. — Тя изсумтя.

Докато с Дейзи се преобличаха, Джейн обясни какво се случи на онази уличка.

— Не знам какво щеше да стане, ако той не беше там, Дейзи...

— Знаех си! — възкликна Дейзи. — Този хубав циганин ти разтупка сърчицето, нали?

Джейн примигна. Не това впечатление се опитваше да създаде. Всъщност в разказа си сведе ролята на циганина до минимум.

— Съвсем не. И сърцето ми *не* се е разтупкало.

— М-хм — измърмори Дейзи с вид на човек, който не вярва и на една дума.

— Хубав ли беше? — попита Джейн нехайно, макар и със закъснение. — Не съм забелязала.

Дейзи изсумтя.

— Доколкото си спомням — възмути се Джейн, — ти беше тази, която я изби на поезия, когато го видя — „току-що изкъпан“, така каза. И ти, и лейди Биатрис се държахте абсолютно безсрамно. Аз не проявих ни най-малък интерес.

Дейзи не каза нищо — нямаше и нужда, очите ѝ изразяваха всичко.

— А дори и сърцето ми да се е разтупкало — а то не се разтупка, — това положително е било само заради онези ужасни, зли момчета, от които той ме спаси...

— Красив и героичен — започва да изглежда все по-привлекателен. Май си се измъкнала на косъм. Но е било глупаво да скачаш сама на тия момчета. Голям късмет, че е дошъл точно тогаз.

— Знам — въздъхна Джейн. — Аз винаги съм девицата, изпаднала в опасност, и никога — смелият рицар, размахал блеснал нож.

Дейзи се изви към нея и я погледна.

— Блеснала нощ? Че то не беше тъмно.

— Не, „нож“, с ж. — После си спомни, че няма и година, откакто Дейзи се научи да чете, и обясни: — Рицар с броня, с меч и нож.

— Че защо ти е да... а, имаш предвид, че все други хора ти се притичват на помощ. Ами това е хубаво! Какво щеше да стане с теб, ако не се притичваха? — Дейзи пое палтото на Джейн и го сложи на леглото. — Ще ти намеря нова панделка. Освен ако не си се разбрала с твоя хубавец да се срещнете пак, за да си я вземеш.

Джейн се извърна настрана.

— Той не е „моят хубавец“. И недей да преувеличаваш. Нищо не се е случило, наистина нищо.

— Точно тъй. Затова го гледаше от каретата — гледаше го туй „нищо“ така, сякаш виждаш голяма купа с ягоди и сметана и си умираш от глад.

— Гледах кучето — възрази с достойнство Джейн.

— О, значи се изчерви и притесни така заради кучето. Разбирам. — В очите на Дейзи танцуваше дяволито пламъче.

— Не съм се изчервила. А ако съм, е било от облекчение — да, от облекчение, че спасих горкото животинче от онези ужасни главорези.

— Твоят галантен рицар има ли си име? — попита нехайно Дейзи, докато сваляше собственото си палто.

— Зака... о, стига! Недей да ме гледаш така многозначително! Попитах само от учтивост. Той току-що беше предложил да доведе... — тя млъкна. — Просто се държах възпитано, това е всичко.

— Възпитано — кимна Дейзи. — И, разбира се, ти си имаш навика да скиташ напред-назад и да се представяш на всички цигани, които срещнеш на улицата. Лейди Биатрис знае ли за тази твоя интересна привичка?

— Той не е циганин... или поне не съм сигурна. — Намръщена, Джейн се замисли за акцента му.

Забеляза замисления поглед на Дейзи и почувства, че пак се изчервява.

— О, не ставай глупава, Дейзи! Нали знаеш, че не бих могла да се заинтересувам от човек като него!

— Защо — защото си сгодена за лорд Тънък косъм?

— Не го наричай така. И да, сгодена съм. И насън не би ми хрумнало да погледна друг мъж.

Дейзи вдигна рамене.

— Според мен в гледането няма лошо, а твоят мъж си е апетитен за гледане.

Джейн я изглежда свирепо.

— Той не е „моят мъж“ — абсурдно е да говориш така!

Освен това не ѝ харесваше Дейзи да го описва като „апетитен за гледане“, макар че, честно казано... не, нямаше и да помисля за това.

Дейзи не ѝ обърна внимание.

— Аз пък много харесвам грубовати мъже — стига да не са груби с мен. Не ги обичам елегантни и излъскани и... и... спретнати, като лорд Тъ.... — забеляза погледа на Джейн. — Като някои от тия, дето идват на сбирките на литературното общество. — Тя сбърчи нос. — У тях няма нищо интересно. Изобщо не могат да накарат сърцето на едно момиче да забие по-бързо.

Джейн се помъчи да не мисли за допира на циганина, за израза в тези сурови сиво-зелени очи и дори за аромата му — все неща, които караха сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Бракът няма нищо общо с тези неща — каза тя, докато оправяше косата си пред огледалото.

Дейзи я изглежда невярващо.

— Наистина няма — настоя Джейн. — Жената се омъжва, за да получи сигурност и да има деца.

И дом, в който да ги отгледа. И възможността да ги закриля.

— Щом казваш. Лично аз не смятам да се омъжвам, така че какво знам аз? — И Дейзи добави с дяволита усмивка: — Но аз не ти предлагам да се омъжваш за циганина, миличка. Само казвам, че страшно го харесваш.

— Не го харесвам! Никога не харесвам.

Дейзи я изгледа замислено.

— Ти никога не говориш за любов или за харесване. За никакви такива неща. Нали, Джейн? Питам се защо. Дори лейди Биа понякога говори, а Аби и Дамарис изобщо не млъкват.

— Това е различно — възрази Джейн. — Освен това сега Аби и Дамарис са омъжени.

— Да, но не е нужно да си омъжена или влюбена, за да харесаш един хубав мъж. Това е съвсем естествено и няма от какво да се срамуваш.

Чу се звънецът на входната врата и лицето на Дейзи светна.

— О, това сигурно са Аби и Дамарис. Нямам търпение да ги видя — мина толкова време, откакто за последно си говорихме както трябва — само ние, момичетата, без мъжете. Освен туй умирам от глад, тъй че побързай, госпожице Изобщо-не-го-видях-колко-е-хубав!

Тя забърза по стълбите, като си тананикаше някаква весела мелодия.

Джейн тръгна след нея и стисна устни, когато разпозна песничката „Да избягаш с дрипавия циганин, о-о!“

Тя обаче нямаше — в никакъв случай! — да позволи някакъв красив циганин да ѝ завърти главата. Самата мисъл за това беше смешна. Абсурдна. Невъзможна.

Тя беше сгодена.

Закари Блек просто щеше да доведе новото ѝ куче.

Измина цяла вечност, преди да стигнат до площад „Дъркли“, отчасти поради твърдото решение на Розово цветче да проучи всички интересни миризми и да припицае стълбовете на безброй улични лампи и отчасти защото Зак видя пазар, от който купи целебни билки и гърненце с мехлем от една циганка, както и червен кожен нашийник и каишка — на брънки, защото не вярваше на кучето, че няма да прегризе кожата.

— Превърна ме в посмешище с тази твоя синя атлазена панделка — каза той сурово на кучето, докато закопчаваше нашийника. — Най-грозното куче в Лондон с най-красивата панделка. А освен това ти нямам и капка доверие. Ако беше зърнал котка или някой друг смъртен враг, щеше ли да проявиш уважение към удържащия потенциал на една синя атлазена панделка?

Кучето вдигна глава, леко запъхтяно, с тази ужасно грозна, но мила усмивка, разкриваща стърчащите зъби.

— Така си и мислех. Нямах и капчица чест. Този нашийник е много елегантен за теб, знам, но виж, ти се издигаш, Розово цветче. Само си помисли, тя ми предложи два шилинга — два! Не си ли впечатлен? Аз нямаше да дам за теб и два пенса. — Той закопча каишката. — Само не си въобразявай, че това ще промени мястото ти в живота. Тя сигурно вече е забравила за теб. Или си е променила мнението и вече не те иска. Момичетата като нея са импулсивни. Не се замислят много. Виж само как нападна оная глутница побойници!

Тази липса на колебание от нейна страна все още го изненадваше. Дръзко и импулсивно, и да, също така и глупаво. Но несъмнено смело. И всичко това само за да спаси един уличен мелез, на всичкото отгоре грозен. Според досегашния опит на Зак дамите обикновено се разтапяха и суетяха около малки хубави създания, пухкави топки от козина, или по кутрета — изобщо, по красиви животни.

— А не като теб — обърна се той към кучето. — В теб няма и капчица хубост, нали?

Кучето го погледна, развъртя цялата си задница и се ухили с онази крива, противна усмивка с изплезен език. Зак се засмя.

— Чарът ти може да не се забеляза от пръв поглед, но после човек свиква с теб и го вижда. Тя обаче не го знаеше, когато си рискува живота заради теб, нали така? Можеше много да пострада от тези негодници.

Интересна смесица беше тя. Това, че е израснала под похлупак млада дама от висшето общество, беше очевидно. Нито в гласа, нито в маниерите ѝ имаше следа от вулгарност, а дрехите ѝ бяха от най-фин плат и по последна мода, макар че той беше по-запознат с дамската мода на континента.

Освен това от нея със сигурност се излъчваше невинност. Тези изчервявания нямаше как да са престорени.

И все пак госпожица Джейн знаеше какво е сопа и как да я използва. Ами инстинктът, който я накара да вдигне коляно, за да извади водача от строя? Откъде беше научила този малък номер? Не учеха младите дами от висшето общество на тези неща. Може би имаше брат? Тази подробност му се стори интригуваща.

Не, тя беше интригуваща.

И много, много съблазнителна. Тази нейна уста, толкова мека и сочна, като череши с копринена кожа. Дали и на вкус беше толкова сладка? Зак се ухили на себе си. Младата дама навярно по-скоро би умряла, отколкото да целуне циганин.

Макар че тя не прояви и намек за презрението, с което почтените хора — и особено почтените дами — се отнасяха към циганите. Виж, едрият лакей се държа с него точно както повечето хора се държаха с циганите.

Но не и госпожица Джейн; тя бе учтива с него, както би била и с всеки джентълмен. Защо? Защото ѝ спаси хубавия задник от боя, който щяха да ѝ хвърлят ония грубияни? Или защото маската му падна? За миг се беше забравил — и това го притесняваше. Той никога не забравяше нито кой е, нито къде е — от това зависеше животът му.

Защо тогава днес загуби концентрация? Защото след толкова години се беше върнал в Англия? Защото, въпреки това, което каза на Гил, беше започнал да се уморява от живота, който водеше? Каквато и да бе причината, това беше предупреждение.

Зак нависинята атлазена панделка и я пхна в джоба си. Тя нямаше да иска да си я вземе, не и след като е била увита на мръсния врат на кучето. Щеше да ѝ я върне, ако тя си я поискаше. Разбира се.

Той продължи по пътя си, без да спира да мисли за загадката на име госпожица Джейн. Тя беше изтъкана от противоречия: дама с лакей, която нехайно му каза да плати на циганина, но не му заговори високомерно и не се опита да го командва, както биха постъпили повечето дами. Освен това говореше за лакея така, сякаш го харесваше и уважаваше. За нея Уилям не беше просто прислужник, а човек. С чувства.

Може би госпожица Джейн не знаеше, че от нея се очаква да се държи иначе. Тя беше млада — само на осемнайсет или деветнайсет.

Добре възпитана. Или може би отгледана в свободомислецо или радикално семейство.

Но свободомислещи или радикални хора щяха ли да обличат прислужниците си в ливреи? И коя беше тази лейди Биатрис с новата карета, която нямаше да иска да пусне куче в нея? Някоя роднина? Баба й?

Зак се замисли за начина, по който Уилям реагира на кучето. Очевидно на госпожица Джейн не й беше за пръв път да води у дома безпризорни животни.

— Може пък да те поиска — обърна се той към кучето, когато свиха зад ъгъла и излязоха на площад „Бъркли“. — Но дали възрастната дама ще те иска? Съмнявам се. Ти не си идеалният любимец за една дама. И кой може да ги обвинява? — добави той, когато кучето спря и енергично се почеса зад ухото. — С тези твои прелестни навици!

Две дами, облечени по последна мода, го гледаха накриво. Зак вдигна пред тях мърлявата си шапка и направи пищен полупоклон, който ги накара бързо да се извърнат. Той се захили пак — обичаше да се прави на непочтителен скитник, — поведе кучето през парка към адреса, който му беше дала госпожица Джейн, и позвъни на вратата.

Отвори я много достолепен иконом, който погледна него и кучето и веднага каза:

— Входът за търговците е отстрани зад ъгъла. — И указа посоката с царствен жест на облечената си в бяла ръкавица ръка. Очевидно бе очаквал появата им.

Икономът понечи да затвори вратата, но Зак пхна стъпалото си в процепа и каза любезно:

— Не съм търговец. Правя услуга на госпожица Джейн.

Икономът присви очи и го подложи на бърз, макар и цялостен оглед.

— Въпреки това животното трябва да влезе през входа за търговците.

Зак не помръдна. Икономът погледна към крака му.

— Няма да ми е приятно да повикам Уилям. Госпожица Джейн ужасно ще се притесни, ако се стигне до сбиване пред входа на леля й.

Зак се намръщи. Икономът добави неспринудено:

— Един подобен инцидент няма да помогне на младата дама в желанието ѝ да задържи животното.

Тук го хвана. Зак се ухили и отдръпна крака си.

— Повалихте ме от раз, без дори да се стреляме. Умен човек сте вие. Хайде тогава, Розово цветче. Поставиха ни на място. — И се обърна към иконома: — Кажете на госпожица Джейн, че с кучето ще я чакаме на площада.

Икономът се намръщи.

— Но страничният вход...

Зак се усмихна.

— Нали не сте забравили? Нито аз, нито кучето сме търговци.

[1] Цитатите от „Доводите на разума“ от Джейн Остин са в превод на Анна Елчинова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

*Нямам удоволствието да ви разбера.
Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“*

Обядът беше лек и неофициален: сандвичи с краставица, малко студено пиле и сладкиши с извара и лимон, прокарани с чаши чай. И тъй като момичетата не се бяха събирали заедно от Коледа насам, не им липсваха теми за разговор. Не че някога им липсваха такива теми.

Беше прекрасно, че сестрите ѝ се бяха върнали, и при нормални обстоятелства Джейн не би искала нищо друго, освен да прекара останалата част от деня в разговор с тях и да чуе всичко ново, което им се е случило.

Но умът ѝ продължаваше да се връща към един висок мургав циганин.

„Това е заради кучето“ — каза си тя решително. Трябваше да го измие и да му придаде представителен вид, преди лейди Биатрис да го е видяла. В сегашния му вид — окаляно, окървавено, пребито и пълно с бълхи — нямаше никаква надежда да ѝ позволят да го задържи.

Когато се сдобиеше със свой дом, всичко щеше да е различно. Тогава нямаше да има нужда да иска ничие разрешение, за да осинови куче. Освен на лорд Кембъри. А той обичаше кучетата.

Тя не спираше да поглежда към часовника над камината. Колко време щеше да му трябва, за да стигне до площад „Бъркли“?

— Джейн, момиче, какво ти става, по дяволите? — попита лейди Биатрис, прекъсвайки разказа на Дамарис. — Не спираш да поглеждаш към часовника. Сестрите ти отегчават ли те, или очакваш някого?

Очевидно и през ум не ѝ минаваше за кучето. Хубаво!

— Разбира се, че не съм отегчена — увери ги Джейн, притеснена. — Наистина не съм. Продължавай, Дамарис. Всичко звучи великолепно.

За нейна изненада всички се засмяха.

— Нали звучи великолепно? — подсмихна се Дамарис. — Тъкмо разказвах за премеждията си с прилошаването по време на път. Не исках да ви отегчавам, но Аби попита. И колкото и да беше ужасно, докато пътувахме натам — макар че Фреди беше толкова мил, няма да повярваш! — не съжалявам, че отидохме във Венеция. Фреди беше прав — този град наистина е вълшебен.

Джейн се изчерви.

— Извинявай, Дамарис. Бях се отплеснала.

— Това — каза рязко лейди Биатрис — беше очевидно. Очаквах да проявиш поне малко интерес към родината си.

Челюстта на Джейн увисна. Родината ѝ ли? Сякаш лейди Биатрис не си беше измислила цялата история за това, че са родени във Венеция, когато отлично знаеше, че и четирите са родени в Англия.

Дамарис и Аби се изкикотиха. Дейзи завъртя очи. От всички тя беше тази, която най-не одобряваше полетите на фантазията на лейди Биатрис. Често казваше, че от лъжи полза няма.

— Случило ли се е нещо, Джейн? — попита Аби.

— Чака един хубав циганин да ѝ доведе грозен мелез със синя атлазена панделка — отговори Дейзи вместо Джейн.

Аби се засмя.

— Да не си започнала да предсказваш бъдещето, Дейзи?

— Не, вярно е. Взех си куче, но то не е чак толкова грозно — отвърна Джейн. — То е такова, каквото бяхме ние, преди да ни спаси лейди Биатрис — бездомно и без семейство, без никой, когото да го е грижа...

— Колко трогателно наистина! — прекъсна я лейди Биатрис. — Тепърва обаче ще решаваме дали кучето ще остане. Можеш да ми го покажеш и тогава ще видим. — Тя се наведе и вдигна Снежинко от пода. — Да не забравяме котките.

Джейн се помоли нейното куче да обича котки. А котките — да обичат кучета.

— Каква е тази история с циганина? — попита Аби.

— Едни ужасни момчета го измъчваха — обясни Джейн.

— Кого, циганина ли?

— Не, кучето. Циганинът ми помогна да се отърва от момчетата. Ще доведе тук кучето. Помолих го, защото беше прекалено мръсно, за да се качи в каретата.

— Кой, циганинът ли? — попита лейди Биатрис.

— Не, кучето. Цялото беше кално. Всъщност циганинът е доста чист.

Лейди Биатрис изсумтя.

— Когато го видя с очите си, тогава ще повярвам.

Джейн се изправи.

— Преди малко входният звънец иззвъня. Сигурно е той.

Лейди Биатрис властно вдигна ръка.

— Стой си на мястото, момиче. Добре възпитаните млади дами не отварят вратата, още по-малко на цигани. А циганите знаят, че не бива да припарват до входната врата на къщата на един джентълмен.

— Но...

— Във всеки случай няма нужда лично да говориш с човека. Защо изобщо имаме прислужници, ако не могат да се справят с подобни банални задачи? Федърби или Уилям ще му платят, задето си е създал главоболия, и въпросът ще приключи. Довърши си обяда и чуй какво имат да ти разкажат сестрите ти. Кажи ми, Дамарис, във Венеция запознахте ли се с дожа?

Разочарована, Джейн се облегна в стола си, докато Дамарис отговаряше, че не са, но са се запознали с много венециански аристократи. После описа няколко от тези срещи.

Джейн положи всички усилия да се съсредоточи. Разбира се, че искаше да чуе какво имат да им разкажат сестрите ѝ, разбира се, че се интересува, наистина, но Венеция се намираше много далеч, Джейн никога не беше чувала за нито един от тези хора, а кучето ѝ и Закари Блек щяха да пристигнат всеки момент, ако не бяха вече тук.

Щеше да е възпитано да му благодари лично, нали? Усети пронизателния поглед на Дейзи и се постара да си придаде заинтересовано изражение. Опита се да не се върти и да не мисли за сребристозелени очи, блеснали на загоряло лице. И как пулсът ѝ подскочи, когато той я докосна.

Най-накрая обядът свърши. Лейди Биатрис позволи на Аби да ѝ помогне да се качи по стъпалата, където щеше да полегне за кратък „отдых“, преди по-късно да дойде да надзирава урока им по танци. Дамарис и Дейзи забързаха за проба на една рокля, която Дейзи почти беше довършила, и Джейн остана свободна да потърси кучето си.

Закари Блек със сигурност вече си беше тръгнал, което я разочарова, макар и само защото искаше да му благодари лично, както си каза тя. Да прояви любезност. Наистина нямаше търпение да види кучето си.

Надникна в преддверието, но там нямаше никого. Несъмнено прислугата беше завела кучето в кухнята. То със сигурност беше гладно. Тя мина през покритата със зелено сукно врата и влезе в помещенията на прислугата.

— Има нещо странно у този циганин — казваше Федърби на Уилям.

Джейн се отдръпна назад и се заслуша.

— Ама разбира се, че е странен — нали е циганин! — отговори Уилям.

— Наистина ли? Това е въпросът.

— Естествено, че е, Хюит — отговори Уилям. — Нали му видя палтото!

Федърби кимна.

— Видях го — потвърди той и сбърчи нос. — Подуших това палто, но все пак...

— Но все пак какво? Щом прилича на циганин, вони като циганин и се държи като циганин, какъв друг може да бъде?

— Не съм сигурен — потърка Федърби замислено брадичката си. — Отначало си помислих, че може да влезе със сила, но веднага щом споменах, че това може да притесни госпожица Джейн... — Той поклати глава. — Прие го почти като... като джентълмен. А освен това отказа да използва входа за търговците, сякаш подобно нещо е под достойнството му.

Уилям изсумтя.

— На мен не ми звучеше като джентълмен. Акцентът му е ужасно груб.

Джейн се намръщи. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се уверяваше, че когато говори с нея, Закари Блек нямаше никакъв акцент. Но когато се обърна към онези малки негодници и после към Уилям... звучеше различно.

Но какво толкова? И тя, и Аби можеха да говорят с различен акцент: с акцента, който ги заобикаляше, докато растяха, акцента на улицата — всъщност така, както говореше Дейзи — не акцента на

мама и татко, който много приличаше на говора на лейди Биатрис. Мама и татко ги поправяха винаги щом ги чуеха да говорят като деца от улицата.

Аби се справяше с уличния акцент по-добре от Джейн, която едва си спомняше тези ранни дни. Беше шестгодишна, когато постъпи в „Пилето“, където всички трябваше или да говорят като дами, или да си понесат последствията.

Но понякога, когато беше с Дейзи, се хващаше, че подражава на нейния кокни акцент. Може би и с циганина беше така — може би и той подражаваше на акцента на човека, с когото се намираше в момента. Нещо като защитна окраска. Като хамелеон.

— Просто имам някакво чувство — настоя Федърби. — Ти обаче непременно отиди с госпожица Джейн, когато излезе на площада.

— Мислиш, че още чака?

Сърцето на Джейн подскочи. Той още беше тук? Чакаше я? Дъхът ѝ изведнъж секна.

— Готов съм да заложа и последната си гвинея. Прилича ми на човек, който не се отказва лесно.

Уилям изсумтя.

— Трябваше да ме оставиш да го ударя, Хюит! Щях да го накарам да се откаже на мига.

— Вулгарно сбиване в жилището на една дама, така ли, Уилям? Не и докато аз ръководя нещата.

— Сякаш не знам, че не бива! — отвърна Уилям обиден. — Щях да го направя навън, разбира се. Зад ъгъла.

— Никого няма да удрияш — обади се Джейн и пристъпи напред. — А сега, ако обичате, къде е кучето ми?

— Циганинът настоя да ви го предаде лично, госпожице. Казва, че има инструкции за вас. — Уилям изсумтя. — Инструкции! Какво нахалство! Ще му дам аз едни инс...

Федърби го прекъсна елегантно:

— Човекът ви чака от другата страна на пътя, на площада, заедно с животното, госпожице Джейн.

— Много добре, отивам. Кучето ще има нужда от баня, преди да го вкараме вътре, затова може ли да пратите някого с ламаринената вана, гореща вода и кърпи в задната градина, ако обичате?

— Нима смятате лично да го изкъпете? — попита Федърби, стъписан.

— Разбира се — отговори Джейн. — Това ще бъде моето куче, а освен това има рани, за които трябва да се погрижа.

Федърби не показва неодобрението си, но абсолютно безизразното му лице ѝ даде да разбере, че това му струва голямо усилие.

— Преди да излезете, Поли ще ви донесе друго палто. Нещо не е наред с това, което носихте тази сутрин.

Той позвъни и се обърна към появилата се прислужница:

— Палтото на госпожица Джейн, Поли, ако обичаш. Топлото — вятърът доста се засили. Ще придружиш госпожица Джейн до парка. Уилям, и ти ще отидеш, само че никакви юмруци, разбираш ли? И, госпожице Джейн, когато тръгнете, ви моля да излезете през главния вход, а не през входа за прислугата.

Докато чакаше, Зак си запълни времето, като купи още два месни пая от един амбулантен търговец. Даде единия на кучето, което го изгълта на две шумни хапки.

— Нямаш никакви маниери — отбеляза Зак. — Ще трябва повече да се стараяш, щом ще живееш с дама, нали знаеш. Те не обичат лапането.

— Господин Блек.

Нежният женски глас прозвуча толкова отблизо, че Зак се стресна и изтърва остатъка от пая си. Как така не бе забелязал приближаването ѝ?

Шумно премляскване в краката му показва, че паят не е останал пренебрегнат.

Тя сякаш сияеше с червеното вълнено палто и синята кадифена шапка в съвсем същия оттенък като очите ѝ.

— Много ви благодаря, че ме изчакахте, господин Блек. Съжалих, когато си помислих, че може да сте си тръгнали, без да съм ви благодарила. — Тя погледна към него с лека свенлива усмивка, при която мозъкът на Зак просто отказа да работи.

— Джейн — успя все пак да измъкне той. Какъв оратор само! За щастие я придружаваха една прислужница и едрият лакей.

— Ей, циганино, не така фамилиарно! — изръмжа лакеят и Зак отново си възвърна ума и отмести поглед от лицето ѝ.

— Уилям — каза той с изражение на абсолютно удоволствие. — Колко ми липсвахте!

Едрият мъж го изглежда кръвнишки.

— Уилям, би ли изчакал ей там заедно с Поли? — каза Джейн и посочи към една пейка, която се намираше наблизко, но достатъчно отдалечена, за да не могат да ги чуват.

Едрият лакей неохотно тръгна натам и Джейн отново се обърна към Зак. Бузите ѝ бяха порозовели.

— Не съм ви позволила да използвате името ми, сър.

Кожата ѝ изглеждаше мека като на бебе. Устните ѝ бяха влажни.

— Изобщо не сте ми казали името си — изтъкна той. — Така че нямам друг избор, освен да ви наричам Джейн.

Тя се поколеба.

— Госпожица Чанс.

— Малшанс? — усмихна се Зак. — Аз не бих се изразил така. Според мен срещата ни е златен шанс.

— Не е малшанс — госпожица Чанс^[1] — каза тя сериозно. — Фамилията ми е Чанс.

— А, разбирам. Чанс. Хубаво име. Като госпожица Щастие, Късмет или Съдба. Ако тогава си бях събрал ума, щях да се представя като Закари Късмет и щяхме да бъдем братовчеди.

— Глупости! — Очевидно беше, че момичето се чувства неловко. Нищо чудно. Зак говореше като някой умопобъркан.

— Права сте — каза той. — Изобщо не ми се иска да ви бъда братовчед.

Тя се изчерви още повече и отклони погледа си.

— Много сте непочтителен, сър — отсече тя, насочи вниманието си към кучето и за пръв път забеляза нашийника. — О, купили сте му нашийник! И повод. Благодаря ви. Трябва да ви платя...

— Не — отсече твърдо Зак. — Това е подарък.

— Но аз не мога да приема...

— Подарък за кучето.

— О! — промълви тя, сведе поглед към кучето и се помъчи да преглътне усмивката си. — В такъв случай ви благодаря. Сигурна съм,

че и то е много благодарно. Нашийникът е много хубав. Червеното му отива.

— На вас ви отива червено — каза тихо той.

Тя не отговори. Вместо това нежно почеса кучето зад ушите.

— Виж се колко си мръсен! Когато се приберем, ще те изкъпя. Искаш ли?

— Кое то ми напомня, че ви нося нещо. — Зак извади от джоба си снопчето изсушени билки, увити във вестник, и гърненцето с капаче, които беше купил от пазара.

Тя не посегна към тях.

— Какво е това?

— В пакета има лечебни билки. Накиснете ги в гореща вода и след като изкъпете кучето, го изплакнете с нея. После намажете раните с мехлема. Това ще помогне да заздравеят.

Тя обаче продължаваше да се колебае.

— Това са стари цигански лекове. Много са полезни.

Тя взе пакета и внимателно го подуши.

— Лавандула ли усещам?

— Да, тя действа почистващо. И невен, зарасличе и още билки. Нищо вътре няма да му навреди, уверявам ви.

— И сестра ми Дамарис разбира от билки. — Тя свали капачето на гърнето и подуши мазилото вътре. — Мирише малко силно, но е хубаво. Мисля, че и тук има лавандула.

— Да, в мехлема е малко повече. Помислих си, че малко по-сладък аромат ще ви дойде добре — погледна той надолу към кучето — след силния аромат на eau-de-dog.

Тогава тя се засмя и смехът ѝ му заприлича на диаманти, по които танцува слънчева светлина. Очите ѝ заблестяха и дъхът на Зак секна. Стоеше и я гледаше, без да може да мисли. Тя отвърна на погледа му.

Тишината се проточи.

— Госпожице Джейн? — Беше лакеят.

Тя се сепна, изчерви се и се обърна.

— Да, Уилям?

— Време е да се връщате. — И той отправи към Зак стоманен поглед.

— А, да, урокът! Почти бях забравила. — Все още изчервена, тя се обърна към Зак. — Упражняваме валс — сподели му тя. — Трябва да вървя. Благодаря, че доведохте кучето ми, господин Блек.

— За мен беше огромно удоволствие — измърмори Зак. Тя го погледна сърдечно, изчерви се още повече и мозъкът на Зак пак отказа.

— Ето, циганино. — Уилям застана между тях и подаде на Зак една монета. — Надявам се, че няма да те видим повече.

Зак беше забравил обещанието ѝ да му плати, когато ѝ заведе кучето. Сега взе шилинга и се ухили.

— Човек никога не знае, Уилям. Съдбата е така непредсказуема, нали?

Уилям се намръщи.

Зак се обърна към Джейн и я удостои с просташки поклон.

— Няма да казвам сбогом, госпожице Чанс, а *adieu*. Може би ако сутрин излизате да разхождате кучето си — да кажем, някъде около десет часа, — случайно ще се срещнем.

Тя се поколеба и поклати глава.

— Съжалявам. Довиждане, господин Блек, и отново ви благодаря за помощта.

Тя се обърна, стиснала каишката, и поведе кучето. Лакеят и прислужничката завършваха процесията.

Зак я проследи с поглед как прекосява площада и се усмихна. Истинска дама! Беше му наредила да се маха, в това нямаше и капка съмнение.

Проблемът беше, че Зак открай време не обичаше да му заповядват.

[1] Игра на думи: на английски името на героинята, госпожица Чанс (Miss Chance), звучи като Малшанс (Mischance). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Когато той има желанието да се хареса, човек е длъжен да се отнесе снизходително към подобен стремеж и повечето хора наистина го правят.

Джейн Остин, „Ема“

— Е, добре — каза лейди Биатрис след вечеря. — Дайте да видим това куче.

Всички — Аби и Макс, Дамарис и Фреди, Дейзи и Джейн — се бяха събрали в по-малкия и по-уютен салон. Лейди Биатрис дори покани Флин за първата семейна вечеря „у дома“ след завръщането на Фреди и Дамарис от Италия, което недвусмислено издаваше колко се е привързала към него, но Флин вече бе започнал лова на „най-изисканата млада дама в Лондон“ и имаше ангажимент за вечерта.

— Сега ли? Но кучето още не е имало време да свикне — възрази Джейн. Беше прекалено рано. Беше го изкъпала и намазала раните му, но то все още изглеждаше ужасно. Освен това още не бе разбрала нито доколко е научено да живее в къща — ако изобщо беше научено, — нито пък — което беше още по-важно — какво е отношението му към котките.

И трите полупораснали котенца присъстваха на събирането: Снежинко както обикновено лежеше в скута на лейди Биатрис, Мармадюк се беше опънал блажено на облегалката на дивана, а котенцето Макс се беше проснало съвсем отпуснато на коленете на съименника си, мъжа Макс.

— Животното чисто ли е? — попита възрастната дама.

— Да. — Беше го изкъпала три пъти с лавандулов сапун — освен че миришеше хубаво, лавандулата имаше лечебни свойства, а при последното изплакване използва отвара, която Дамарис забърка от билките на господин Блек. Кучето беше толкова чисто, колкото изобщо

можеше да бъде, и ухаеше приятно на билки, макар че все още леко се долавяше миризмата на куче. Е, друго и не можеше да се очаква.

— Е, добре, доведи го! Да не оставяме днешната работа за утре. А и сега тук е цялото семейство. Ще видим как се държи това улично създание в изискана компания. — И тя многозначително погали Снежинко.

Джейн безмълвно се замоли кучето да оправдае очакванията и отиде да го доведе.

Понастоящем то беше затворено в най-долните помещения на къщата, донякъде защото Дейзи отказваше да го пусне в спалнята, която делеше с Джейн, и донякъде защото все още не бяха установили доколко е научено да живее в къща.

Джейн го намери заспало върху купчина стари парцали в черната кухня. За нейно огромно удоволствие то я поздрави с безумна радост, заизвива се във всички посоки, ухили се с онази своя мила грозна усмивка и заиздава щастливи кучешки звуци. Наистина беше много сладко.

Тя закопча поводата му и благодари наум на Закари Блек, задето бе помислил за това. С елегантния червен нашийник и верижката кучето — вече му беше измислила име, но не искаше да изкушава съдбата, като го изрече, преди да са ѝ позволили да го задържи — изглеждаше много по-цивилизовано. Тя се помоли лейди Биа да му позволи да остане.

Един ден щеше да има свой дом и щеше да може да взема в него каквито животни пожелае. Но този ден още не беше дошъл.

Тя заведе кучето на горния етаж, спря пред вратата на салона, погали го за последен път и прошепна:

— Моля те, дръж се възпитано!

После го поведе към центъра на салона. За миг настъпи тишина, последвана от:

— Мяууу!

— Сссс!

— Ххххх!

Трите полупораснали котенца се впуснаха в действие. Снежинко излетя от скута на лейди Биатрис, скочи върху бюфета отзад, подхлъзна се по излъсканата му повърхност и едно китайско украшение полетя към гибелта си. Мармадюк подскочи вертикално във

въздуха и се приземи обратно върху дивана. Изсъска и заотстъпва по дължината му с настръхнала козина, готов да побегне.

Мъжът Макс изохка, когато котешкият му съименник заби нокти в бедрата му, изви гръб и изсъска на натрапника, от кучешкия род. Макс изруга под нос и избута котето, което падна на пода и се изправи срещу кучето със здраво забити в килима крака и прибрани уши. Ту ръмжеше, ту съскаше.

— Мили Боже! — измърмори Макс, докато разтриваше бедрото си и се взираше в кучето. — По-жалък мелез не можа ли да намериш?

Джейн не отговори. И тя, и всички останали чакаха да видят какво ще направи кучето.

Тя стисна по-здраво каишката, но кучето не се опита да нападне котките. Проскубаната му опашка леко се размаха. „Това е добър знак“ — помисли си тя. Освен ако не смяташе, че вижда пред себе си вечерята.

Котенцето Макс се приближи предпазливо — само няколко крачки — с изпънати лапички и извадени нокти, готово да нападне... или да побегне.

Кучето наблюдаваше котето, но не помръдна. Продължи да размахва опашка.

Джейн се молеше.

Котенцето Макс изви гръбнак, измюка злобно и изсъска.

Кучето седна. Опашката му заудря по пода. Туп-туп-туп. После то се почеса зад ухото. Енергично.

— Надявам се, че това не е бълха — каза лейди Биатрис.

— Не е — увери я Джейн.

Козината на котето вече не беше така настръхнала. Ушите му се понадигнаха и сега то изглеждаше по-скоро любопитно и нащрек, отколкото готово да нападне. Прилекна, без да изпуска кучето от заплашителния поглед на жълтите си очи. От време на време мяукаше едва чуто, но тонът му вече не беше така свиреп — изглеждаше по-скоро предупредителен. Джейн най-накрая си пое дъх.

— Отвори верижката. — Гласът на Макс я накара да подскочи.

— Но...

— Сега вече се познават. По-добре да видим как ще се държат, докато сме тук, за да предотвратим евентуално кръвопролитие.

— Не — отговори Джейн. — Още не. Не е готов.

Макс вдигна вежда.

— Това е моето куче — каза тя.

— Това още не е решено — напомни ѝ лейди Биатрис.

— О, но...

— Погледнете — обади се тихо Дамарис.

Докато те говореха, котенцето Макс се беше примъквало все по-близо и по-близо. Те проследиха с поглед как се навежда колебливо и предпазливо подушва кучето, а после се отдръпва, готово да нападне или да побегне. Кучето, леко задъхано, се ухили приятелски — поне според Джейн беше приятелски. За всички други усмивката му изглеждаше грозна, със сигурност. Опашката му пак заудря по пода. Туп-туп-туп.

Котето отново се приближи предпазливо, вдигнало предупредително лапа. Перна кучето веднъж, два пъти. Целият салон затаи дъх.

Кучето огледа котето, прозя се широко, легна на хълбок и... заспа.

— Мисля, че това отговаря на въпроса — наруши тишината Фреди. — Очевидно е, че си имаме работа с една заплаха за всички котки.

Всички се засмяха.

— Е, мога ли да го задържа? — попита Джейн и затаи дъх. — Моля ви!

Лейди Биатрис огледа кучето с измъчено изражение.

— Това създание е наистина ужасно грозно. Сигурна ли си, че не искаш нещо... по-хубаво?

— Не, искам това куче. То има нужда от мен. — Джейн коленичи и погали главата на кучето. То отвори едно око, близна ръката ѝ и пак заспа.

Лейди Биатрис махна безпомощно с ръка.

— Добре, щом трябва.

Джейн скочи и я прегърна.

— О, благодаря ви, лейди Биатрис! Ще видите, той ще бъде най-възпитаното куче на света, обещавам ви!

Лейди Биатрис ѝ махна да излиза.

— Заведи животното долу, момиче. Изглежда също толкова уморено от всичко това, колкото съм и аз.

— Вече избра ли му име? — попита Аби, докато Джейн водеше кучето към вратата.

— Да, разбира се — отговори Джейн. — Почти от първия миг, в който го видях.

— Е, добре, не ни дръж в напрежение — каза Фреди.

— Цезар — каза Джейн. — Защото съм сигурна, че е с благородна душа. И току-що го доказа.

Докато затваряше вратата след себе си, цялата компания избухна в смях.

— Няма значение — обърна се тя към Цезар. — Рано или късно ще те обикнат.

— Сега приличаш на чиновник, на когото не му е провървяло — произнесе се Гил с отвратен вид. Тъй като външността на Зак му се стори прекалено ужасяваща, за да го заведе на вечеря в клуба си. Гил беше изпратил прислужника си да купи пудинг с месо и бъбреци от странноприемницата зад ъгъла. — Жалка работа. Изглеждаш почти толкова зле, колкото циганските ти дрехи.

— Голям си ласкател. — Зак огледа отражението си в огледалото. Новите дрехи му харесваха. От циганските вече нямаше полза. Те му бяха помогнали да прекоси безброй граници буквално незабелязан, но сега, когато се намираше в Лондон — и посещаваше изискани райони, — щяха да привлекат нежелано внимание.

А освен това беше сигурен, че жилетката от котешка кожа няма да получи одобрението на една млада дама, която обича животните.

Когато излезе от кантората на адвоката, твърдо възнамеряваше да замине за Уелс и да вземе Сесили. Защо да бездейства в Лондон, когато можеше чудесно да свърши работата? Адвокатът беше абсурдно предпазлив с тези приказки за самозванци и кой на какво ги учел. Сесили си беше Сесили, а не измамница.

Но после срещна госпожица Джейн... И беше... заинтригуван.

Докато се връщаше от площад „Бъркли“, намери един пазар за дрехи втора употреба и си избра просто тъмносиньо палто, синя жилетка, две бели ризи и обикновена черна шапка. Нищо прекалено изискано — предпочиташе да продължи да бъде анонимен и да види какво ще се случи.

Личният прислужник на Гил му отправи само един поглед на дискретен ужас и занесе дрехите да ги изперат и изгладят с горещия ютия — колкото заради вида им, толкова и за да отстранят всички гадинки, които може би все още се таяха в тях, каза той с мрачно неодобрение. Защото тези дрехи, измърмори той на господаря си, са дрехи на човек от долна класа. Смущаващо долна класа.

Зак се усмихна. Човек можеше да разбере много за хората от начина, по който се държаха със стоящите по-ниско от тях на обществената стълбица.

— Това е идеалната степен на износване — обясни Зак на Гил. — Не искам някой да ме вземе за джентълмен, но и не искам да откажат да ме пуснат в квартирата ти.

Беше си запазил светлобежовите панталони и ботушите, които бяха топли и износени. Прислужникът на Гил ги почисти и ги лъсна до блясък, но Зак ги напраща малко с обяснението, че самият той никога не би могъл да постигне подобен блясък.

Сега Гил завъртя очи.

— Повярвай ми, никой джентълмен няма да облече нещо такова за нищо на света. Но за чиновник, на когото не му е провървяло, или за някой съмнителен събирач на дългове тези дрехи са идеални.

Зак се намръщи.

— Съмнителен ли?

— Брадата. Един достопочтен чиновник щеше да се обръсне.

— Аха. — Зак прокара ръка по наболата си брада. В такъв случай може би трябваше да се раздели с нея. Беше сигурен, че госпожица Джейн Чанс няма да иска да я видят в компанията на човек със съмнителен вид. — Мислех, че така е по-... пиратско.

— О, разбира се, пиратско. Със сигурност. Как не се досетих? — отвърна сухо Гил. — Кажи ми, смяташ ли да задържиш обещата?

Зак я докосна с пръсти.

— Питам се дали пък няма да изглежда елегантна. Днес видях някакъв човек с обещана на стълбицето.

— Един такъв едър, чернокос? Облечен като джентълмен, като се изключи жилетката, която направо може да те ослепи?

— Точно той.

— Флин, ирландец. Нанесе се в стаите на Фреди Монктън-Кумс и прислужника му, когато Монктън-Кумс се ожени преди няколко

месеца. Нали познаваш Монктън-Кумс? Учил е в Кеймбридж.

— Забрави ли, че аз не съм ходил в университет? — Когато Гил и останалите му приятели от училище заминаха за университета, Зак вече няколко години преживяваше както може на континента.

— Разбира се. За момент забравих. Ами не познавам друг човек освен Флин, който носи обеща. Освен моряците — сигурен ли си, че не искаш да въртнеш някой бърз моряшки танц?

— Не ти отива да се подиграваш, Гилбърт — каза Зак и свали обещата.

Докато вечеряха, Зак обясни какво е научил от адвоката.

Когато млъкна, Гил махна на прислужника да разтреби масата и наля две чаши бренди.

— Значи обвинение в убийство. Това усложнява нещата.

— Глупости, това е само недоразумение. Сесили е жива и живее в Уелс, както много добре знаеш. Нали ти ми препращаше писмата й.

Гил кимна.

— Да, но тъй като братовчед ти предприе постъпки да те обявят за мъртъв, това може пак да събуди интерес към историята с убийството. Затова по-добре послушай адвоката и се спотайвай.

Зак завъртя очи.

— Този човек е толкова предпазлив, че чак е смешно. Спокойно мога лично да доведа Сесили от Уелс, но той настоява да прати свой човек. Има някаква налудничава идея, че ще ме обвинят, че съм подучил някоя жена да се представи за нея.

— Аха, сигурно си мисли за аферата Брекънридж.

— За кое?

— Един случай от миналата година. Отдавна изчезналият наследник на херцог Брекънридж се завърна след двацет години. Старецът се просълзи от радост, заклаха угоеното теле — можеш да си представиш какъв шум се вдигна. — Той изгледа Зак многозначително. — Накрая се оказа измамник. Всички останаха разочаровани. Малко предпазливост няма да навреди.

— Но това е абсурдно! Сесили е жива, не е измамница, следователно няма никакъв случай. И бездруго смятах да отида и да я взема — много по-полезно ще е да отида лично там, вместо да стоя тук, да бездействам и да се спотайвам. — Зак изсумтя. — По-точно да се промъквам тайно, да се крия.

— Колко шокиращо! — съгласи се Гил. — Как е възможно някой да очаква от теб да се промъкваш тайно, да се спотайваш или да се криеш? Тц-тц!

Думите му накараха Зак неохотно да се ухили.

— Това беше различно. Беше работа. Правех го с достойна цел.

— А да си спасиш врата от разтягане не е ли достойна цел?

— И дума не може да става някой да ми разтегне врата! — отвърна Зак раздражено. — Сесили е жива.

В стаята се спусна дружелюбно мълчание.

След известно време Гил попита:

— Значи ще останеш за делото?

— За да потвърдя, че аз съм законният наследник и съм жив? Разбира се.

— Добре — каза Гил, извади една картичка и написа нещо на гърба ѝ. — Тогава утре занеси това на шивача ми — адресът му е отзад, — кажи му, че те пращам аз, и си поръчай свестни дрехи. Трябва да приличаш на джентълмен. — Той подаде картичката на Зак и се облегна назад. — А после?

Зак замислено отпи от блендита.

— Честно казано, не съм сигурен.

— В Уейнфлийт ли ще отидеш?

— Не мога да го оставя да пропадне. — Колкото и да му се искаше.

Откакто се помнеше, Уейнфлийт беше царството на баща му. Сега беше негово. Не беше сигурен с какви чувства го изпълва това.

— Ако можех, щях да го продам, без изобщо да се вясна там, но проклетото място не може да излиза от ръцете на семейството. Предполагам, че ще трябва да назнача управител.

— А после какво ще правиш? Ще се върнеш пак към същата работа? След като се занимаваш с нея от осем години?

Зак вдигна рамене.

— Защо не?

Но всъщност не знаеше какво иска. Вчера плановите му бяха прости, а бъдещето — кристално ясно: да донесе унгарските документи на Гил, да се върне на континента и да продължи оттам, откъдето беше спрял. Сега... сега миналото се връщаше и започваше

да го преследва. Очакваше го съдебно дело — може би дори две. И задължения.

И момиче с големи, бездънни сини очи...

— Не се ли умори от този живот? Сега, след като разгромихме Бони, вече не е същото.

— Все още има нужда от разузнаване и информация.

— Разбира се, но...

— Но какво?

— Нищо — отговори Гил. — Ако ти харесва, предполагам... Просто си мислех, че сега, след като имаш избор...

„Точно там е работата“ — помисли си Зак. Думите на Гил бяха улучили право в целта. Зак започваше да се уморява да пътува, да живее в сенките, да води живот на приключения и несигурност. Отначало му се струваше вълнуващо, но след осем години — и една война — очарованието на опасността бе намаляло.

Служи достойно на страната си, но сега, когато се върна в Англия след дванайсет години в чужбина, се почувства... объркан. Противно на всички очаквания, се чувстваше почти като... не, това беше смешно. Никога не се беше чувствал като у дома си в Англия. Или някъде другаде. Най-малко в Уейнфлийт.

Какво да прави отсега нататък? Нямаше представа.

Той пресуши чашата си.

— Мразя да правя планове. Неизменно се провалят.

Беше по-лесно да отива там, където го отведе случайността.

— Не е неизменно — укори го Гил, който много се гордееше със способността си да планира. — Но ако смяташ да останеш и да сложиш край на претенциите на братовчед си — да не говорим и че трябва да уредиш тази история с обвинението в убийство, ще имаш предостатъчно време да вземеш решение. Можеш да останеш тук колкото искаш. Стаята за гости е малко тясна, но...

Зак се засмя.

— Спал съм във въглищарници и в хамбари. В сравнение с тях твоята стая за гости е като дворец.

Възцари се тишина. Двамата отпихаха от брендито. Огънят тихо съскаше и прашеше. Дъжд трополеше по прозорците, примесен с неспирното боботене на град, който никога не спеше.

— Кажи ми, Гил, какво знаеш за семейство Чанс?

Гил се намръщи.

— Семейство Чанс ли?

— По-специално госпожица Джейн Чанс, живее с някоя си лейди Биатрис на площад „Бъркли“.

Гил кимна.

— Фреди Монктън-Кумс, за когото ги споменах преди малко — този, който живееше долу...

— Чанс, казах, не Монктън...

— Свързано е. Фреди се ожени за госпожица Дамарис Чанс — сестрата на госпожица Джейн. Лейди Биатрис — е, строго погледнато, тя е вдовстващата лейди Девънам, но старото момиче не зачита никакви правила и предпочита да я наричат лейди Биатрис — дъщеря на граф, нали разбираш. Казват, че била леля на момичетата.

— „Казват“ ли? — намръщи се Зак.

Гил махна неопределено с чашата си.

— Мен ако питаш, всичко е малко скрито-покрито.

— Според теб всичко е скрито-покрито — изтъкна Зак. — Навярно подозираш и родната си майка.

— Майка си не — отвърна Гил, без да трепне. — Поведението на майка ми е безукорно. Виж, баща ми...

Зак изсумтя развеселено.

— Е, добре, разкажи ми за тези сестри и за тяхната скрита-покрита леля.

— О, у лейди Биа няма нищо скрито-покрито, само е малко ексцентрична. Много старо аристократично семейство, половината хора от висшето общество са й приятели, а другата половина — сродници. Но сестрите изникнаха отникъде преди шест месеца — казаха, че идвали от Венеция. Твърдят, че били дъщери на полусестрата на лейди Биа, Гризелда, и един венециански *marchese*. — Той замълча и изгледа Зак над ръба на винената си чаша. — *Marchese di Chancelotto* — продължи той и устните му потрепнаха.

— *Marchese di Chancelotto*? — Зак едва не се задави с брендито. Името звучеше странно. Никога не беше чувал нито италианско, нито венецианско име, което да прилича на него.

Гил кимна.

— Именно.

— Значи момичетата са авантюристски?

Гил сви рамене.

— Не е ясно. Но са много популярни. Лейди Биа създаде, както тя се изразява, литературно общество. Всички важни хора го посещават, а момичетата четат книгите на глас, затова въпреки че сезонът още не е започнал, всички ги познават, особено по-възрастните дами, които просто ги обожават.

— И никой никога не е поставял историята им под съмнение?

— Е, неслучайно ни наричат „възпитаното общество“. Във всеки случай най-голямото момиче се омъжи за племенника на лейди Биатрис, Макс, лорд Девънам, който със сигурност знае истината, а друго — за Фреди Монктън-Кумс, най-добрия приятел на Девънам.

— Кое то предполага, че около момичетата няма нищо скрито-покрито.

— Или че са такива чародейки, че мъжете им не ги е грижа — възрази Гил и отпи от брeндитo. — Но ти попита за по-малката сестра, Джейн, нали? Още не е направила дебюта си — никоя от тях не е, — но казват, че била красавица, истинска перла.

— Наистина е такава.

Гил вдигна глава.

— Ти откъде знаеш, по дяволите?

Зак сви рамене.

— Срецнах я случайно в една тъмна уличка.

Гил го изгледа скептично.

— Да не смяташ пак да я срещнеш случайно?

Зак не отговори.

— Макар да каза, че адвокатът те е посъветвал да се спотайваш?

— Казах ти и още нещо: че всичко това е грешка.

Гил пресуши чашата си.

— Никога не си обичал да следваш заповеди, нали?

Зак му се ухили лениво.

— Но следвах твоите, нали?

— Не, постигаше резултатите, които исках от теб — поправи го Гил. — Има голяма разлика.

Зак не спираше да се мятва в леглото. Не можеше да заспи и това беше абсурдно. Той можеше да заспи навсякъде — гордееше се с това.

Можеше да заспи в карета по време на движение, в копа сено, в студено мазе и дори в близост до врагове, които планираха да го убият. Навсякъде. По всяко време. Това беше умение, което бе усъвършенствал с годините — да спи при всяка възможност.

И все пак тук, в уютното легло за гости на Гил Радклиф, с пухения дюшек, ленените чаршафи, топлите одеяла — и в абсолютна безопасност, той не можеше да заспи. Отново се обърна, блъсна с юмрук възглавницата, за да ѝ придаде по-удобна форма, и се замисли върху безсънието си. Беше напрегнат, неспокоен.

От много време не беше лягал с жена. Може би това беше проблемът. Несъмнено Гил можеше да го насочи към някое заведение, в което можеха да задоволят нуждите му...

Замисли се по този въпрос. Идеята не му се понрави. Зак беше придирчив към жените, които водеше в леглото си.

Прекалено придирчив.

Проклятие! Пак удари по възглавницата. Знаеше какъв е проблемът и знаеше, че този проблем няма решение. В никакъв случай не биваше да мисли за госпожица Джейн Чанс. Тя беше невинна — мила млада дама, израснала под похлупак. Последната жена, за която преситен човек като него трябваше да мисли с желание.

Той беше циганин — ако не по произход, поне по начин на живот.

Но Гил беше прав — Зак наистина не умееше да прави това, което трябва.

Не биваше да мисли за Джейн Чанс, но мислеше. Не биваше да мисли, че сутринта ще се върне на площад „Бъркли“, но мислеше.

Години наред живя, като разчиташе само на инстинктите си, а сега те бяха във война. Заради това момиче.

Вярно, госпожица Джейн беше ослепително красива.

Но Зак беше срещал много красиви жени и макар да се възхищаваше на красотата, тя невинаги го привличаше, невинаги го караше да изпитва властен порив да притежава въпросната жена или дори да поиска да я опознае по-добре. И със сигурност не го държеше буден нощем.

Но тези големи сини очи, сини като Средиземно море в летен ден и толкова дълбоки, че човек можеше да се удави в тях със същата лекота... и тази кожа — мека като коприна, английски праскови и

сметана. И най-меката наглед, тъмна като череша, създадена за целувки уста, каквато не бе виждал от много време...

Той изстена и се обърна. Щеше да напусне Англия при първа възможност. Не биваше да мисли за жени, освен за някоя случайна, която иска само една-две нощи креватни удоволствия.

Но не можеше да прогони от ума си госпожица Джейн Чанс.

Кога за последен път се почувства така... незабавно свързан с някоя жена? Някога беше ли се чувствал по този начин? Не беше страст... е, поне не само страст, а нещо... Друго.

Каквото и да беше, то го разтърси. Кога му се беше случвало да се разконцентрира по този начин? Не и откакто беше момче.

От толкова отдавна живееше с опасността и измамите, че те му бяха станали нещо като втора кожа. Никога не забравяше кой трябва да бъде в конкретния случай и че винаги го грози опасност.

Но днес... на няколко пъти истинският му акцент се изплъзна от устните му и той за миг забрави — наистина забрави — за онези малки негодници.

Само заради големите сини очи, открити и изпълнени с доверие.

И заради тази уста, нежна, зряла и влажна...

Е, добре, Джейн събуждаше най-първичните му желания. Освен това го интригуваше. На външен вид беше най-прекрасната представителка на нежния пол, която виждаше от доста време. И все пак нападна банда главорези заради един грозен уличен мелез... и на всичко отгоре щеше да задържи въпросния мелез в елегантната си къща в Мейфеър.

А според Гил — а кой би могъл да бъде по-осведомен? — Джейн имаше тайни, при това не безобидните малки тайни на момиче, израснало под похлупак. Измислено минало с баща фалшив италиански *marchese*, представете си! А онази схватка с разбойниците му показва, че си има работа с момиче, надарено с находчивостта на уличните хлапета — находчивост, която една израснала под похлупак млада дама не би трябвало да притежава.

До каква степен ролята ѝ на невинно младо момиче беше истина? Отново си спомни как онази бавна, съблазнителна руменина се надигна от деколтето на роклята ѝ, и се размърда неспокойно.

В миналото се беше сблъсквал с много жени, опитни в изкуството на прелъстяването и измамата — с работа като неговата

това беше неизбежно, — но никога не беше срещал жена, която може да се изчервява по желание. Възможно ли беше Джейн наистина да е толкова невинна, колкото изглеждаше?

Дали тези поруменели бузи и тази възхитителна розова уста не обещаваха все още неразбудила се чувственост?

„Най-вероятно“ — каза си мрачно той. И точно затова не биваше дори да припарва до госпожица Джейн Чанс. Тя беше млада — на осемнайсет или деветнайсет — и дори да не бе израснала под похлупак, беше сигурен, че е недокосната. А ако дългогодишният му опит с жените го беше научил на нещо, то бе, че не бива да се забърква с невинни девственици.

Обикновено жените гледаха на креватните забавления различно от мъжете и някои — особено младите — имаха склонност да бъркат секса, дори безобидното флиртуване, с... чувства. Имаха склонност да се самозаблуждават за смисъла и значението на тези действия.

Беше го видял у младата втора съпруга на баща си, Сесили. Когато се запозна с нея, тя беше невинна младоженка, заслепена и запленена от красивия си по-възрастен съпруг.

Баща му определено беше доволен от хубавата си млада невеста.

Шестнайсетгодишният Зак може би също щеше да се увлече по нея. Тя беше хубава, нежна и безпомощна по начин, който би могъл да се хареса на едно момче, но точно тогава той беше открил радостта от креватните удоволствия с една привлекателна местна вдовица, пет години по-голяма от него, и имаше очи само за нея.

Просто изпита облекчение, че баща му е погълнат от новата си съпруга и не си прави труда да превръща живота му в ад. Това му вдъхваше непознато чувство на свобода. Можеше да стои далеч от къщата толкова дълго, колкото си искаше — баща му не даваше и пет пари. Затова Зак се държеше настрана от младоженците.

Причината най-накрая да забележи младата съпруга на баща си, беше в това, че тя се движеше със скованост, която Зак разпозна. А когато я погледна — наистина я погледна, — видя, че щастливото ѝ сияние на младоженка се е стопило, че е станала тиха и сдържана и вече не е толкова хубава, а някак измъчена.

Онази вечер тя седеше на масата за вечеря, без да казва нищо, докато баща му отваряше втората си бутилка вино за вечерта, и неспокойните ѝ пръсти сгъваха и разгъваха салфетката. Тя отправяше

към съпруга си бързи, тайни погледи с изражение, което Зак разпозна с абсолютна сигурност и от което му прилоша. Ужас.

Тогава осъзна защо в последно време баща му го е оставил на мира. Беше си намерил нова жертва.

Отчаяното положение на Сесили и абсолютната ѝ безпомощност пред тормоза на баща му събудиха закрилническите инстинкти на Зак. И ето докъде го докара това.

Нямаше намерение да остава в Англия. Нямаше изобщо никакви планове, а момичетата — почтените неомъжени момичета, особено младите неомъжени момичета с измислено екзотично минало — щяха да искат планове.

Затова беше безсмислено — безсмислено и глупаво — да се опитва да я види пак. Много по-разумно би било да отиде в Уелс и да доведе Сесили.

Затвори очи и се опита да заспи.

И си представи онези розови, копринени, леко разтворени устни...

Тялото му се раздвижи в отговор. Той се обърна и стисна клепачи.

И отново потъна в две големи сини очи.

Устата му се изкриви при цинично откровената мисъл: тя не беше за такива като него. Проклятие! Отново удари възглавницата.

ГЛАВА 10

Сгодената жена е много по-сговорчива от свободната. Тя е удовлетворена от себе си. Вече няма грижи и чувства, че може да се възползва от всичките си способности да се харесва на хората, без да събужда подозрение. Когато една дама е сгодена, няма нищо опасно: никой не може да пострада.

Джейн Остин, „Менсфийлд Парк“

Първата мисъл на Джейн, когато се събуди, беше за циганина. Завесите потрепваха на лекия ветреца от отворения прозорец, но тя не чуваше да вали. Добре! Значи можеше да заведе Цезар в парка.

„Може би ако сутрин излизате да разхождате кучето си — да кажем, някъде около десет часа, — случайно ще се срещнем.“

Устните ѝ се извиха в бавна усмивка. Тя, разбира се, нямаше да се срещне с него. Това просто беше изключено. Тя беше сгодена.

Но беше толкова вълнуващо един мъж да ѝ предложи тайна среща! И не просто мъж — а непознат. Мургав, небръснат непознат циганин с най-красивите очи на света. Който я гледаше така, сякаш иска да я изяде.

Като големия лош вълк.

През тялото ѝ премина лека тръпка на въодушевление.

Тя остана сгушена между завивките. Хладният въздух от прозореца галеше топлите ѝ бузи.

Разбира се, една такава среща нямаше да доведе до нищо. Тя нямаше да се види с него сама, без надзор. Младите неомъжени дами от висшето общество не ходеха никъде сами. А и след опита за похищение миналата година — тук, на самия площад „Бъркли“! — лейди Биатрис стана по-строга от всякога и когато Джейн излизаше, винаги я придружаваха Уилям, Поли или някоя от сестрите ѝ.

Ами ако той наистина дойде в парка? Тя какво да направи?

Досега не ѝ се беше случвало дори да флиртува с мъж. Докато растеше, имаше толкова проблеми с опитите на разни мъже да я докоснат — на улицата, а на два пъти дори в църква! — да очакват от нея разни неща и да си въобразяват, че тя изпитва към тях същото, което изпитваха те към нея, че се беше научила никога да не им дава и следа от насърчаване.

Макар че липсата на насърчение невинаги действаше. Някои мъже обичаха предизвикателствата. Още когато Джейн беше младо момиче и не се интересувахе нито от момчета, нито от мъже, това представляваше проблем.

В училище учителят по рисуване един ден я задържа и без предупреждение я сграбчи и се опита да я целуне. За щастие влезе госпожа Бодкин и го спря. Той обаче обвини Джейн, че го изкушавала и насърчавала, а това изобщо не беше вярно! Той беше стар, космат и дори от ноздрите и ушите му стърчаха сиви косми. Тя дори не бе помисляла за него като за мъж — за нея той беше единствено учителят по рисуване.

Макар че го уволниха, госпожа Бодкин изнесе на Джейн строга лекция за дързостта, изкушението и нахалното поведение и я наказва цяла седмица да преписва вечер текстове от Библията за греховете на жените.

С времето Джейн се научи да не казва на никого, ако някой мъж я притеснява. Никой освен сестра ѝ не вярваше, че не е виновна, а когато тя навърши дванайсет, Аби вече беше напуснала „Пилето“. Затова Джейн се научи да разпознава признаците и да прави всичко възможно да избягва въпросните мъже.

Сега за пръв път в живота си се почувства изкушена да последва предложението на Дейзи и да пофлиртува с един мъж. Не с който и да било мъж, а с господин Закари Блек с красивото мургаво лице, блестящите сребристи очи и дръзката усмивка, от която стомахът ѝ се свиваше. Тя се замисли за тази възможност и реши да не казва на никого.

Мисълта за тайна среща с мургав и опасен непознат я заплениваше. Но не можеше да се насили да го направи. Тайна среща — струваше ѝ се прекалено... обмислено.

Но ако по-късно изведеше кучето и случайно се срещнат? Това нямаше да се смята за уговорена среща, нали?

Ами ако той не я чакаше? Е, добре, това щеше да е краят.

А междувременно как ли се чувстваше Цезар след първата си нощ в дома на една дама? Джейн бързо отметна завивките и припряно се облече с надеждата, че кучето ѝ не се е посрамило.

За нейно огромно успокоение и гордост, не беше. Освен това, изглежда си беше намерил приятелка в помещението на прислугата: готвачката го бе видяла как убива един плъх в двора тази сутрин.

— Счупи му гръбнака с едно изщракване на зъбите, госпожице. Казвам ви, беше истинско удоволствие да го гледаш! — Тя подаде на Джейн кокал, подбран специално за кучето, и добави: — Честно казано, никога не съм обичала кучетата, но по-добре той, отколкото някое от ония разглезени, безполезни котки на Нейно благородие.

„Това е добър знак“ — помисли си Джейн. Готвачката се ползваше с голямо влияние сред прислугата и щом тя одобряваше Цезар, значи всички щяха да се държат добре с него дори когато Джейн я нямаше.

След закуска, пламнала от потиснато нетърпение, тя се качи на горния етаж заедно с Дейзи и започна да зашива подгъвите на роклите, които щеше да носи през сезона — Дейзи не ѝ поверяваше по-сложни задачи. Те продължиха да шият, докато часовникът удари десет и половина, след което Джейн остави дрехата, слезе долу и закопча каишката на Цезар.

Беше твърдо решена да не бърза. Нямаше среща. Беше му казала пределно ясно, че няма да се срещне с него в десет, така че...

Когато излезе на площада, се огледа внимателно. Имаше бавачки, които се бяха събрали на малки групички и си говореха, а около тях децата търкаляха обръчи и играеха на дама. Джейн видя двама-трима души, които разхождаха кучета и дишаха чист въздух, но от висок мургав циганин нямаше и следа.

Тя се опита да потисне разочарованието си. Естествено, че не беше дошъл. Тя му беше показала недвусмислено, че не смята да се среща с него. Какво можеше да очаква?

Усети как Уилям поглежда към нея и веднага поведе Цезар енергично по една от пътеките, като се престори на абсолютно безгрижна, сякаш и през ум не ѝ беше минало да се оглежда за някого.

Щом господин Блек не си бе направил труда да я изчака, значи не си заслужаваше да го търси.

Цезар ненадейно задърпа верижката и се помъчи да се отклони от пътеката. Да не беше видял плъх? Или катеричка?

— Цезар! — скара му се Джейн, но кучето не ѝ обърна внимание и продължи да опъва каишката.

Тя вдигна глава и видя това, което кучето вече беше забелязало: Закари Блек беше в другия край на площада и тъкмо ставаше от една пейка. Джейн се опита да си придаде безразличен вид. Не биваше да изглежда прекалено заинтересована.

Цезар обаче нямаше такива скрупули: задъхан, с размахана опашка и кратки радостни излайвания, той решително я повлече към високия мъж, като едва не се удуши. Колкото и мършав и дребен да беше, имаше доста сила.

Когато стигнаха до Закари Блек, Джейн беше останала без дъх, но се смееше.

Нищо чудно, че отначало не го позна. Нямаше го циганското палто, нямаше я и обещата. С простото черно палто, изтърканите кожени панталони и кожените ботуши би трябвало да изглежда съвсем обикновен, но с този ръст, с широките рамене и нехайната арогантност, с която закрачи към нея, той изглеждаше така, сякаш притежаваше целия площад — което, разбира се, беше невъзможно.

С дългата коса и наболата тъмна брада той изобщо не приличаше на джентълмен. Изглеждаше дори леко заплашителен. Защо тогава Джейн изпита такава приятна тръпка в мига, в който той я прикова със сребристия си поглед и тръгна към нея?

— Госпожице Чанс, радвам се да ви видя в тази прекрасна освежаваща утрин. — Очите му проблеснаха, когато я удостои с лек небрежен поклон. — Уилям, много се радвам да видя и вас. — Погледна към Поли, кимна и ѝ смигна. — На онази пейка има нещо, Уилям. Бихте ли го донесли? Това е подарък за...

— Тя не приема подаръци от цигани — изръмжа Уилям. — А вие не можете да ми давате заповеди.

— Не беше заповед, а молба. Никога не бих си позволил да оскърбя госпожица Чанс, като ѝ поднеса подарък — отговори циганинът с най-праведно изражение, което не заблуди никого. — Подаръкът е за Розово цветче — кучето — добави той, когато Уилям го изглежда с недоумение. — Надявам се, не искате да ми кажете, че след като е прекарало само една нощ в къщата на една дама, се е издигнало толкова, че не може да приеме един малък символ на приятелството ми?

Уилям се поколеба.

— Ей там, на пейката, Уилям. Но ако не можете да го носите, с удоволствие ще го занеса лично в дома на госпожица Чанс.

Без дори да погледне дали Уилям се е подчинил, той приклепна и енергично почеса тежките кожни гънки по врата на кучето. Ако се съдеше по изражението на Цезар, за него това беше истинско блаженство.

Джейн погледна към Уилям, който се намръщи и затрополи към пейката.

— О, харесва ти, нали, Розово цветче? — попита Закари Блек. — Попаднал си в свои води, нали така? Обзалагам се, че всички вече те гледат безобразно.

По ръцете му не се виждаха никакви украшения. Бяха едри и с изящна форма, с дълги, силни пръсти. Кокалчетата му бяха ожулени. Рани, понесени заради нея.

— Сега се казва Цезар — осведоми го Джейн с леко задъхан глас.

Закари Блек се засмя, но смехът му не прозвуча грубо.

— За мен той винаги ще бъде Розово цветче — каза той и се изправи. — Макар че може би трябва да започна да му викам Лавандула. Сега ухае много по-добре, а и изглежда, че мехлемът вече действа.

— Да. А освен това го изкъпахме с билките, които ми дадохте. Много ви благодаря.

Уилям се върна с голямо плитко кошче от върбови клонки.

— О! — възкликна Джейн. — Легло за Цезар! Благодаря — точно от това имах нужда!

— Така си помислих и аз, когато го видях на пазара.

„Харчи доста пари за мен... за моето куче“ — помисли си Джейн.

— Мога ли да ви платя за...

Той вдигна ръка.

— В никакъв случай. За мен е удоволствие. Както казах, това е подарък. За кучето. — И той й се усмихна — бързо проблясване на бели зъби на мургавото лице. Тя почувства как бузите й пламват. Когато й се усмихнеше така...

— Дали да не повървим малко? Кучето има нужда от разходка — каза той и Джейн кимна.

— И така, кажете ми — подхвана той, докато крачеха по пътеката, — той свикна ли? Надявам се, че не се е изложил още първата вечер.

— Съвсем не — отговори Джейн, като нагласи стъпките си към неговия ритъм. Вървенето улесняваше нещата: ако не трябваше да гледа към него, мозъкът й нямаше да се обърка толкова. — Всъщност съм удивена колко добре се приспособи. Не го очаквах от куче, израснало на улиците.

Придружителят й изви тъмните си вежди.

— Свикна ли да се облекчава на определено място?

Джейн се засмя и стисна палци.

— Още е рано да се каже, но засега не сме имали инцидент. Освен това уби един плъх и много впечатли готвачката.

— Ах, как се подмазваш само, нали, Розово цветче? — въздъхна Закари Блек. — Много умно от твоя страна — да се сприятелиш с готвачката! Освен това виждам, че са те изкъпали — сигурно много си се стреснал!

Джейн се засмя.

— Вярно, но го прие като истински джентълмен... към края, искам да кажа. Отначало доста се съпротивляваше — измокри ме цялата...

— Лично ли го изкъпахте? — попита той, изненадан.

— Разбира се. Той е моето куче и е важно да го разбере. Както казах, отначало вдигна доста врява — горкото мъниче се страхуваше да не се удави, — но накрая се примири със съдбата си и просто понесе геройски къпането. — Тя се усмихна и добави: — Трябваше да видите изражението му — приличаше на мъченик! Жалко, че кучетата

не могат да стават актьори, защото изигра мъченика по-добре от всеки актьор, когото съм виждала на сцената.

Закари Блек се засмя.

— Разбира се, раните и охлузванията сигурно са го болели, но той нито веднъж не излая, не изръмжа, не ме заплаши. Наистина е много благо създание.

— Сигурно точно затова са го ритали ония момчета. Навярно са се надявали да го превърнат в куче за бой, а той просто не е имал необходимия темперамент.

Тя потръпна.

— Какъв ужас! Как може мъжете да насъскват невинни създания да се бият само за тяхно забавление!

Продължиха да вървят още малко и Закари Блек попита:

— Вие май споменахте, че имате и котки? Как мина с тях?

— Честно казано, изпитвах ужас, че ще ги нападне. Разбирате ли, имаме три котенца, всичките още растат, от едно котило са, и...

— Не казвайте нищо повече. И тях сте спасили, нали?

Тя го погледна изумена.

— Ами, всъщност да. Откъде знаете?

Той ѝ се усмихна лениво.

— Просто предчувствие.

Тази усмивка сякаш се уви около вътрешностите ѝ и ги стегна; изминаха няколко секунди, преди да събере мислите си и да продължи:

— Живееха на едно място, където ние... ъъъ, в една стара сграда, която щяха да съборят, и котенцата щяха да загинат. Взехме и майка им, но тя ги изостави — както и нас — скоро след това.

— Затова сте задържали и трите котенца. Да, естествено, защо ли питам? И така, как тези три котки късметлийки приеха появата на Розово цветче?

Тя се засмя.

— Изпаднаха в ужас — започнаха да съскат, да ръмжат и да се катерят по мебелите.

— А Розово цветче?

Тя описа как под погледа на всички котенцето Макс се приближи до кучето...

— ... и от всеки косъм се излъчваше заплаха. Той е най-смелият и безстрашният от трите котенца. Аз, разбира се, нямах представа

какво ще направи Цезар и много се уплаших, защото лейди Биатрис изобщо не беше убедена, че ни трябва куче, а тя много обича котките, но тогава... — Погледна към кучето и се усмихна.

— Тогава?

— Цезар легна на килима и просто... заспа. Трябваше да видите изражението на котката. Както и на всички останали.

Той се засмя — плътен, дълбок смях, който сгръ цялото й тяло.

През нея премина внезапен топъл порив и макар че тя отклони поглед и се престори на напълно спокойна и безразлична, усещаше много силно присъствието му, близостта на високото му здраво тяло, наклона на главата му, когато погледна към нея. И напрегнатото внимание, с което я наблюдаваше и което тя се престори, че не забелязва.

Вратът я заболя от усилието да не обърне глава и да не погледне към него, да гледа до насита.

Проблемът беше, че той беше много красив. Лекият му загар, макар и не на мода, създаваше силен контраст с белите му зъби и блестящите сребристи очи, тъмните му вежди, високите ъгловати скули и тъмната набола брада... Ръката на Джейн се сви в юмрук. Копнееше да погали тази челюст, да усети грубостта ѝ под дланите си, да почувства суровата линия на челюстта.

Ами устата му? Тези тъмни косъмчета я обкръжаваха така привлекателно, а усмивката му си беше чиста подкана за грях... Мъжът до нея сякаш беше творение на Микеланджело, Макиавели или някой друг блестящ и скандален италианец. И тя не биваше да го забравя.

Той беше опасен. Да общува с него означаваше да си играе с огъня.

Какво облекчение, че всяка връзка с него беше невъзможна! И че тя вече беше сгодена.

Блесналият му сребрист поглед се спусна към устата ѝ и тя го усети почти като докосване. Устните ѝ запариха. Лицето ѝ пламна.

Уилям многозначително се прокашля. Джейн погледна към него и осъзна, че вече са обиколили площада неведнъж, а цели два пъти.

— Трябва да вървя — обърна се тя към Закари Блек. — Имам урок.

Той вдигна тъмна вежда.

— Още уроци?

Тя кимна.

— Представа нямате колко много неща трябва да науча, преди да започне сезонът ми. Много ви благодаря за кошчето на Цезар. Сигурна съм, че и той е много благодарен... или поне ще е благодарен довечера, когато легне да спи в него.

Той се наведе и погали кучето.

— Не съм сигурен, че думата „благодарност“ присъства в речника му, макар че би трябвало. Но радостта определено я има, нали, негодник такъв? — добави той, когато Цезар се ухили с кривата си сантиментална усмивка и разтресе цялото си тяло от радост.

Сбогуваха се. Той не спомена за нова среща, а Джейн, разбира се, не беше скъсала с благоприличието чак толкова, че да я предложи сама.

Освен това изобщо не беше флиртувала с него. С изключение на няколко непокорни и крайно неуместни мисли, само разговаря с него и се почувства така, сякаш го познаваше от цяла вечност.

ГЛАВА 11

Важното е да ти стане навик желанието да заобичаш, а податливостта на обучение е направо благословено качество у една млада дама.

*Джейн Остин, „Абатството
Нортангър“^[1]*

— Не, не, не! — Лейди Биатрис удари по пода с бастуна си от абаносово дърво. — Недей подскача нагоре-надолу като някоя пуста прислужница! Не си съсредоточена. Бавно и грациозно, Джейн, колко пъти да ти повтарям?

Джейн, Дамарис и Аби се бяха събрали в предния салон в дома на лейди Биатрис и упражняваха реверансите си. Дейзи седеше настрани и уж шиеше.

Сега, когато Аби и Дамарис се бяха върнали в Лондон, почти всяка сутрин беше посветена на уроците по поведение, уроци как да се държат във всички възможни ситуации... а след това, на уроците по танци. Макар че Джейн, Аби и Дамарис бяха от добро потекло и говореха и се държаха като дами, никоя от тях не бе израснала в аристократичен дом, нито пък бе получила образование, което лейди Биатрис смяташе за приемливо.

И нито една от тях не беше запозната с танците във висшето общество, макар че Аби и Джейн знаеха някои от селските танци.

Колкото до Дейзи, по някакви свои причини лейди Биатрис настояваше и тя да посещава уроците, макар че Дейзи протестираше шумно, че само си губи безценното време, че няма да има никакъв проклет дебют и че я чакат дрехи за шиене.

Лейди Биатрис, която цял живот бе копняла за дъщери, беше твърдо решена никой, дори и най-големите педанти в кралството, да

няма повод дори да погледне накриво нейните обични племенници. Всяка от тях щеше да блести. Дори и Дейзи.

Затова ги обучаваше като войници.

— Гледай сестрите си. Аби! Дамарис! — Тя тропна с бастун по пода и първо Аби, а после и Дамарис отидоха до средата на помещението и направиха бавен, грациозен реверанс.

Възрастната дама изсумтя.

— Виждаш ли, Джейн? Идеално. Дейзи, сега ти.

На лицето на Дейзи се изписа бунтовно изражение.

— Защо? Аз няма да имам никакъв дебют, тъй че защо да се преструвам и да се правя на глупачка?

Притесняваше се заради куция си крак, разбира се, но лейди Биатрис беше непреклонна.

— Няма значение какво искаш. Нито една от племенниците ми няма да напусне дома ми, без да е идеално подготвена — за всичко, с което може да се сблъска!

Дейзи отвори уста да възрази, но възрастната дама подразнено махна с ръка.

— Да, да, да, знам, че възнамеряваш да станеш най-търсената шивачка в средите на висшето общество, и го одобрявам, макар че е занаят. — Тя сбърчи нос за миг. — Но все още не съм разбрала защо това трябва да те освобождава от задължението да научиш всичко, което трябва да знае една дама — и ако се опиташ пак да ми кажеш, че „не си ник’ва дама“ — имитира тя акцента на Дейзи толкова добре, че всички останали се разкикотиха, — аз ще те... ще те перна по главата, Дейзи! А сега, помолих те да направиш реверанс, госпожице, така че давай.

Дейзи остави крайно неохотно дрехата, която шиеше, изтропали до средата на салона и се приведе в бавен реверанс. Старата дама проследи движенията ѝ с критичен поглед и кимна.

— Отлично. Видя ли, Джейн? А освен че кракът на Дейзи не е добре, настроението ѝ също е ужасно. Пак е твой ред.

Джейн отново се приведе в реверанс към пода.

— Бавно, дете, бавно! И не се изправяй толкова рязко!

Джейн прекоси стаята и прегърна възрастната дама.

— Обещавам, че когато дойде големият ден, ще съм съвършена, скъпа лейди Биатрис. Просто толкова се вълнувам! Нали разбирате,

това е моята мечта — да правя това, което е правила мама — да имам дебют, да танцувам и да ходя по увеселения, също като мама.

Аби се усмихна.

— Навремето ме караше постоянно да ѝ разказвам историите на мама.

Джейн кимна енергично.

— А дори и след като Аби напусна „Пилето“, мечтаех да имам дебют, също като мама. Да съм Пепеляшка.

— *Пепеляшка* ли? — намръщи се лейди Биатрис и вдигна лорнета си. — Имаш предвид онова момиче, което нямало обувки и си цапало краката в пепелта от огнището? Мечтала си да си като нея? — Изглеждаше ужасена.

— Да — потвърди лъчезарно Джейн. — А вие сте моята фея кръстница.

— *В никакъв случай!* — отрече отвратена лейди Биатрис. — *Никога* не бих се качила в тиква, теглена от плъхове или каквито там бяха онези ужасни създания. Какъв ужас! Направо противно! А вкусът на онази жена за обувки е направо смешен! Мога ли да знам каква полза има от стъклени пантофки? Студени, непрактични и дяволски неудобни, сигурна съм! Стъклото няма никаква гъвкавост, така че девойката — дори ако изобщо е била свикнала да носи обувки, а тя не е била — положително е куцукала по танцовата площадка като някой тронав слон.

Тя продължи да размишлява над глупостта да обуеш стъклени пантофки и изсумтя.

— Това е направо смешно! Стъклените пантофки стават само за едно нещо: за да може някой джентълмен да пие шампанско от тях. — И тя въздъхна сантиментално. — Разказвала ли съм ви за херцог... — но си спомни пред кого говори и прочисти гърло. — Какво сте ме зяпнали така? Джейн, отново, ако обичаш.

— Права сте. — Засмяна, Джейн се наведе и пак целуна напудрената буза на възрастната дама. — Вие, моя безценна лейди Биатрис, сте по-добра от всяка фея кръстница.

Безкрайно доволна, но твърдо решена да не го покаже, лейди Биатрис подсмръкна и каза сковано:

— Е, добре, тази Пепеляшка няма да отиде на бала, ако не се научи да прави по-хубави реверанси. И престани да се въртиш така,

завива ми се свят!

Джейн се засмя и направи едно последно радостно завъртане.

Знам, но просто се забавлявам.

— Изчезвай, момиче! Това, което те е въодушевило толкова, не са моите уроци, а онова пусто куче, което реши да доведеш вкъщи. Знам, че бързаш да се върнеш при него, и не проумявам защо. През целия си живот не съм виждала толкова грозно създание.

— Знам, но има красива душа. Права сте, наистина се притеснявам малко, че го оставих затворен долу. — И тя погледна виновно възрастната дама. — Не съм убедена, че знае къде да се об... въз, че вече е свикнал да живее в къща.

Лейди Биатрис потръпна и страдалчески махна с ръка.

— Тръгвай тогава, виждам, че днес няма да кажеш нищо смислено. Докато излизаш, позвъни и кажи на Федърби да донесе чай за мен и сестрите ти. И внимавай по тази рокля да не останат отпечатъци от кални лапи или кучешки косми. Едно време ми беше любимата, нищо че е прекроена. — И тя отправи мрачен поглед към Дейзи.

— Както желаете, милейди — отговори Джейн и й направи дълбок, бавен, абсолютно съвършен реверанс, след което рязко се изправи и прекоси с танцова стъпка стаята, за да дръпне звънеца.

— Ха! Виждаш ли, че можеш, глупаво момиче! Само... че... след... това... не... се... изправяй... рязко. — На всяка дума лейди Биатрис удряше по пода с абаносовия си бастун.

Когато Джейн стигна до вратата, възрастната дама се провикна:

— И не закъснявай за урока по танци! Остава половин час, преди да дойде оня дребен французин!

— В никакъв случай не бих пропуснала този урок. — Джейн й изпрати въздушна целувка и излезе забързано.

Лейди Биатрис се облегна назад и въздъхна.

— Много съм стара за такива неща. — Тя завъртя очи страдалчески, но не успя да заблуди никого. Всичко това й доставяше огромно удоволствие.

— Къде отиваш, госпожице? — попита тя, когато видя, че Дейзи бърза към вратата.

— Нямам време да пия чай. Трябва да шия.

— Много работиш — каза лейди Биатрис. — Изглеждаш ужасно уморена, миличка.

Дейзи я стрелна с невярващ поглед.

— Няма значение как изглеждам! Тез дрехи няма сами да се ушийт, особено кат' си пиляе времето с реверанси.

— „Тези“ дрехи — поправиха я в един глас лейди Биатрис, Аби и Дамарис.

— Точно така. Това е едничкият ми шанс в живота да постигна нещо и няма да го пусна.

Тя отвори вратата, през която тъкмо се канеше да влезе икономът, Федърби. Той се отдръпна, за да ѝ направи път.

— Трябва да се върнеш за урока по танци, Дейзи — напомни ѝ лейди Биатрис с категоричен тон.

Дейзи се обърна.

— Защо да се уча да танцувам? — въздъхна тя раздражена. — Няма да ходя на тия богаташки балове — не искам — и си имам работа!

— Все пак трябва да се научиш — настоя лейди Биатрис. — Всяка дама трябва да може да танцува.

— Да, но аз не съм никаква... — и Дейзи млъкна, защото си спомни за заплахата на лейди Биатрис отпреди малко. — С такъв сакат крак няма смисъл дори да се опитвам.

— Има смисъл, дори и ти да не го виждаш — отвърна строго възрастната дама. — За това ще ми се подчиниш, Дейзи. Трийсет минути. И ако „забравиш“, Федърби ще прати Уилям да те доведе. — И тя погледна към Федърби, който леко се поклони в знак, че и той като всички останали е разбрал, че това е заповед.

— Добре, но тъй само си губя безценното време — намуси се Дейзи и излезе, накуцвайки, в коридора. Забърза към стаята, която деляха с Джейн, и я завари как се мъчи да си съблече роклята.

— Дай на мен. — Тя започна да разкопчава кукичките на гърба. — Старото момиче още иска да ходя на тия пусти уроци по танци. Не можеш ли да я разубедиш, Джейн? Защо ми е на мен да танцувам? Тя знае, че не искам да ставам никаква дама от обществото — искам само да им шия рокли.

Джейн прекрачи роклята и я разтърси. Наистина беше много хубава.

— Аби вече се опита вчера след последния ви спор, а щом тя не може да ѝ промени мнението... Боя се, че никой няма да може.

Дейзи измърмори нещо неприлично под нос, нахлузи роклята през главата на Джейн и сръчно я закопча. После я оправи, хвърли поглед към отражението ѝ в огледалото и каза лукаво:

— Оня хубав циганин — днес си се видяла с него, нали?

— С кого? — попита Джейн, но под проникателния поглед на Дейзи добави небрежно: — А, да, с него. По една случайност се срещнахме в парка. Чисто съвпадение.

Дейзи се засмя.

— Съвпадение, как не! Затуй си изчервена и възбудена. А не защото искаш да си кат' Пепеляшка.

Джейн усети как поруменява.

— И да, и не. Това не беше... нищо — измърмори тя и се опита да си придаде възможно най-незаинтересован вид.

Дейзи скептично вдигна вежда.

— Значи изобщо не си приказвала с него. Просто си го видяла отдалече, тъй ли?

— Той ми донесе... донесе на Цезар кошче за спане. Трябваше да му благодаря от учтивост.

— Пак таз твойта учтивост, а?

— Ами, това бе...

Дейзи се подсмихна.

— Признай си, миличка, харесваш го.

— О, добре, може би наистина го харесвам! Мъничко. Харесвах го. Но нали ти ми каза, че е съвсем естествено да се възхищавам на един добре сложен мъж. Това е всичко. Това беше всичко.

Не можеше да бъде нищо друго... и това беше хубаво. Мъж като Закари Блек никога не би могъл да се превърне в част от плановите ѝ.

Дейзи вдигна ръце.

— Не ми обръщай внимание. Не те виня, все пак той наистина е хубав. Но ти не знаеш нищо за него, Джейн, затова трябва да внимаваш. Пак ли ще се срещаш с него?

— Не, разбира се. Не мисля, че ще го видя отново. — Кое то, призна си тайно Джейн, беше много хубаво. Най-вероятно. — А сега наистина трябва да проверя как е Цезар.

— И така, какво прави днес? — попита Гил, но след секунда прислужникът му донесе вечерята — печено говеждо и пюре от картофи, пак от кръчмата зад ъгъла — и за известно време разговорът секна.

Гил беше решил, че дори и без опърпаните дрехи не би било разумно Зак да вечеря в неговия клуб. Там имаше хора, които можеше да го познаят — някои от старите им съученици. А ако братовчедът на Зак узнаеше за завръщането му, несъмнено щеше да му създаде неприятности.

— Не би било разумно — добави Гил като човек, който познаваше Зак отдавна — да се изправиш срещу Джералд, преди да си уредил въпроса с обвинението в убийство.

Заплашителното изражение на приятеля му накара Зак да се разсмее.

— Не се тревожи — увери го той, — нямам никакво желание да се виждам нито с Джералд, нито с някой от съучениците ни. Това говеждо е чудесно. Мина доста време, откакто за последно опитах хубава, проста английска храна. — И той отново се посвети на вечерята си.

— Е, днес отиде ли при шивача ми? — попита Гил след известно време.

— Не, утре ще отида. Може да поръчам няколко неща.

— Няколко ли? — погледна го изненадано Гил. — Но аз си мислех...

Зак отпи от виното.

— Отдавна не съм обличал нищо ново. Това бургундско е хубаво. Много меко.

Настъпи продължителна пауза. Зак усещаше, че погледът на Гил е прикован в него.

— Заради онова момиче е, нали? Онази Чанс.

Зак го изгледа невинно и посочи износените си дрехи.

— Не си ли съгласен, че ми трябва по-хубави? Прислужникът ти определено мисли така.

Гил обаче не се хвана.

— Върнал си се на площад „Бъркли“, нали?

— За малко. Просто исках да се уверя, че са й позволили да задържи кучето. — Изражението на Гил го накара да добави: — Чувствах се отговорен. Знаеш, че открай време обичам животните.

— И?

— Какво „и“?

— Ще го задържи ли?

— Да.

— Хубаво. Значи нямаш причина да се връщаш на единственото място в цял Лондон, където вероятността някой да те познае, е най-голяма, като изключим моя клуб.

— Още от това великолепно пюре? — И Зак му подаде блюдото.

Двамата довършиха вечерята си, без да казват нищо повече. Прислужникът изнесе съдовете, а Гил извади бутилка портвайн.

— Значи си промени намерението? Няма да ходиш в Уелс?

— Ммм. Реших да го оставя на адвоката — отговори Зак.

— По-скоро си решил да пофлиртуваш с една млада дама — поправи го сухо Гил. — Макар че с тези дрехи... странен начин си избрал да ухажваш момиче. Момичетата от висшето общество очакват мъжът да бъде издокаран по последна мода.

— Никого не ухажвам — отговори Зак. — Освен това тя ме мисли за циганин.

Гил вдигна вежди.

— И въпреки това говори с теб?

— Тя не е от обикновените млади дами от висшето общество. А и — ухили се Зак — мисля, че ме харесва. — Макар че упорито отказваше да го окуражи дори съвсем малко. Във всеки случай не и открито. Начинът, по който светнаха очите й днес, когато го зърна, беше достатъчно насърчение.

— Ами ако някой те познае?

Зак вдигна рамене.

— Защо си мислиш, че ще ме познае? Откакто напуснах Англия, минаха дванайсет години, а според братовчед ми всички ме мислят за мъртъв. Но дори и да не ме мислеха, не изглеждам същият. Когато заминах, бях най-обикновен недорасъл ученик и обществото изобщо не ме познаваше. Спри да се тревожиш: никой няма да ме познае.

Настъпи кратка пауза, след която Гил поклати глава.

— Непоправим си. Колко пъти съм ти казвал да стоиш настрана от нещо, защото е опасно, но ти...

— Какво е животът без малко риск?

— Има разлика между пресметнатия риск и това да флиртуваш със смъртта.

Зак се засмя насила.

— Ама наистина, Гил, може би е време ти да пофлиртуваш с някоя. Първо предполагаш, че въпреки облеклото си флиртувам с млада дама от висшето общество, а сега обясняваш, че съм флиртувал със смъртта. Какъв абсурд! Просто се разходих в компанията на едно хубаво момиче. Това беше всичко — нищо сериозно.

На сутринта за своя изненада Зак се подпря на един от чинарите на площад „Бъркли“ и зачака да зърне госпожица Джейн Чанс и нейното ужасно грозно куче. Не беше сигурен как се озова тук: в един момент вървеше към шивача на Гил на улица „Олд Бонд“, а в следващия се оказа на площад „Бъркли“.

Не беше мислил да идва. Посред нощ бе взел твърдото решение да стои надалеч от госпожица Джейн Чанс с бездънните сини очи.

Помисли си за опасенията на Гил и реши, че приятелят му е прав. Двамата просто не си подхождаха — тя беше изтъкана от светлина и смях, а той беше роден, за да живее в сенките.

Може би ако не беше избягал от дома си заедно със Сесили, когато беше на шестнайсет, ако оттогава не беше кръстосвал неуморно целия свят и ако не беше открил у себе си призвание на шпионин...

Шпионирането беше мръсна работа. В него нямаше нищо чисто, нищо доблестно, макар че каузата на Зак беше справедлива. Или поне беше такава, докато Англия беше във война...

Все пак имаше цял ден на разположение, за да посети шивача. Нямаше друга работа. Просто щяха да се поразходят в парка.

Физически видът на госпожица Джейн Чанс го изпълваше с възхищение — гладката ѝ копринена кожа, бързата ѝ лъчезарна усмивка — не онази, отработената, зад която се криеше като щит, а искрената, спонтанната, неочакваната, която беше пълна с топлина и... и с покана за удоволствие.

Само като си помислеше за примамливия чар на тази усмивка, му се завиваше свят.

Утрото беше хладно, духаше силен вятър, но небето беше ясно, а студената земя се затопляше от бледа слънчева светлина, която стопляше и Зак. Туфи неразцъфнала зеленина се стремяха към слабата ѝ топлина. Истинска английска пролет.

Той вдигна глава и се ухили. Ето я и нея. Едно шумно задъхано четирикрако гюле я теглеше с верижката, от която се мъчеше да се отскубне. Тя се смееше и се караше на кучето, а когато създаването най-накрая спря в краката на Зак, тя вдигна глава, видя кой стои пред нея и погледът ѝ...

Топлина. И радост.

В гърдите му се сви непозната буца.

— Добро утро, госпожице Чанс. Виждам, че това непочтено същество ви влачи по площада, както си иска. — Той се наведе и погали енергично кучето. — Така ли трябва да се държиш с една дама, сър? А?

Розово цветче се ухили и щастливо се размята, потвърждавайки, че според него точно това е правилното поведение.

Зак се изправи.

— Дали да не се поразходим по площада? Малко е студено да стоим на едно място на този вятър.

И без да се замисля, ѝ предложи ръка.

Тя се поколеба и той веднага отдръпна ръката си. Какъв глупак беше! За миг забрави какъв трябваше да бъде. Джейн беше почтена млада дама. Не беше редно да приема ръката му.

Тя обаче го изненада, като стъпи на пътеката и му отправи поглед, който показваше, че може и да не приеме ръката му, но ще се разходи с него. Зак остана впечатлен. Не познаваше много дами — всъщност не се сещаше за нито една, — които биха приели да се разходят на публично място с пропаднал на вид човек като него. Особено в такъв изискан район, където можеше да ги види половината общество. Това момиче беше крайно необикновено.

Двамата закрачиха по пътеката. Зак нагоди по-широката си крачка към нейната. Лакеят и прислужничката ги следваха. Днес госпожица Джейн носеше чифт малки сини обеци, които подскачаха и се люшкаха при всяко движение — сини като очите ѝ, сини като небето

над Гърция през лятото. Бяха полускрити от къдриците ѝ. Той копнееше да отмести тези фини къдрици, да проследи изящните миди на малките ѝ уши.

Боже! Наистина ли беше запленил от ушите на една жена?

Несъмнено беше така, макар че точно ушите го привличаха най-малко от всичко.

Защо го беше запленила така? Защо го караше да се връща ден след ден, за да върви благовъзпитано до нея под надзора на прислужничката и лакея, под погледите на половината лондонска аристокрация? Трябваше да е на път към Уелс, за да намери Сесили и да изясни тази нелепа история с убийството, за да се върне на континента.

Усещаше, че погледът на лакея е забит в гърба му. Този Уилям беше свестен. Винаги готов да закриля господарката си.

А тя наистина имаше нужда от закрила. Как така общуваше с такава лекота със съмнителен тип като него?

— Вие наистина ли сте циганин, господин Блек? — попита тя след минута-две разходка. В гласа ѝ нямаше и следа от презрението, с което почтените хора обикновено говореха за циганите — само сърдечност и неподправен интерес. Както и леко съмнение. Той неведнъж беше допуснал маската му да падне пред това момиче.

Зак сви рамене.

— Член съм на племето. От време на време пътувам с тях. — Това не беше лъжа.

Тя погледна към ухото му.

— Виждам, че сте си свалили обещата. Познавам още един човек, който носи обеща. Приятелите му казват, че е пират. Не е, разбира се, само се шегуват. Преди е бил моряк.

— Някога бях пират — каза Зак, без да се замисли. Тя го изгледа със съмнение и той побърза да я увери: — Само дето ни наричаха капери. Беше по време на войната. Пленихме един вражески кораб и освободихме английските заложници на борда.

Тя все още го гледаше със съмнение, затова той добави:

— След това се отказах от моряшкия живот. — Предпазливо се огледа наоколо, наведе се към нея и сниши глас, сякаш споделяше смъртоносна тайна: — Страдам от морска болест.

Тя се засмя.

— Доколкото знам, адмирал Нелсън също. Това не го е спряло.

— Адмирал Нелсън е бил пират? Аз съм стъписан! Ужасен! През цялото време го мислех за един от най-големите английски герои.

Тя пак се засмя.

— Той наистина беше герой. И, разбира се, не исках да кажа, че е пират. Имах предвид, че морската болест не му е попречила да прекара целия си живот в морето.

— Да, но този живот не е за мен. На мен ми дай твърда земя.

Този неин смях, така сърдечен и непринуден! Зак безмълвно се зарече да я накара да се смее възможно най-често, за да отнесе този звук със себе си, когато напусне Англия и се върне сред сенките.

Тя любопитно наклони глава.

— Наистина ли сте били пират?

— Капер. Което означава, че е законно. И патриотично.

Продължиха да вървят под все още голите дървета. Пролетта в Англия закъсняваше.

— Откъде сте, господин Блек?

— От къде ли не. Никое конкретно място. През повечето време пътувам.

Тя го стрелна с бърз поглед.

— Е, добре, къде сте били преди, да речем, един месец?

— Един месец ли? В Унгария.

Тя вдигна вежди.

— В Унгария? Наистина ли? Колко интересно! И какъв е животът в Унгария?

Той ѝ разказа няколко истории за Унгария и тя поиска още — изглеждаше жадна за подробности, при това не само от учтивост, затова той ѝ разказа за някои от другите места, на които бе живял през последните дванайсет години — Виена, Париж, Рим, Санкт Петербург, Копенхаген.

— Всичко това звучи толкова екзотично и завладяващо! — възкликна тя. — Аз никога не съм била на някое интересно място.

— Никога ли? — попита той и си спомни, че тя минаваше за венецианка.

— Само в Челтнъм и Лондон. И веднъж почти отидох в Херефорд.

Зак остана заинтригуван.

— Почти ли? Какво се случи?

Тя поклати глава, сякаш искаше да прогони неприятен спомен.

— Няма значение — отвърна с престорена ведрост. — Разкажете ми за Санкт Петербург. Чувала съм малко за него — наричат го Северната Венеция, нали така?

— Да, макар че, когато отидох там за първи път, беше зима и градът се беше превърнал в ледена приказка.

— Звучи прекрасно. Каква страна е Русия?

Той се помъчи да намери думи, с които да ѝ обясни.

— Много е... сложно. Бил съм само в Санкт Петербург, а той е бляскаво красив и примитивен, и изискан. И жесток. Десетки хиляди селяни са умрели при построяването му. Били са крепостни — не са имали избор. И телата, и душите им са били собственост на техните господари.

— Това ви е разстроило. — Очите ѝ се бяха разширили и изглеждаха много сериозни.

Той кимна.

— Но това е било през миналия век. — Боже, така ли трябваше да развлича една млада дама? Той се постара да разведри тона си. — За да отговоря на въпроса ви, госпожице Чанс: Санкт Петербург е като група изящни златни орхидеи с металически отблясъци, израснали върху прастар дъб с корени, дълбоко заровени във вековна кал. — И напоени с кръв.

— Значи сте били там не само веднъж?

Той кимна.

— Защо сте ходили там?

Той погледна към нея, към разширените очи и сериозното лице и реши да ѝ каже истината, макар и по начин, на който знаеше, че няма да повярва. Огледа се наоколо с преувеличена предпазливост и прошепна:

— Бях шпионин.

Както и очакваше, тя се засмя, защото реши, че се шегува. Смехът ѝ беше като ромолене на планински ручей, чист и радостен.

— Когато за втори път отидох в Русия, се сдружих с група казаци — чували ли сте за казаците?

Тя поклати глава, затова той продължи да я забавлява с една история за дивите казаци в руския двор.

Накрая тя попита:

— Значи постоянно пътувате?

— От дванайсет години. — Изведнъж това време му се стори безкрайно дълго.

— И нямате ли дом?

— Не.

„Всъщност вече не е съвсем вярно“ — помисли си той. Къщата на баща му сега беше негова, но за него тя открай време не беше дом. Нито пък за Сесили.

— Колко тъжно!

— Защо?

— Всеки има нужда от дом.

— Домът е там, където мога да положа главата си — отвърна той безгрижно.

Тя го погледна замислено и двамата продължиха да вървят.

— Аз не бих могла да живея така — промълви тя най-накрая. — За мен е много важно да имам дом. Един ден ще имам свой собствен.

Той погледна към високата бяла къща от другата страна на площада.

— Това не е ли вашият дом?

— Не... всъщност да, разбира се, че да. В известен смисъл.

Той я погледна озадачено и тя добави:

— Живеем там благодарение на добротата и великодушието на лейди Биатрис.

Това не му хареса.

— И в замяна тя изисква от вас някои неща?

— О, не, съвсем не — ами, в известен смисъл, но само... о, трудно е да ви обясня, но наистина няма причина да изглеждате толкова обезпокоен. Тя е най-добрият и великодушен човек на света и аз много я обичам. — Изглежда, реши, че не го е убедила и наистина не беше, — затова добави: — Тя финансира моя дебют в обществото. Беше готова да направи същото и за сестрите ми, но...

— Имате сестри?

— Да, но сега две от тях са омъжени, а третата... ами, Дейзи има други планове.

— Имате ли братя? — попита той. Мислеше за онзи номер с коляното, който я видя да демонстрира на уличката.

— Не, само двамата ми зетъове.

— Госпожице Джейн, време е да тръгваме — изръмжа едрият лакей зад гърба им. И госпожица Джейн покорно се сбогува най-лъчезарно със Зак и забърза към другия край на площада. Кучето не спираше да се мъчи да се отскубне от каишката и да поглежда назад към Зак с мъченическо изражение. Искаше да остане с него.

Глупаво животно — да не може да оцени това, че си има дом с изпълнена със сърдечност жена, която го обича; с човек като Зак никои нямаше да има бъдеще.

[1] Цитатите от „Абатството Нортангър“ от Джейн Остин са в превод на Надежда Караджова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Разбира се, тя беше прекалено добра за него; но тъй като никой не се противи да получи това, което е прекалено добро за него, той преследваше щастието си най-сериозно...

Джейн Остин, „Менсфийлд Парк“

През следващата седмица Джейн се натъкваше на Закари Блек в парка почти всеки ден. Тези срещи по никакъв начин не бяха планирани, поне не от нейна страна. Тя извеждаше Цезар на разходка всяка сутрин, но никога по едно и също време — имаше други занимания, за които трябваше да намери време. Началото на сезона наближаваше и ежедневието ѝ ставаше все по-натоварено.

Казваха, че събитието, което ще го открие тази година, е балът на херцогиня Ротърмер. Джейн нямаше търпение. Първият ѝ бал! Роклята, която Дейзи ѝ уши за него, беше тайна — тя дори я караше да си слага превръзка на очите по време на пробите. Всичко това бе толкова вълнуващо — а, разбира се, тя имаше безгранично доверие на Дейзи.

Но почти всеки ден, когато и да извеждаше Цезар, Закари Блек по някакъв начин успяваше да се появи. Понякога ѝ носеше малък подарък — не, не за нея, за кучето, отбелязваше той крайно благовъзпитано — заради Уилям — и ѝ се усмихваше леко и дяволито. Това се беше превърнало в тяхна малка шега.

Един ден ѝ подаде малък метален диск с пробита в него дупка.

— В случай че този нехранимайко избяга. Така хората ще разберат, че е знаменитото куче, а не някой уличен мелез — каза той, докато ѝ го подаваше.

На едната страна беше елегантно гравирано името „Цезар“, заобиколено от венец от маслинови листа. Джейн се засмя. На другата страна с по-прост шрифт беше гравиран адресът ѝ.

Честите им срещи я изпълваха с удоволствие — всъщност бързо се превръщаха в най-хубавата част от деня ѝ, — но освен това много я тревожеха. О, не че от това щеше да излезе нещо — двамата произлизаха от толкова различни светове, че просто бе невъзможно.

Обществото беше организирано в слоеве и за това си имаше причина — бяха го втълпявали на Джейн през целия ѝ живот — в класната стая в „Пилето“, както и в историята на собствения ѝ живот. Майка ѝ и баща ѝ бяха изхвърлени от него, защото бяха избягали, за да се оженят — и се бяха оказали не само обезнаследени от родителите си, а и прокудени от обществото. А без пари баща ѝ не можеше да живее като джентълмен.

Джейн знаеше от Аби, че баща им отчаяно се е опитвал да си намери работа. Дори си купил специални дрехи, за да изглежда беден. Но в мига, в който си отворел устата, всички разбирали, че е джентълмен, и се държали с него по съответния начин — или не получавал мястото, или го уволнявали, или по една или друга причина го смятали за неподходящ.

Повечето хора просто не се чувствали удобно да дават заповеди на човек, за когото инстинктивно чувствали, че е с по-високо обществено положение от тях. А онези, на които това се харесвало, били грубияни, които се опитвали да накарат горкия им добър баща да плати за всяка обида, която са получавали в живота си. Затова баща им бе прибегнал до онази отчаяна постъпка.

И защото бяха толкова бедни, без приятели и никъде не им беше мястото, след смъртта на родителите си двете изпаднаха в крайна нищета. Ако не беше „Пилето“...

И там усвоиха един урок. „Пилето“ беше пълно с момичета, чиито майки бяха от аристократично потекло, но по една или друга причина бяха пропаднали.

Джейн и Аби получиха като по чудо възможност да се върнат в обществото, към което бяха принадлежали родителите им. Да, Джейн напълно съзнаваше колко е важно човек да се държи по начин, подобаващ на общественото му положение.

Знаеше, че не бива всеки ден да се разхожда в компанията на един циганин — дори напоследък да бе започнал да се облича по-прилично и винаги ги придружаваха прислужничката ѝ и Уилям — по настояване на Федърби.

Федърби, един от онези икономи, които като че ли знаеха всичко, не одобряваше. Джейн беше сигурна, че ако лейди Биатрис разбере, веднага ще прекрати тези срещи.

Дори Дейзи не одобряваше.

Никой друг не знаеше за постоянните ѝ срещи със Закари Блек, дори Аби, а Джейн беше сигурна, че и тя няма да одобри.

Защо тогава продължаваше да се среща с него?

И нещо още по-важно: защо той продължаваше да се връща? Той знаеше не по-зле от нея, че нямат общо бъдеще. Нямах ли си други занимания?

— В момента не — отговори той, когато един ден тя го попита. — Точно сега съм свободен.

— Но нямате ли някаква работа? — попита го тя друг път.

— В момента не — отговори той, очевидно без да се тревожи, макар че очите му проблеснаха, сякаш безпокойството ѝ за него го забавляваше. После смени темата и докато крачеха по площада, в плен на радостта да върви до Закари Блек и да говори с него, Джейн забрави и да се чуди, и да се тревожи.

А после, особено нощем, когато лежеше, без да може да заспи, се чудеше за много неща, свързани със Закари Блек. И сериозно се тревожеше.

Кой беше той? Около него имаше толкова много несъответствия. Постоянно ѝ разказваше забавни истории и тя можеше да слуша този дълбок глас до безкрай, но няколко пъти, когато просто вървяха мълчаливо — при това без Джейн да се чувства неловко, както понякога се чувстваше с лорд Кембъри, — тя погледна към Закари Блек и видя в очите му някакъв особен израз, сякаш се взираше в празнотата. В нищото.

От този израз я заболя сърцето. Той изглеждаше толкова сам, така самотен.

Но после, точно когато тя вече усещаше порив да го докосне, да го увери, че не е сам, той обръщаше глава и това затворено, отчаяно изражение изчезваше и той казваше нещо забавно или подхващаше някаква жизнерадостна история, и тогава Джейн се питаше дали не си е въобразила онази безнадеждност.

Тази безнадеждност намираше отклик в сърцето ѝ. Нощем, когато лежеше будна и се опитваше да прогони от ума си мислите за

един висок циганин, не можеше да се отърси от мисълта, че въпреки така нареченото си циганско племе той е човек, който винаги е сам.

Сам... и притеснително красив. Никога не беше мислила за някой мъж като за красив. Хубав — да, грубовато привлекателен — със сигурност, — дори хубавичък. Беше срещала неколцина хубавички млади мъже, но никой от тях не ѝ се стори особено мъжествен.

Закари Блек излъчваше красота, която беше чисто, абсолютно мъжествена. И тази красота я държеше будна, неспокойна и разтреперана до късно през нощта. Не от студ.

И лорд Кембъри посещаваше Джейн всеки ден и колкото често се срещаха, толкова повече Джейн си мислеше, че с него би могла да се чувства приятно.

Той идваше всеки следобед, водеше учтив разговор на най-различни общи теми и оставаше предписаните двамадесет минути, преди да си тръгне.

Посещенията му караха гостенките им от нежния пол да се споглеждат многозначително, но никой не казваше нищо, а те нямаше да обявят годежа, преди да приключат преговорите около предбрачното споразумение.

На няколко пъти той придружи Джейн на бавна разходка в Хайд Парк в часа, в който хората от обществото ходеха там. През няколко минути се покланяше на различни познати и се спираше да побъбри с този или онзи. Всичките му познати бяха доста по-възрастни от него и значително по-възрастни от Джейн, но всички бяха много мили и я отрупваха с ласкателства. Освен това забеляза, че компанията му възпира мъжете, които я зяпаха било втрещено, било многозначително, и оцени този факт.

Той дойде и на двете срещи на литературното общество през тази първа седмица и заспа само веднъж, но не когато беше ред на Джейн да чете. Когато беше неин ред, той сядаше изправен, усмихваше ѝ се благосклонно и слушаше с престорен интерес — Джейн знаеше, че е престорен, тъй като после от разговорите им ставаше ясно, че не е запомнил нищо от историята.

Оказа се, че интересът му бил към картината, която представлявала тя, със следобедната светлина, която падала върху нея

по диагонал. Каза ѝ, че след като се оженят, ще поръча да я нарисуват точно в тази поза.

Винаги беше любезен, възпитан и се грижеше за удобствата ѝ. И макар че компанията му не беше особено вълнуваща, той я караше да се чувства в безопасност, което беше много приятно. И ако понякога темите му на разговор ѝ се струваха малко скучни, тя сама си беше виновна — трябваше да разбере повече за нещата, които го интересуваха, това беше всичко.

А и когато се оженеха, всичко щеше да се промени. Тя щеше да е заета с домакинството и... и с други неща. А той щеше да спре да говори толкова често за външността ѝ. Точно това я караше да се чувства най-неудобно. Но беше сигурна, че ще премине, когато той свикне с нея.

— Не спира, нали? — отбеляза един ден Дейзи, след като лорд Кембъри се беше присъединил към тях за част от разходката им и им изнесе лекция за различни творби на изкуството, които притежавал, и как Джейн приличала на тях и ги допълвала.

— Има добри намерения — въздъхна Джейн. Напоследък Дейзи не излизаше много, затова ценеше разходките си в парка и мразеше някой да ги смущава. А лорд Кембъри често се държеше така, сякаш тя не съществуваше.

— Всички тия приказки как си била някакво красиво украшение — точно те ме подразниха — каза Дейзи. — Внимавай, Джейн! Ожените ли се, той сигурно ще те сложи на някоя полица или в стъклена витрина.

Джейн се засмя.

— Е, добре, ако го стори, мила Дейзи, ще разчитам на теб редовно да се отбиваш и да ме избърсваш от праха.

— Аз ли? — изсумтя Дейзи с престолено възмущение. — Имам си достатъчно работа. Бърши се сама, мързелива краво!

И двете се засмяха, но после Джейн попита:

— Ти го харесваш, нали, Дейзи?

Дейзи вдигна рамене.

— Не бих казала, че го харесвам, но нямам нищо против него. Май прилича на добряк. Просто приказва много за неща, които не разбирам, туй е всичко. Но не те виня, че го грабна. — Тя се ухили. —

Когато станеш изискана богата дама, ще мога да ти шия цели купища красиви скъпи дрехи, нали тъй?

Джейн се засмя.

— Ами ако бях бедна?

— О, пак щях да ти шия купища хубави дрехи, но печалбите ми щяха да са ужасни!

Беше малко след пладне в хладен, ясен, съвършен пролетен ден и макар че Джейн закъсня, Закари Блек я чакаше на площада, висок и неподвижен, до един от разлистващите се чинари. Сърцето на Джейн леко подскочи, а по гръбнака ѝ пробяга тръпка на радостно очакване.

Цезар започна да скача и както обикновено я повлече към него. Задъхваше се и пухтеше от нетърпение и едва не се удуши на червения нашийник.

— Господин Блек — каза Джейн, като се опитваше да не показва колко се радва да го види. Предишния ден, докато разхождаше Цезар по площада, напразно се оглежда за един висок, зле облечен силует, и разочарованието, което изпита, когато осъзна, че го няма, я стъписа.

— Вчера имах работа — каза той, сякаш го бе помолила да обясни отсъствието си — и тя наистина се беше зачудила къде е, но само наум.

Джейн не знаеше как да отговори. Знаеше, че не бива да го насърчава, но...

— А как е този нехранимайко? — попита той, прилекна и погали енергично кучето.

— Уби още един плъх в задната уличка и готвачката вече му е напълно предана — отговори Джейн и добави: — Но постоянно се опитва да изгони момчето на касапина, което не му печели обичта на прислугата.

Той се засмя.

— А котките?

— Още са нащрек, но май са се разбрали с него. Той като че ли наистина ги харесва — не само ги търпи, а ги харесва. Обикновено кучетата не се държат така, но аз съм много благодарна.

— Дали да не се поразходим? — попита той.

Тръгнаха напред, като пазеха половин метър разстояние един от друг. Един продавач на закуски, който буташе ярко боядисана количка и размахваше звънче, ги подмина на пътя, който минаваше покрай парка.

— Циганските фургони, за които споменахте онзи ден — каза тя. — Изглеждат много хубави и цветни, но сигурно са много малки... за семейство, имам предвид. — И за мъж с неговия ръст. — Вашите хора наистина ли живеят в тях? През зимата и тъй нататък?

— През зимата и тъй нататък — отговори той.

Тя се намръщи.

— Но вътре не е ли ужасно студено?

На устните му изгря бавна усмивка.

— Гушкаме се един до друг.

— О! — промълви Джейн и почувства как лицето ѝ пламва. — Да, предполагам, че е така.

— Ами вашата къща? Не тази — посочи той към къщата на лейди Биатрис, — а къщата на мечтите ви — онази, в която смятате да живеете някой ден. Каква ще бъде тя?

— Искам дом, а не просто къща.

Той я погледна изненадан.

— Каква е разликата?

— Къщата е сграда, а домът е мястото, където живее семейството — място, което е топло, удобно и... — Тя млъкна, защото ѝ се стори, че това, което се канеше да каже, ще прозвучи глупаво. И смущаващо.

— И какво? — подкани я той.

— Където децата могат да си играят и да растат.

— Не това се канехте да кажете.

— Не.

Двамата продължиха да вървят, завиха зад ъгъла, поспряха се и се загледаха как едно момченце бута обръч към по-малката си сестричка. Тя постоянно го изпускаше и събаряше, но момченцето нито веднъж не загуби търпение — отново и отново ѝ показваше как се прави.

— Всички деца трябва да бъдат такива — каза тихо Джейн.

— Търпеливи?

— Не, щастливи. Безгрижни. — Тя усети погледа му. — И в безопасност. Разликата между къщата и дома — добави тихо тя — е

любовта.

Продължиха да вървят. За изненада на Зак думите ѝ го трогнаха — и думите, и начинът, по който наблюдаваше момченцето и сестричката му. В очите ѝ се четеше дълбок копнеж, който го учуди. Досега си мислеше, че Джейн е била от децата, които са получавали всичко без никакво усилие.

Но пък той самият бе израснал с всички материални неща, за които можеше да мечтае едно дете, но според нейното определение никога не беше живял в дом. Дори когато беше на годините на това момченце. Никога не се беше чувствал в безопасност, никога не се беше чувствал обичан. Не и когато баща му си беше у дома.

Или пък беше? Баща му при всички случаи беше грубиян. В най-добрия случай — непредсказуем.

Зак замина да учи в пансион на седем години, но преди това навярно беше имало хора, които го бяха обичали? Поне прислужниците. И положително един-двама от тях се бяха грижили за него не само защото им се плащаше, нали така? Дали не ги беше заличил от паметта си, както се бе опитал да заличи всички мисли за някогашния си дом?

Сега той беше отговорен за тези хора. Тази мисъл го подразни. Не искаше да бъде отговорен за никого.

Бавачката взе децата и Зак и Джейн продължиха да се разхождат. Той си помисли за изражението, с което тя наблюдаваше малките. И се запита...

— Кажете ми нещо — обади се той и отстъпи назад, за да ѝ даде възможност да заобиколи една локва. — Когато се запознахме, вие използвахте чантичката си вместо сопа.

Тя се напрегна и го стрелна с предпазлив поглед. Зак се престори, че не го забелязва.

— Така ли? — попита тя с небрежен тон. — Не помня. — И след миг добави: — Всъщност какво е сопа?

Зак потисна усмивката си. За момиче с измислен венециански произход, никак не я биваше в лъжите. Не си направи труда да ѝ обясни. Тя много добре знаеше какво е сопа, но тази преструвка засили любопитството му.

— Казахте, че обикновено носите в кесийка цял куп пенита. Защо пенита?

— О, сигурно съм имала предвид просто монети. О, погледнете, това катеричка ли е?

„Не, опит да ми отвлечеш вниманието“ — помисли си Зак.

— Тогава се изразихте съвсем конкретно. Казахте „пенита“.

Тя вдигна рамене и отклони погледа си.

— Но казахте, че сте ги раздали всичките.

— Не съм. Не съм казвала нищо подобно.

„Тук има нещо“ — помисли си той.

— Не, права сте. Спряхте по средата на изречението, сякаш бяхте на път да издадете някаква тайна.

— Глупости!

Продължиха да вървят още малко.

— На кого давате пенита? — попита тихо той. Мислеше, че знае, но не разбираше защо ѝ е да крие подобно нещо. И защо конкретно пенита?

Тя спря и се обърна към него.

— Не разбирам за какво говорите. А и не е ваша работа как си харча парите. — Тя дълбоко пое въздух и продължи с решителен глас: — Раните на Цезар зарастват много добре, не мислите ли? Онзи мехлем, който ми дадохте, изглежда много ефективен.

— Питам се защо пенита. Защо не полупенита, фартинги, монети от три пенса, от шест пенса или дори шилинги? Вие казахте „пенита“.

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Казах ви, не помня. А един джентълмен никога не настоява да се говори по тема, от която една дама ясно е показала, че не се интересува.

Изражението ѝ го накара да се усмихне.

— Да, но аз не съм джентълмен. Аз съм циганин, не помните ли? А когато ви видях за пръв път, вие бяхте заобиколена от деца, израснали на улицата.

— О? — подметна тя в опит да демонстрира нехайство, който не можа да го заблуди.

— Да, и след няколко секунди децата изчезнаха. Дали сте им пенита, нали? Затова кесията ви беше почти празна по-късно, когато се опитахте да я използвате вместо сопа. Изобщо не ви осъждам за милосърдието, но ми е любопитно да разбера защо събирате и им

дават пенита, вместо някакви други монети, които ще са им полезни.

Тя се поколеба, преди да отговори леко сприхаво:

— Е, добре, щом толкова държите да знаете: защото ако им дам монета от шест пенса или нещо повече от пени, някой по-голям ще им я вземе, ето защо. Една медна монета не си струва сбиването, но с пени човек може да си купи самун хляб или половин самун и сирене или... — и тя махна с ръка — ... нещо подобно. С едно пени те няма да гладуват. Не е кой знае колко, но все е нещо. И това е единственото, което имам да кажа по въпроса.

— Добре, няма повече да ви притискам — обеща той, заинтригуван и немалко впечатлен от разсъжденията ѝ. Като цяло младите дами от висшето общество нямаха представа от реалностите, свързани с живота на улицата. Повечето смятаха уличните деца просто за неудобства, които трябва да избягват. Но госпожица Джейн Чанс очевидно беше мислила много за положението им. И беше реагирала учудващо практично.

Продължиха да вървят и докато се връщаха към къщата на леля ѝ, към тях се приближи една едра, закръглена жена със закопчано догоре пурпурно палто. Пред нея на бели кожени каишки подтичваха две бели топчици козина.

Жената ги видя и закова на място. Погледът, който отправи към Джейн, беше видимо скандализиран. Топчиците козина истерично заджавкаха и залаяха, очевидно също толкова скандализирани да видят Розово цветче в своя парк, колкото господарката им да види Джейн.

— Лейди Ембъри — усмихна се сърдечно Джейн на жената. — Много се радвам да ви видя. Не обръщайте внимание на Цезар, той няма да нарани и муха.

Цезар излая няколко пъти към джавкащите топчици, но не можа да излъже никого, тъй като опашката му нито за миг не спря да се върти. Зак обаче трябваше да признае, че наистина изглежда страховит, дори в поздрава си.

Жената не обърна никакво внимание на поздрава на Джейн. Погледът ѝ измери Зак от главата до петите с величествено презрение. Той незабавно свали шапката си и ѝ направи просташки поклон.

Тя настръхна, изгледа свирепо Джейн, демонстративно извърна глава и ги подмина, като влачеше след себе си пухкавите топчици.

Джейн се загледа след нея с изненада. И смущение.

— Коя беше тази дърта вещица? — попита Зак.

— Една съседка. Приятелка на леля ми. Тя е леля на... — но Джейн не довърши.

— На кого е леля?

Джейн само поклати глава, цялата пребледняла. Очевидно инцидентът я беше разстроил.

— Понякога идва на сбирките на литературното общество на леля ми. Не мога... не мога да се сетя за нито една причина да прояви такова презрение. Трябва... трябва да си вървя. — И тя забърза през площада към къщата на леля си.

Зак тръгна след нея.

— Стана заради мен, нали? Тази проклета вещица ви подмина заради мен.

Проклятие! Знаеше, че Джейн няма да получи горещо одобрение, ако я видят да се разхожда с човек като него, но това, че приятелка на леля ѝ се държи така, на обществено място... Зле прикритата тревога на Джейн го вбеси.

— Нали няма да позволите тази жена да ви разстрои?

Тя не отговори.

— Не сте се държали неприлично. Вярно, аз не съм идеалният компаньон за разходка, но бяхме на обществено място, за бога, а не на тайна среща, както би могъл да си помисли човек от поведението ѝ. И ви придружаваха прислужница и лакей. — Той посочи към Уилям и Поли, които вървяха безстрастно след тях.

Джейн не му обърна внимание.

— Съжалявам, господин Блек, трябва да вървя. — Тъкмо се канеше да пресече пътя, когато изведнъж спря и се обърна към него. Лицето ѝ беше бледо, а зъбите — решително стиснати. — И много съжалявам, но трябва да ви помоля да не се връщате. Отсега нататък не мога да се виждам с вас. Рискувам да загубя прекалено много. — Погледът ѝ беше извинителен, но думите — пределно ясни. — Сбогом, господин Блек.

ГЛАВА 13

*Ала гневът кара човек да оглупее.
Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“*

Джейн забърза към къщи. Усещаше, че ѝ се вие свят, макар и леко. Лейди Ембъри не беше близка приятелка на лейди Биатрис, но редовно идваше на сбирките на литературното общество и винаги се държеше любезно. А от годежа насам беше станала много сърдечна с Джейн.

Но сега я подмина най-демонстративно. На публично място.

Това можеше да се дължи само на една причина: защото я беше видяла със Закари Блек.

Но какво лошо имаше в това? Намираха се на обществен площад и тя само вървеше и говореше с него, придружена от прислужницата и лакея си.

Не го беше насърчавала.

Е, може би мъничко. Но какво лошо имаше в разходката и разговора? И в това да се държи дружелюбно?

Закари Блек беше много интересен мъж и на свой ред изглеждаше заинтересован от това, което имаше да каже тя. И ако си мислеше за него прекалено често — е, това не беше по нейна вина, нали така? Човек не може да контролира мислите си.

Мислите ѝ бяха тайни, лични, нейната собствена малка... фантазия.

Напомни си, че това, което има значение, са действията, а тя не беше направила нищо непочтено или тайно. Със сигурност не беше сторила нищо, което да застраши годежа ѝ.

Изпи чаша чай, която не ѝ помогна почти никак за топката, заседнала в стомаха ѝ, и се качи при Дейзи на горния етаж. Съединяването на части от дрехи винаги ѝ действаше успокояващо. Нямахме за какво да се тревожи. Просто беше преувеличила. Лейди

Ембъри навярно не го беше направила нарочно — просто беше проявила разсеяност.

Два часа по-късно Федърби се приближи към вратата.

— Лорд Кембъри е долу, госпожице Джейн. Искате да говорите с вас.

Топката в стомаха ѝ се върна. Тя приглади косата си и опита да си възвърне самообладанието. Нищо лошо не беше направила.

Лорд Кембъри мина направо на въпроса.

— Моята леля казва, че сте били в компанията на някакъв жалък човек тук, на площада. Не мога да го приема, нали разбирате. Не мога да допусна годеницата ми да общува на обществени места с никакви парцаливци. Това е просто проява на лош вкус.

Той зачака обяснението ѝ с мрачно изражение и тя се запита дали е възможно да ревнува. Никога не бе проявявал и най-малък признак, че изпитва никакви чувства към нея, но предполагаше, че е възможно.

Проблемът беше, че не го познаваше много добре. Всъщност изобщо не го познаваше.

— Няколко пъти разговарях с един човек в парка, но ви уверявам, лорд Кембъри, че не се е случило нищо нередно.

Той изсумтя.

— Леля ми ви е видяла с очите си. Говорили сте с този човек и сте се смеели. Какво ще кажете за това, а, госпожичке?

Джейн настръхна. Възнамеряваше да се извини, но мисълта, че леля му я е шпионирала и е разнасяла слухове, я вбеси.

— Не е работа на лейди Ембъри с кого се разхождам на обществен площад, който се намира срещу дома ми. Особено след като винаги ме придружават прислужницата ми и един лакей.

Той се намръщи.

— Леля ми е моето семейство. А това, в какво се забърква годеницата ми, когато мен ме няма, е моя работа.

— „В какво се забърква“? — избухна Джейн. — Аз не „се забърквам“ в нищо!

— Видели са ви да излизате с някакъв проклет дрипльо. И то неведнъж — всъщност всяка сутрин тази седмица.

Джейн се насили гласът ѝ да прозвучи спокойно и овладяно.

— Аз не „излизам“, както се изразихте вие, с никого. Вярно е, че няколко пъти се видях с него, но в нито един от тези случаи нямаше предварителна уговорка. Поведението му всеки път беше съвсем

възпитано, а моето — безукорно. — Тя трепереше; не беше сигурна защо. От нерви ли? От възмущение? От чувство на вина?

Той издаде глава напред.

— Казвате, че не е дрипльо?

— Току-що ви казах, че всеки път се държи като джентълмен.

— Като джентълмен ли? — изсумтя той презрително. — Как се казва?

— Не сме представени един на друг. — Не беше лъжа.

— Леля ми каза, че го е видяла да ви предлага ръка.

— Да, но...

Той я прекъсна ужасен:

— Вие сте го докоснали? Можеше да хванете бълхи. Или нещо още по-страшно!

— Не ставайте смешен! — тросна се тя, вече сериозно раздразнена. — Както се канех да ви кажа, не съм приела ръката му — и съм сигурна, че леля ви е видяла това, — но само защото не сме представени един на друг. Той е толкова чист, колкото вие или аз.

Лорд Кембъри изсумтя пак.

— Съмнявам се. Парцалив, така каза леля ми. Старомодни износено палто, небръснат. Имал нужда от подстрижка.

Джейн се намръщи.

— Да, дрехите му са доста износени, но какво общо има това с...

— Виждате ли? Значи е парцалив. — Доволен, че са го разбрали, той се облегна в креслото си.

— Не виждам какво общо има тук едно старомодно палто.

Той изпъна гръб, очевидно стъписан.

— Да опустее дано, има, и още как! Помислете за репутацията ми!

— *Вашата* репутация?

Той я изгледа невярващо.

— Мили боже, момиче, самият принц-регент се съветва с мен за всичко, свързано с вкуса и красотата. Какъв смисъл има да съм сгоден за най-красивото момиче в Лондон, ако виждат годеницата ми на обществени места с някакъв парцалив нехранимайко? Това, с какви хора общувате, се отразява и на мен.

Джейн не вярваше на ушите си. Това, срещу което възразяваше той, не беше толкова фактът, че тя се срещаше с друг мъж —

проблемът беше облеклото на Закари Блек и въздействието на това облекло върху собствената му репутация. Предположи, че според него някой изискано облечен злодей би бил за предпочитане.

— Отсега нататък ви забранявам да се виждате с този негодник.

— Ще се опитам, но не мога да обещаая...

— Не можете? Не можете? По-точно не желаете! — Очите му щяха да изскочат от ярост. — Какво твърдоглаво момиче сте вие! Вече се канех да изпратя до „Морнинг Пост“ съобщението за годежа ни, но винаги мога да си променя решението, нали знаете. Още не сме оповестили нищо.

— Да си про-промените решението ли? — заекна Джейн, смаяна от безразсъдството, с което го бе предизвикала. Откакто прие предложението на лорд Кембъри, нито веднъж не беше сънувала онзи сън. Не можеше да загуби всичко, не и заради няколко часа приятен разговор с мъж, който може и да я бе запленил плашещо много, но не би могъл да ѝ предложи нещо повече. — Не... моля ви, вие не разбирате! Аз никога не съм насърчавала този мъж да се среща с мен, никога не съм се уговаряла с него. Лично аз съм готова да обещаая, но дали той ще се съобрази...

Лорд Кембъри се наведе напред.

— Ха! Този човек безпокои ли ви? Ако е така, ще се оправя с него.

— Ще се оправите ли? Какво имате предвид?

— Един добър бой, който да му покаже къде му е мястото.

— От вас ли? — Не можеше да си го представи. Ниският закръглен лорд Кембъри никога не би могъл да надвие мъж с телосложението на Закари Блек.

— Разбира се, че не! Не бих се принизил дотолкова. Ще пратя хора да го направят, разбира се.

— Умолявам ви, недейте! — промълви тя, ужасена.

— *Умолявате ме*, така ли? — намръщи се той. — Какъв ви е този човек, че да ме *умолявате*?

— Никакъв — излъга тя. — Но веднъж ми направи голяма услуга и от елементарно възпитание не можете да пратите някого да го пребие.

— Каква услуга?

— Спаси кучето ми от банда разбойници, които го измъчвала и искаха да го убият.

Той изсумтя пренебрежително.

— Онова грозно нещо? Жалко, че не го е оставил да умре.

Челюстта на Джейн увисна.

— Мислех, че обичате кучета.

— Обичам — тези от прилични породи, а не грозни мелези. Всъщност смятах да говоря с вас по този въпрос. Мислех да ви купя подходящо куче, след като се оженим. Ако се оженим. — Той ѝ отправи продължителен, мрачен поглед, който ѝ подсказа, че съвсем не е уверен в това.

Топката в стомаха на Джейн нарасна. Тя се насили да се съсредоточи върху настоящия проблем.

— Той — джентълменът от парка — ме спаси и от нежелания интерес на същите тези улични разбойници.

— Така ли? Хмм.

— Да, бяха много груби и ужасни и се уплаших за живота си. Но той ги прогони и ме спаси. Затова се държа любезно с него, когато случайно се срещнем в парка. — Тя го гледаше внимателно, но не можа да се досети за мислите му. — Затова да, наистина ви умолявам да не изпращате хора да го пребият. Това не е нито почтено, нито справедливо. — И добави отчаяно: — А знам, че сте човек на честта.

Той я изгледа продължително и мрачно.

— Аз пазя своето, госпожичке.

Джейн кимна.

— Да, разбира се, и аз... аз наистина го оценявам. — Цялата трепереше.

Той стана и си взе ръкавиците, готов да се сбогува.

Тя също стана.

— Лорд Кембъри?

— Да?

— Годежът?

Той я измери с продължителен поглед и кимна навъсено.

— Днес ще изпратя съобщението.

Облекчението я заля с такава сила, че трябваше пак да седне.

Той си сложи ръкавиците.

— Винаги е трудно с красавиците. Чувал съм, че било част от чара им. Но стъпвате по тънък лед, госпожичке, много тънък. Имам титла и репутация и ще направя всичко необходимо, за да ги предпазя. Разбирате ли ме?

Тя кимна.

— Ще бъдете ли на бала на херцогиня Ротърмер за началото на сезона?

Тя го погледна, учудена от внезапната смяна на темата.

— Да, разбира се, но...

— Значи ще се видим там. Запазете ми два танца, става ли? Един преди вечеря и един валс. — Погледът му се изостри и той я потупа с два пръста по ръката. — Тц, тц! Не се мръщете! Нали не искате да ви излязат бръчки?

Той си тръгна, а Джейн остана в креслото си, разтърсена, но облекчена. Едва не пропиля шанса си за бъдеще — за дом и щедро обезпечаване на нея и децата ѝ. Само заради фантазиите си — своите глупави, безотговорни фантазии — за един красив циганин.

— Какво ти става, по дяволите? — попита Гил по-късно същата вечер. — Цяла вечер не откъсна поглед от дъното на чашата си и не спря да се мръщиш.

— Нищо. — Зак просто искаше да удуши нещо или някого. За предпочитане една стара кучка с тъмночервено лице и две джавкащи топки козина. Тази проклета харпия разстрои Джейн без никаква причина.

Поне доколкото той знаеше.

„Отсега нататък не мога да се виждам с вас. Рискувам да загубя прекалено много.“

Какво означаваше това, да го вземат дяволите? Какво „рискуваше да загуби“?

— Нали не си получил лоши новини от адвоката? — настоя Гил.

— Не. Кажи ми, Гил, какво лошо има един мъж да се разхожда в обществен парк с едно момиче?

Гил се намръщи.

— Какво момиче? Имаш предвид онази Чанс?

— Няма значение коя. Да не би в Лондон да е станало скандално едно момиче да се разхожда с мъж — без да се докосват — в обществен парк, следвани от прислужница и лакей?

— Не, разбира се.

— Ха! — възкликна Зак и удари с юмрук по дланта си. — Знаех си! Защо тогава оная дърта вещица я подмина така?

— Каква вещица?

— Лейди... лейди Някоя си. — Той изсумтя. — По-скоро харпия! Лейди Елбъри, Ендбъри... не, Ембъри. Това беше — лейди Ембъри!

— Лейди Ембъри? О, започва да става интересно!

Зак се наведе напред.

— Знаеш нещо. Какво?

— Ами, дочух слух, че лорд Кембъри бил...

— Не Кембъри — Ембъри — поправи го нетърпеливо Зак.

— Лейди Ембъри е леля на лорд Кембъри — обясни спокойно

Гил. — Ти искаш ли да ме чуеш, или не?

Зак се намръщи и пак се тръшна на стола си.

— Давай.

За миг Гил се загледа в него, после се ухили.

— Това момиче наистина ти е влязло под кожата, а? Не мисля, че съм те виждал такъв заради друга жена.

Зак отвърна рязко:

— Лейди Която и да беше демонстративно я подмина просто защото се разхождаше в парка с мен. Става въпрос за това да се поправи една несправедливост.

— О, пак го раздаваш рицаря на бял кон, а? — ухили се Гил. Зак измърмори нещо грубо и той се засмя. — Е, добре, клюките гласят, че след като години наред е търсил из средите на аристокрацията несравнима красавица, лорд Кембъри най-после е открил идеала си.

Зак го погледна неразбиращо.

— И какво?

— Лорд Кембъри колекционира красиви предмети. Чух, че търсел изключителна красота и у бъдещата си съпруга.

— Това какво общо има... о, Боже... нали не искаш да кажеш, че...

Гил кимна.

— Говорят, че е направил предложение на онова момиче Чанс и семейството ѝ го е приело.

Настъпи кратко, смаяно мълчание. Зак сведе поглед към ръцете си и внимателно разтвори стиснатите си юмруци.

— Тя сгодена ли е? — попита той с, както се надяваше, равен тон. — Не вярвам.

Гил вдигна вежди.

— Няма нищо чудно — тя е млада, изключителна красавица и историята за миналото, която си е съчинила, подсказва, че се стреми да си намери богат съпруг. Очевидно е на брачния пазар.

Зак не беше в състояние да измисли подходящ отговор. Юмруците му отново се свиха. От устата на Гил всичко звучеше толкова... толкова разумно, но той отказваше да повярва, че е възможно.

— Не. Ако беше сгодена, щеше да ми каже.

Веждите на Гил се вдигнаха още малко.

— Да ти се довери ли? За годеж, който още не е официален? За един от най-богатите аристократи в цялото кралство? — В очите му танцуваше дяволито пламъче, но той продължи със същия изумен тон: — Просто съм смаян. Нямам представа защо не ти е съобщила незабавно — на теб и на всеки друг циганин, когото е срещнала случайно в някоя тъмна уличка или парк. Крайно необяснима тайнственост от нейна страна.

Отново последва кратко мълчание. Зак изгледа свирепо приятеля си.

— Всичко това ти харесва, нали?

— Безкрайно много.

— Отвратителен си.

— Още бренди? — попита Гил и доля чашите им.

Зак вдигна своята и мрачно започна да върти брендите вътре, загледан в златистите му дълбини, в които се отразяваше огънят.

— Какъв е той — този Кембъри?

— От компанията на регента. Точно такъв, какъвто очакваш — богат, с много земя, безупречно положение в обществото...

— Да, да, но какъв е?

— В действителност ли?

— Да. Чаровен ли е? Хубав?

— Нисък, оплешивява и е доста закръглен.

— Аха. — Това му хареса. — И какво още? Да няма цял куп любовници? Бие ли ги? Налива ли се с алкохол? Пристрастен ли е към залаганията? Хайде, Гил, знаеш какво те питам! Какви са мръсните му малки тайни? Какво казва прословутият ти нос?

Гил сбърчи прословутия нос и замислено потърка брадичката си. После сви рамене.

— Скучен е.

— Скучен ли?

— Като застояло езерце. Дори по-лош, защото в застоялите езерца от време на време поне се появяват попови лъжички и жаби. Той е скучен, отегчителен, изумително, приспиващо скучен.

— Нещо мръсно? — попита Зак с надежда.

Гил поклати глава.

— Никога не съм чувал да има любовница или нещо друго. Членува във всички обичайни клубове, предан племенник е, редовно ходи на църква, пие, но умерено — всъщност всичко прави умерено, с изключение на огромните суми, които пръска за произведения на изкуството. Колекционира такива творби и предмети. Изпитва страст към тях и не спира да говори за изкуство и красота, *ad infinitum, ad nauseam*.^[1]

— Добре, стига толкова латински. Значи пилее пари?

Гил поклати глава.

— Толкова е богат, че изобщо не му се отразява. Съжалявам, приятелю, но човекът е абсолютно безобиден.

— Безобиден ли? — По някакъв начин самата безобидност на Кембъри обиждаше Зак.

Гил кимна.

— Като се вземат предвид всички обстоятелства, той е чудесна партия за твоето момиче.

— Тя не може да се омъжи за него!

— И защо?

Въпросът остана без отговор в продължение на цяла минута.

— Защото... — Зак изгледа гневно чашата си и се помъчи да намери отговор. — Защото не може, затова.

— О! Е, в такъв случай... — Гил се усмихна леко и се облегна удобно в креслото си.

Зак го изгледа гневно.

— Не можеш да приковеш добросърдечно, жизнерадостно момиче като нея към човек, който е престъпно скучен!

— По-добре престъпно скучен, отколкото търсен за „убийство“.

— Колко пъти да ти повторя, че е станала някаква глупава грешка! — Зак грабна ръжена и ядосано разбута въглените в камината. Навсякъде се разхвърчаха искри.

— Има ли новини от човека на адвокатата? — попита Гил.

Зак поклати глава.

— Още е рано. Не може да е стигнал до Уелс и да се е върнал. — Той впери поглед в огъня, обзет от мрачен размисъл. — Проклятие, Гил, какво да правя?

— За Сесили ли?

— Не за Сесили — там всичко е напълно ясно. В мига, в който доведем Сесили, проблемът е разрешен. Какво да правя с госпожица Чанс?

Гил помълча малко.

— Кажи й кой си. Ако й кажеш... тя все пак си търси богат съпруг...

— Не мога да поискам от нея да се откаже от нещо сигурно като Кембъри, докато в моите дела цари такава неразбория. Не и докато съм — поне технически — търсен човек.

А освен това не искаше да се превърне просто в поредния потенциален богат съпруг в очите й.

Гил се намръщи.

— Разбирам те. — Погледна го замислено и попита: — Как мислиш, дали Кембъри знае, че произходът на момичето е измислен?

— Съмнявам се.

— Това е един начин да осуетиш годежа...

Зак се замисли над предложението. Звучеше изкушаващо, много изкушаващо. Кембъри изглеждаше точно като онези сковани, надути мъже, които щяха да се откажат, ако около бъдещата им съпруга се появи и намек за някакво съмнително минало.

Но не можеше да го направи. Ако Кембъри беше този, когото Джейн наистина искаше, тогава Зак нямаше да провали желанието й. Колкото и да се изкушаваше. Не можеше да извърши подобно предателство. Дори за нейно добро.

Той гаврътна брeндитo и си наля още една чаша. Тогава му хрумна нещо.

— Ами ако Кембъри не е неин избор?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако тази жена, с която живее — лейди....

— Лейди Биатрис.

— Да, нейната така наречена настойница. Ами ако старата дама — или сестрата — я принуждават да приеме този човек заради богатството му? Това ми звучи много по-логично.

Сега, като се замисли за това, всичко му се стори повече от ясно. Тя беше най-малката от сестрите. Те бяха дошли в Лондон, за да впримчат богати съпрузи. Две от сестрите вече бяха успели — сигурно не им е било трудно да прeметнат Девънам и Монктън-Кумс. А сега по-големите сестри принуждаваха Джейн да се омъжи за ужасяващо скучен мъж само заради парите му, проклети да са!

Гил се замисли, после поклати глава.

— Лично аз не мога да си го представя. Изобщо не е в стила на старата дама.

Зак не възрази. Сега всичко придобиваше смисъл. Принуждаваха я.

— Мен ако питаш, можеш само да се надяваш Кембъри така да я отегчи, че тя да се откаже — каза Гил.

— В такъв случай, добре че не те питам — каза сухо Зак.

— Е, добре, какво друго можеш да направиш? — попита Гил, пресуши чашата си и я остави настрана.

Това беше въпросът, който не даде покой на Зак до края на тази безсънна нощ.

[1] До безкрай, до втръсване (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

*„Що са за мен къща, земи?
Що са за мен много пари?
Що е за мен съпругът ми млад?
Със циганин тръгвам —
на песни богат.“*

Народна
песен

Джейн се събуди призори, разтреперана и обляна в пот въпреки студения повей от леко откrehнатия прозорец.

Пак този сън. Не се беше връщал от дни насам — откакто прие предложението на лорд Кембъри. Но този път сънят неочаквано се промени и тя започна да се мъчи да избяга от един висок мургав циганин, който я сграбчи и я отнесе в нощта.

Само че всъщност не се мъчеше да избяга, а се беше вкопчила в него...

„Стъпвате по тънък лед, госпожичке.“

Джейн знаеше, че е така. Изобщо не разбираше лорд Кембъри. Що за мъж се разстройваше повече от факта, че я бяха видели да говори с мъж с износено палто, отколкото от това, че я бяха отвлekli и продали в бордей?

Във всеки случай тя щеше да се поучи от грешката си. Очевидно външният вид означаваше много за него — във всяко отношение. Не биваше да застрашава бъдещето си заради няколко часа разговор със Закари Блек.

Нищо че сърцето ѝ започваше да бие по-бързо, когато зърнеше високата му стройна фигура да крачи лениво към нея. Нищо че минутите, прекарани в разговор с него, отлитаха като секунди, а нощем

в леглото си преживяваше тези мигове отново и отново, като катеричка, която брой орехите си преди зимата.

Закари Блек не беше човек, за когото можеше да се омъжи. Нямахше нито пари, нито дом, нито работа. Още по-лошо — това сякаш ни най-малко не го притесняваше. И макар да беше сигурна, че Макс ще му предложи работа, ако тя го помоли, съвсем не беше сигурна, че Закари Блек ще я приеме. От историите, които ѝ разказваше, беше ясно, че обича скитническия живот.

Както каза Дейзи, той беше само мимолетна фантазия и Джейн трябваше да е голяма глупачка, ако си мислеше нещо друго.

Нейното бъдеще бе другаде — при лорд Кембъри. Освен това трябваше да мисли за други неща, като например бала довечера — първия бал в живота ѝ.

По-късно сутринта изведе Цезар на разходка в парка. Уилям крачеше като едра, мълчалива сянка три стъпки зад нея. Джейн не очакваше да види господин Блек, но сумтенето и дърпането на Цезар я предупредиха за присъствието му.

Тя спря рязко.

Как смееше Закари Блек отново да я поставя в това положение? Беше му заявила съвсем недвусмислено, че не може — не желае — повече да се среща с него. Рискът беше прекалено голям. Да, но ето го тук — високата му гъвкава фигура прекосяваше парка с онази самоуверена походка, която сякаш беше част от него.

Тя трябваше да се обърне, да прекоси улицата и да изчезне в къщата на лейди Биатрис.

Но коварните ѝ крака — да не говорим за кучето — отказаха да помръднат. „Само още веднъж — обади се едно гласче в главата ѝ. — Само още веднъж.“

Какофония от джавкане от лявата ѝ страна привлече вниманието ѝ. Една едра жена с поръбено с кожа пурпурно палто я гледаше гневно. Лейди Ембъри. Чудесно, няма що.

Безумно въодушевените кучета в краката ѝ се оплетоха в каишките, но лейди Ембъри дори не забеляза. Очите ѝ се присвиха, а едрата ѝ гръд се изду от възмущение.

Джейн почувства как гръбнакът ѝ се сковава. Нямахше да допусне тази жена да я обвинява, било то безмълвно или не. Нямахше да живее под властта на лейди Ембъри — нито сега, нито когато и да било.

Насили се да се поклони учтиво.

Почти чу възмутеното съскане на жената. Какво трябваше да направи? Да се извини, че се намира на обществен площад? Че към нея се приближава мъж, когото не беше молила да идва? Нямаше да го направи.

Скърцането на камъчета зад гърба ѝ показва, че господин Блек се е приближил. Тя се обърна и го поздрави с хладно спокойствие.

— Господин Блек, не очаквах да ви видя пак.

Той изобщо не обърна внимание на кучето, което радостно душеше ботушите му.

— Вие сте сгодена! — Думите му прозвучаха като обвинение.

Гръбнакът ѝ се скова още повече. Не беше смятала да обсъжда тази тема с него, но предположи, че ако той разбере защо му каза, че не могат да се виждат повече, това ще свърши работа.

— Да, но откъде знаете? Все още не е официално обявено.

Той махна рязко с ръка.

— Карат ви насила, нали?

Тя сбърчи вежди.

— За какво говорите? Какво да ме карат?

— Лейди Някоя си — вашата настойница, или както там я наричат. Собственичката на къщата, в която живеете. — Той кимна към сградата. — Тя ви принуждава да се омъжите за този човек, нали?

— Не. Лейди Биатрис ме обича. Никога не би ме принудила да сторя как...

— Значи ви оказва натиск — за ваше добро.

— Не! Нали вече ви казах...

— Значи е сестра ви — онази, която е омъжена за нейния племенник.

— Не, разбира се! Никой не ме принуждава — и не ми оказва какъвто и да било натиск — да се омъжа за лорд Кембъри. Всъщност е точно обратното.

— Точно обратното? — повтори той и се намръщи. — Искате да кажете, че те не искат да се омъжите за него?

Джейн със закъснение осъзна, че е крайно нередно да стои в парка и да обсъжда годеща си със Закари Блек.

— Не желая да говоря за това.

— Искате да кажете, че ще се омъжите за него по своя воля?

Тя не отговори.

— Защо, за бога?

Тя го заобиколи и продължи напред, като влачеше изпълнения с нежелание Цезар.

— За бога, защо искате да се омъжите за такъв човек?

Гласът му звучеше толкова ужасено, че я накара да се замисли. Тя се спря и се обърна към него.

— Има ли някаква причина, поради която да не трябва да се омъжа за него?

Последва кратко напрегнато мълчание, след което думите изригнаха от устата му:

— Той не е за вас.

— Попитах за причина, не за непоискано мнение. Можете ли да ми посочите причина? — И тя зачака да чуе по-нататъшното му обяснение.

— Не, доколкото знам — отговори той навъсено, — но...

Тя закрочи напред. Гневът ѝ растеше с всяка крачка. Беше ѝ омръзнало всички да ѝ казват какво може или не може да прави. Какво му влизаше в работата за кого беше решила да се омъжи? Как смееше да се съмнява в избора ѝ? Все пак не смяташе да ѝ предложи алтернатива, нали така? Дори да искаше, не можеше. Как смееше да се изправя срещу нея като някакъв обвинител?

Закари Блек я настигна само с няколко крачки.

— Не можете да се омъжите за него.

Тя вървеше толкова бързо, колкото ѝ беше по силите, без да тича; той сякаш се разхождаше лениво, дяволите да го вземат!

— И защо? Той е уважаван джентълмен от висшето общество, с добра репутация, човек с чувство за дълг пред семейството и...

— Баща ми беше джентълмен от висшето общество с репутация на човек с чувство за дълг пред семейството, но когато се напиеше, ставаше същинско животно и пребиваше жестоко и мен, и съпругата си — може би и двете си съпруги, но аз не помня майка си — каза Зак и млъкна стъписан. Не беше казвал това на никого.

Тя се обърна, гледаше го с разширени очи.

— Баща ви е пребивал? Това е ужасно!

Зак не каза нищо. Не беше имал намерение да ѝ го разкрива.

Челото ѝ се сбърчи озадачено.

— Джентълмен от висшето общество? Мислех, че баща ви е бил циганин.

— Истинският ми баща.

Не беше лъжа, но знаеше как ще го изтълкува тя — че баща му го е създал в леглото на някоя циганка.

— О, разбирам.

— Не можете да вярвате на Кембъри — или на когото и да било от така наречените джентълмени — само заради репутацията му.

Тя сбърчи тревожно чело.

— Знаете ли нещо лошо за него? Да не сте чули никакви слухове или... или нещо друго?

Той не отговори, затова тя добави:

— Господин Блек, нима се опитвате да ми кажете, че и лорд Кембъри бие жените? Това ли ми казвате?

Зак се изкуши да излъже и да потвърди, но когато погледна тези големи сини очи, вперени тревожно в неговите, почувства, че не може да я излъже.

— Не, не съм чувал нищо неблагоприятно за него.

Тя стисна устни. В очите ѝ проблесна някакво чувство, което Зак не можа да разгадае.

— Но той не е за вас. Ще ви отегчи до смърт само за една седмица. Не можете да се омъжите за него само защото е богат. Има неща, които са по-важни от богатството, нали знаете?

Тя не отговори — просто продължи по пътя си с високо вдигната глава. Бузите ѝ бяха леко изчервени.

Зак тръгна след нея.

— Слушайте, аз изпитвам... изпитвам чувства към вас и подозирам, че и вие изпитвате към мен. Но няма да преследвам момиче, което не желае да го ухажвам. Ако сега ми кажете в лицето, че не храните нежни чувства към мен, че греша, ще ви оставя на мира.

Тя се поколеба, сякаш искаше да каже нещо, но накрая продължи по пътя си, без да продума.

Думите изригнаха от устата му без подготовка и без да ги е мислил предварително:

— Едно нещо искам да разберете: говоря ви за женитба.

И това не искаше да го казва, но след като веднъж изрече думите, те ненадейно му се сториха правилни.

Джейн закова на място и за миг той си помисли, че ще подмине думите му без внимание. Но тя изпъна рамене и се обърна към него.

— Интересът ви ме ласкае, но не мога да ви окуража. Вече съм сгодена. Преди годежа много внимателно обмислих какво представлява бракът; когато реших да приема предложението на лорд Кембъри, не го направих нито с лекота, нито необмислено. — Изражението ѝ беше решително, но в очите ѝ се четеше тревога.

— Внимателно и обмислено, така ли? — стрелна я той с разпален поглед. — Значи любовта няма никаква роля, така ли?

Тя сякаш се почувства неловко.

— Когато става дума за нещо толкова сериозно и обвързващо като брака, едно момиче в моето положение трябва да вземе предвид много фактори.

— Какви фактори? Искате да кажете пари, имоти, титла — такива неща? — Гневът му нарастваше. Искаше да я сграбчи, да я метне на седлото си и да препусне към залеза.

Тя не го отрече. Изчервяването ѝ беше повече от красноречиво.

Той почувства как устните му се извиват в презрителна усмивка.

— Значи единственото ви намерение е да си хванете богат съпруг.

— Не... да... о, като го казвате така, звучи толкова студенокръвно, а аз не съм такава.

Той се изсмя кратко и неприятно.

— Напротив, точно такава сте. Но все пак заслужавате нещо по-добро от Кембъри.

Тя продължи да върви и Зак я последва.

— Не можете да си позволите да се продадете по този начин...

— О, защо не пораснете! — сопна се тя.

Той остана с отворена уста.

— Какво?

— Казах да пораснете — повтори тя. — От ваша гледна точка всичко е толкова лесно, нали, господин Блек? Гледате ме и виждате красиви дрехи, виждате, че живея в голяма къща в най-хубавия квартал в града, и си представяте, че всичко е идеално, нали?

— Аз...

— Изобщо не можете да си представите — нали, господин Блек? — че може да знам какво е да гладуваш, да умираш от студ, да нямаш

сигурно място, където да спиш нощем... — Тя млъкна, пое си дълбоко дъх и опита да се овладее.

— Аз не съм...

— Нямам нищо — нито едно пени, нищо друго освен издръжката, която ми дава лейди Биатрис, — а тя не е длъжна да ми дава нищо. Аз не съм ѝ роднина. Прави го само от доброта — благотворителност, ако предпочитате.

В очите ѝ проблеснаха непролети сълзи. Яростни непролети сълзи.

— Нямам почти никакво образование, никакви умения, нищо друго, с което да изпъкна, освен с лицето си. Лейди Биатрис ми даде възможност да сключа онзи вид брак, който ще осигури бъдещето ми — моето и на децата, които ще имам. И нито вие, нито някой друг ще ме спре, колкото и да ми се иска да... — Тя млъкна и поклати глава. — О, моля ви, просто се махнете! И не се връщайте. Не искам да ви виждам никога вече.

— Джейн...

— Не съм ви позволила да ме наричате по малко име!

Той я хвана за китката.

— Грешите, да знаете. Много грешите.

— Пуснете ме! — задърпа тя яростно ръката си и той я пусна.

— Можете да предложите на един мъж нещо много повече от хубавото си лице и фигурата си — продължи той настойчиво.

За миг тя впери поглед в него, после поклати глава.

— Моля ви, просто ме оставете на мира. Не мога...

— Не се продавайте евтино.

Тя настръхна.

— Да се продавам ли? — Преглътна и попита горчиво: — Дори да се продавам, какво от това? Това не ви засяга, нали?

Твърде късно той осъзна как е изтълкувала думите му.

— Нямах предвид това...

Но беше много късно. Тя му беше обърнала гръб и гневно се отдалечаваше.

Ръцете му се свиха в юмруци.

Уилям излезе на пътеката и застана с лице към Зак. Стойката му показваше, че ако Зак иска да направи проблем от отказа на Джейн, той с радост ще се включи.

Зак не направи проблем. Щеше да изпита голямо облекчение, ако раздадеше един-два удара, но тя му каза да порасне.

Джейн се върна в къщата на лейди Биатрис потресена от избухването си, но и изпълнена със странно облекчение. „Така му се пада“ — каза си тя, докато водеше Цезар към задната част на къщата и отново пълнеше купичката му с вода.

Загледа се как кучето лочи водата. Какъв глупав, непоносим, арогантен мъж! Как смееше да й казва как да живее?

Тя взе една четка и започна да разресва козината на Цезар.

— Циганите би трябвало да разбират суровите факти от живота, не мислиш ли? — обърна се сърдито тя към кучето. — Но не! Очевидно не! Ние с теб знаем истината, нали, Цезар? — За миг тя спря да го реши и се загледа пред себе си. В ума ѝ изплуваха думите на Закари Блек: „Можете да предложите на един мъж нещо много повече от хубавото си лице и фигурата си.“

Звучеше много хубаво, но след него дойде онзи шамар.

— Да се продавам ли? — обърна се тя към Цезар. Той наостри уши.

Вярно беше.

— Не, не е вярно — увери тя кучето. — Това е... размяна, сделка. И аз, и лорд Кембъри ще получим това, което искаме. Това е същността на брака.

Повече или по-малко.

— Глупав мъж!

Нямаше предвид лорд Кембъри.

После въздъхна.

— Знам... и аз съм също толкова глупава. Защо се чувствам така? Не искам, но...

Той я изкушаваше — прекалено много, — но и двамата знаеха, че е невъзможно да избере него.

Открай време знаеше, че влюбването е нещо безразсъдно и опасно. Беше сигурна, че може да го предотврати, убедена, че може да се застави да се влюби в мъжа, за когото ще се омъжи. Много хора го правеха — сключваха разумни бракове, основани единствено на

уважение и доброжелателство. А след сватбата започваха да се обичат. Научаваха се да се обичат.

Това беше много по-разумен и предпазлив начин да си изградиш живот на сигурност и задоволство. И Джейн възнамеряваше да прояви точно този вид разум.

Вместо това си позволяваше да мисли — и мечтае — за човек, който по нищо не приличаше на онзи тип мъж, за когото трябваше да се омъжи. Само защото, като го видеше как върви към нея, усещаше приятна тръпка по цялото тяло, сякаш под кожата ѝ леко бълбукаше шампанско.

Играеше си с огъня и ако се беше изгорила... е, така ѝ се падаше. Стигаше само той да я погледне, за да се задъха. Как бе възможно само разходките и разговорите с някого в парка да я карат да се чувства толкова... жива? Когато беше с него, когато слушаше разказите му и се смееше на пакостите му, когато вървеше до него, а той съобразяваше крачката си с нейната, щастието просто бълбукаше в нея като планински извор от чиста хладна вода, който не спираше да ромоли.

Да ромоли по най-глупашки начин. Единственото, което искаше Джейн, беше да се смее, да се върти, да танцува и да се радва. Защото точно така се чувстваше в неговата компания.

Но това беше невъзможно. Абсолютно, безнадеждно невъзможно.

Знаеше, че това е илюзия, че животът не е такъв. Не на всеки бе отреден щастлив завършек като от приказка — не и на нея. Трябваше да е разумна... И да порасне.

Дейзи се оказа права. „Ще намериш най-невъзможния и неподходящ мъж в цялото висше общество и любовта ще те удари кат' чук по главата.“

Само дето той дори не беше член на висшето общество.

— Безнадеждно — измърмори тя.

„Едно нещо искам да разберете: говоря ви за женитба.“

Цезар я погледна укорително.

— Не ме гледай така! — отговори тя. — Знам, че го смяташ за чудесен, но умът ти е също толкова замаян и непретенциозен, колкото моят. Но не се тревожи, няма да допусна някой от нас да пострада само заради моята погрешна преценка.

Кучето я побутна по ръката и тя продължи да го реши. Заговори със суров тон:

— Няма да живея в цигански фургон, да готвя на открит огън, да отглеждам децата си в калта и да скитам безспир по света.

И все пак... начинът, по който я гледаше той, начинът, по който накланяше глава към нея и слушаше — наистина слушаше, сякаш си заслужаваше да чуе какво има да му каже. Сякаш се вълнуваше от мислите и чувствата й...

Освен това не можеше да отрече колко привлекателни са едрото му гъвкаво тяло, дълбокият му глас, силните му кафяви ръце с дълги пръсти, способни да раздават бърза и брутална справедливост и същевременно да бъдат толкова нежни с нея. И с Цезар.

А когато се усмихнеше с онази своя бавна усмивка...

Да, но беше глупав, арогантен, сляп и досаден, напомни си тя раздразнено. И невъзможен!

„Баща ми ме пребиваше жестоко...“.

Затова ли скиташе без дом, без корени, сам?

Стига! Напомни си сурово, че няма смисъл да се пита. Нали му каза, че никога повече не иска да го види.

„Внимавай какво си пожелаващ.“

Искаше той да изчезне от живота й. Наистина го искаше. Не й трябваше това... това мъчение.

Мъчение ли? Колко глупаво! Просто не беше възможно да го има и толкова.

Но той щеше ли да стои настрана?

— Съмнявам се — обърна се тя към Цезар и за последен път прокара четката по козината му. — Досега не е стоял. Макар че сега, когато знае, че съм сгодена... — Тя остави четката. — Може да накарам Уилям да те разхожда в близките дни, за по-сигурно.

Трябваше да мисли за бъдещето си и в него определено не влизаха високи мургави мъже с пронизващи сребристозелени очи. Трябваше да си го избие от главата.

— И ще го избия — увери тя кучето. — Той беше само мимолетна фантазия. Не означава нищо за мен. Нито за теб, чуваш ли ме?

Фактът, че бе взела решение, я накара да се почувства по-добре. Тя доля купичката с вода на Цезар, погали го за последен път и забърза

по стълбите към стаята за шиене.

Дейзи седеше с кръстосани крака на малкото канапе пред прозореца, пришиваше мъниста и тихо си тананикаше под нос:

*Що са за мен къща, земи?
Що са за мен много пари?
Що е за мен съпругът ми млад?
Със циганин тръгвам —
на песни богат.*

— Престани, Дейзи!

Дейзи учудено вдигна глава.

— Какво да престана?

— Тази песен.

— Какво... о! — И Дейзи се ухили, когато си припомни какво пееше. — Улучих болно място, а? — Но после забеляза изражението на Джейн и лицето ѝ веднага стана сериозно. — О, не! Това ли е, миличка?

— Н-не — промълви Джейн, но гласът ѝ потрепери.

Дейзи стана от канапето и ѝ донесе кърпичка.

— О, миличка, знаех си, че така ще стане! Открай време си с меко сърце и обичаш да приютяваш бездомни животни.

— Той не е бездомно животно.

Дейзи въздъхна.

— Знам. Но все едно че е. Не можеш да вържеш циганин на едно място. А когато е висок, мургав и безобразно хубав... тоз голям, хубав нехранимайко. Какво е направил?

— Аз... аз му казах, че не искам да го видя никога вече.

Дейзи я прегърна през кръста.

— Така е най-добре, нали?

— Знам. — Сълзите, които се мъчеше да спре, потекоха по бузите ѝ и тя ги избърса енергично с кърпичката. — Няма да плача за него, няма!

— Точно така, миличка! Никой мъж не заслужава да плачеш за него.

— Той е арогантен, дразнец и се меси навсякъде.

— Точно така — съгласи се Дейзи, която дори не беше говорила с него.

— Надявам се, че никога вече няма да го видя.

— Хубаво — отвърна отсечено Дейзи. — Сега върви и си измий лицето — и ръцете, и отдолу под ноктите, ако си пипала това пусто куче — и се върни. Имаме няколко часа, преди да започнеш да се приготвяш за бала. Можеш да направиш някой подгъв или един-два шева.

За миг Джейн остана загледана в нея, после се засмя с разтреперени устни и я прегърна.

— О, Дейзи, прекрасна си! Винаги си така земна и практична!

Дейзи се ухили.

— Налага се. Ако аз не се погрижа за себе си, няма кой друг.

„Точно навреме ми го напомни“ — помисли си Джейн, докато отиваше да измие лицето и ръцете си.

Дамата от песента... о, несъмнено щеше да бъде щастлива със своя циганин през първите няколко седмици или дори през първите няколко месеца, но когато се родеше първото бебе... тогава какво? Тогаваш щеше да съжали, че е загубила прекрасното си пухено легло и къщата си. Бебетата трябва да живеят на топло и сухо. И сигурно.

Зак се влачеше по улиците, без да забелязва нищо наоколо. В мислите му цареше хаос. Тя щеше да се омъжи за един ужасяващо скучен дребен дебелак по сметка. По сметка!

И като абсолютен глупак той й каза, че се била продала. И макар че нямаше предвид онова, което заключи тя, беше вярно.

Тя се беше продала най-хладнокръвно — макар и в брак — за пари. И той не можеше да я вини.

Тя знаеше какво е студ, знаеше какво е глад, за бога — едно момиче от висшето общество! — и знаеше какво е „да нямаш сигурно място, където да спиш нощем“.

Как? Кога? Защо?

Какво, по дяволите, се беше случило, за да накара едно мило, сърдечно, великодушно момиче, красавица с връзки в обществото, да си мисли, че не може да изпъкне с нищо друго освен с лицето си? Да си помисли, че трябва да се омъжи за пари?

Когато очевидно копнееше за... нещо повече.

Спомни си как Джейн погледна към онези деца и каква нежност се изписа в очите ѝ.

„Защо не пораснете?“, попита тя. И беше взела възможно най-зрялото решение. Предполагаше, че не може да я вини, че знае какво иска. „Онзи вид брак, който ще осигури бъдещето ми — моето и на децата, които ще имам.“

Да, това беше то — спокойствие, сигурност и деца. И дом.

Не можеше да я обвинява. Това правеха всички жени — свиваха гнездо. Превръщаха къщата в дом. Отглеждаха деца. Пазеха ги.

Продължи да крачи, без да вижда. Джейн Чанс знаеше точно какво иска от живота. А той дори това не знаеше.

Какво искаше? Сещаше се само за едно: Джейн Чанс.

И ако искаше да има някакъв шанс да я получи, трябваше да порасне!

Какъв глупак беше само! Какво ѝ беше предложил досега, за да я отклони от заможния ѝ, дебел, нисък глупак с титла? Няколко часа флирт — разговор в обществен парк — с мърляв, опърпан циганин. Какво изкушение!

Тя искаше да постигне нещо — нещо достойно: да си изгради живот, по-добър от... от това, което бе преживяла в миналото си, каквото и да беше то.

А какво правеше той? Носеше се по течението. Играеше игрички — същите, с които не беше преставал от осем години. Открай време му доставяше удоволствие да мери ума си с този на другите, да преминава от една самоличност към друга, а рисковете — рисковете бяха голяма част от забавлението.

О, тези игри бяха сериозни — в служба на Негово величество и под зоркия надзор на Гил, но какво беше постигнал все пак? Още по-важно: какво го очакваше в бъдеще? Събирането на информация беше важно, но сега, след края на войната, важноста му не беше ли намаляла? Шпионирането не беше ли се превърнало в... подло занимание сега, когато линиите не бяха така ясно очертани?

Унгарската история беше оставила горчив вкус в устата му. Беше направил това, което се искаше от него, и го беше направил добре, с обичайния си нюх. Но документите, които беше донесъл в Англия,

щяха да разрушат човешки животи — животи на хора, които познаваше... а някои от тях дори харесваше.

Не беше убеден, че неговото правителство изобщо трябва да се набърква в политическите дела на друга страна. Знаеше, че тази намеса ще продължи въпреки мнението му, но трябваше ли и той да участва?

Беше прекарал далеч от Англия дванайсет години и през осем от тях беше работил тайно за правителството си... Наистина ли искаше да продължи да живее по този начин — в сенките, постоянно да сменя името си, самоличността си, външността си, когато се наложеше, и да продължи да пътува, винаги да пътува? Без да създаде близост с никого?

Помисли си за жените, с които беше лягал. Поредици от краткотрайни връзки. Винаги държеше жените на разстояние: при работа като неговата емоционалната обвързаност беше опасна и той се стараяше да избягва жените, които искаха нещо повече от тялото му за кратко време. Внимаваше нещата да си останат необвързващи — практична връзка, изгодна и за двете страни, срещи в леглото тогава, когато беше удобно, мимолетно привличане. Нищо сериозно.

Помисли си за две големи сини очи, ясни като гръцкото небе през лятото, и за усмивка, която приличаше на утринна светлина, затанцувала по водата.

Беше на дваайсет и осем години. Мръсните тайни на чуждите правителства винаги щяха да съществуват и винаги щеше да има хора, които се опитват да ги изкопчат. За такива като него винаги щеше да има работа. Ако се наложеше, можеше да продължи с този занаят още години наред.

Но вече не му се налагаше. Не можеше да заличи годините на тъмното си минало, не можеше да премахне петното от нещата, които бе извършил — човек не можеше да върне времето, — но можеше ли да започне отначало? Може би.

Вероятно не можеше да й предложи дом, но имаше къща.

Това беше някакво начало. Въпросът беше в какво състояние се намира тази къща. И можеше ли да построи от нея бъдеще? Бъдеще, което да изкуши момиче, твърдо решено да се омъжи по сметка?

На закуска на следващия ден Гил посочи едно съобщение в „Морнинг Пост“.

— Вече е официално.

Зак хвърли един поглед и кимна отсечено. Съобщението за годеща на госпожица Джейн Чанс и лорд Кембъри.

— Знам.

— Говори се, че ще се оженят преди края на сезона — осведоми го Гил. — Пролетна сватба и тъй нататък.

Зак изсумтя. Не искаше да мисли за това.

— Напускам града за няколко дни — обърна се той към Гил.

Приятелят му се намръщи.

— Към Уелс ли тръгваш?

— Не. Само ще си загубя времето. Сесили сигурно вече пътува към Лондон. Най-вероятно ще се разминем по пътя, без изобщо да разбере. Ще отида да хвърля едно око на Уейнфлийт. Да видя от какво има нужда там. Какво? — попита той, забелязал учуденото изражение на Гил. — Нали знаеш, че си имам отговорности.

— Знам. Просто не очаквах да ги приемеш толкова бързо.

— Да, но ги приемам. Време ми е да порасна.

Настъпи кратко мълчание.

— Ами ако те познаят? — попита Гил.

— Няма да е официално посещение — просто ще се повъртя там и ще проуча тихо. Ще добия представа как вървят нещата.

Той стана от масата.

— След няколко дни се връщам. Ако Сесили пристигне в Лондон преди мен, нали ще се погрижиш за нея?

Гил се съгласи и Зак се зае да си събира багажа. Изпрати бележка на адвоката с инструкции в негово отсъствие да се обръща към Гил и напусна Лондон.

Щеше да стигне до Уейнфлийт след по-малко от ден. Валеше, затова взе една от жълтите карети под наем. Смяташе да измине с нея почти целия път, а когато стигне до местната странноприемница, в която щеше да отседне, да наеме кон за последните няколко мили. И да проучи какво става наоколо.

Дългите часове, които прекара в каретата, му дадоха предостатъчно време за размисъл.

Мислеше Джейн за разглезена и раснала в пашкул, без да има представа колко е труден животът, и разкритията ѝ го стъписаха. Това, че познаваше глад и студа... И че не беше имала сигурно място, където да спи? *Сигурно място, където да спи?* Умът му запрехвърля безброй възможности, всяка по-тревожна от предишната.

Тя изглеждаше толкова... невинна.

Той обаче не се съмняваше, че всяка дума е истина, при това не само заради страстната убеденост в гласа ѝ. Противоречията, които забеляза у нея, сега придобиваха смисъл.

Тя знаеше какво е бедност. Тежка, ужасяваща бедност.

Нищо чудно, че искаше богат съпруг. И свой собствен дом. Зак не можеше да я вини за това.

Един-два пъти за своя изненада почувства, че се усмихва, когато си спомни с каква ярост го нападна тя. Малка кавгаджийка! Но той си го заслужаваше. Точно от това имаше нужда.

Когато се спусна здрач и кочияшът спря да запали фенерите, Зак се замисли за това, че Джейн навярно се подготвя за първия бал в живота си. Спомни си как цялото ѝ лице грейна от въодушевление, докато му разказваше за уроците си, за роклята, която щеше да носи и която до този момент дори не ѝ бяха позволили да зърне...

Малки, невинни удоволствия. Тя не приемаше нищо за дадено.

Ако не беше такъв глупак, ако не изпитваше такова удоволствие да се преструва на циганин, ако не беше послушал малоумния съвет на адвокатата да се спотайва, можеше тази вечер да я покани на първия ѝ валс.

„Ще има и други балове“ — каза си той.

Не му помогна.

ГЛАВА 15

Който е готов да танцува, той е узрял и да се влюби.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Джейн затаи дъх.

— Та-дамммм! — Дейзи свали със замах покривалото, което беше метнала върху дългото високо огледало с подвижна рамка, и Джейн за първи път видя как изглежда роклята ѝ.

— О, Дейзи... О, Дейзи...

Джейн бавно се завъртя, без да откъсва поглед от отражението си. Платът се завъртя изящно около тялото ѝ заедно с движенията ѝ — плавно като вода, като мъгла. Тънката бяла коприна беше покрита с деликатни, едва забележими кръстосани шевове, които хвърляха леки розови сенки върху гънките на полата. Специално донесен плат — подарък от Макс и Флин. Корсажът беше украсен със стотици розови кристалчета, които проблясваха на светлината на газената лампа.

— Това е най-прекрасната рокля, която съм виждала — прошепна Джейн. — О, благодаря ти, Дейзи! Тя е... о, нямам думи да опиша как се чувствам!

— Приличаш на принцеса от приказките — промълви Аби и избърса сълзите си. — О, Джейн, ти си истинско копие на мама! Толкова ми се иска с татко да можеха да те видят! О, Боже, о, Боже, мисля, че ще се разплача!

— Ей! Престани веднага! — прекъсна я Дейзи. — Не искам никакви сълзи по хубавата ми коприна, ясно ли е? Ако исках водна коприна, щях да взема нея.

Аби отстъпи назад, като се смееше и плачеше едновременно. Обърна се към съпруга си и промълви безпомощно:

— Не тъгувам, наистина. Просто Джейн е копие на майка ни. Мечтата ѝ винаги е била да бъде дебютантка, както мама навремето.

Но никога не сме си помисляли, че наистина ще се случи.

— Знам, любима — промълви нежно Макс и ѝ подаде идеално бяла кърпичка. После подаде на Джейн продълговата кутийка, тапицирана с бял брокат. — Малък подарък от мен и от сестра ти за спомен от първия ти бал.

Джейн я отвори с треперещи ръце. Вътре блестяха огърлица от перли и кристали и чифт перлени обеци. Тя ахна и погледна към Аби.

Сестра ѝ кимна.

— Това успяхме да създадем по описанието на мама. Но си помислихме, че ще предпочетеш розово.

— О, да! Много ви благодаря, прекрасни са! Не бях виждала розови перли — прошепна Джейн, извади огърлицата от кутийката и я доближи до шията си. — Може ли да я закопчееш, Аби?

— Южноморски перли — каза ѝ Макс.

Аби закопча огърлицата и когато Джейн си сложи обещите, я прегърна.

— Радвай се на първия си бал, малка сестричке.

— И ти, голяма сестричке — отговори весело Джейн. Не беше редно цялото внимание да е съсредоточено върху нея. Това беше първият бал и за трите — за нея, за Аби и за Дамарис. Искаше ѝ се и Дейзи да дойде, но тя беше отказала.

— Внимавайте да не смачкате роклите! — предупреди ги Дейзи. Аби беше облечена с яркозелена коприна с подгъви, украсени с изящни златисти филизи, поддържани от златисти избродирани пискюлчета. На шията си носеше великолепна огърлица от смарагди.

— Точно така! — съгласи се лейди Биатрис от прага. — Момичето изглежда великолепно — е, и двете изглеждат великолепно, но Джейн е особено прекрасна. Свършила си чудесна работа, Дейзи, скъпа. Как само си подбрала плата — истински триумф!

— Да, Дейзи! — съгласи се Аби. — А роклята, която уши за Дамарис, е зашеметяваща. Толкова е оригинална и толкова по модата! Когато я видят хората, ще се затрупаш с клиенти.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш, Дейзи? — попита лейди Биатрис. — Уредих всичко с херцогинята — тя каза, че спокойно мога да те доведа — и трябва да си там, за да видиш каква сензация ще предизвикат роклите ти. Това е и твоят първи бал, нали знаеш — това са твоите рокли.

Дейзи поклати глава.

— Нямам време. Имам работа. Тез — тези — рокли ще положат началото на магазина ми довечера. Няма нужда да идвам.

— Не и щом ще си упорита като муле — измърмори лейди Биатрис.

В каретата на път за бала всички мълчаха. Несъмнено Аби мислеше за родителите им, както и Джейн в известен смисъл.

„Това винаги е било мечтата на Джейн“, беше казала Аби.

Джейн си помисли за историята на майка си и частица от нея си пожела мъжът, който я чакаше в другия край на балната зала, да е висок и мургав, с блестящи сребристозелени очи.

„Не, това е само глупава фантазия — каза си решително тя. — Невъзможна мечта.“ Имаше симпатичен, подходящ мъж, който я чакаше и щеше да ѝ даде всичко, което някога бе желала.

Погледна към Аби и Макс, които седяха срещу нея, и ги улови в момент, в който си разменяха пламенни погледи. Ръката на Аби бе преплетена с тази на съпруга ѝ; тя въздъхна щастливо и се сгуши поблизо до едрото му тяло, без да се интересува дали ще си смачка роклята. Макс покри дланта ѝ със своята и погледна към нея с изражение, в което се четяха такава близост и любов, че Джейн трябваше да отклони поглед.

Преглътна с усилие. Всичко, което бе желала някога.

Почти всичко.

Майордомът на херцогиня Ротърмер стоеше на върха на стълбите, водещи надолу към балната зала, и оповестяваше имената на всички пристигащи. Лейди Биатрис мина първа и сбърчи нос, когато я нарекоха „вдовстващата лейди Девънам“, после Макс и Аби — лорд и лейди Девънам, и накрая Джейн — просто госпожица Чанс.

Лорд Кембъри я чакаше и се приближи, докато поздравяваха херцога и херцогинята. С официално бално облекло изглеждаше наистина представителен, но трябваше да се отбележи, че черните атлазени панталони до коляното и белите копринени чорапи не бяха най-добрият избор за мъж с неговата фигура.

Джейн му се усмихна сърдечно. Той я измери с критичен поглед, прецени външността ѝ и ѝ кимна леко и одобрително. Пристъпи

напред и ѝ предложи ръка, която тя прие с любезното позволение на лейди Биатрис.

Другите влязоха вътре, но лорд Кембъри остана още малко, увлечен в разговор: приемаше поздравленията на херцога и херцогинята за годежа и говореше за най-различни неща, очевидно без да забелязва, че бави опашката от гости, които също чакаха да влязат.

Джейн осъзна, че го прави нарочно: искаше двамата да влязат зрелищно. Това щеше да бъде първата им поява като двойка, откакто съобщението за годежа им излезе във вестниците. Най-накрая той се раздели с херцога и херцогинята и поведе Джейн към другия край на балната зала, където лейди Биатрис, Аби и Макс вече се бяха присъединили към Дамарис и Фреди.

Докато прекосяваха танцовата площадка, в залата се възцари тишина. Джейн, която вече усещаше пеперуди в стомаха си, почувства как стават още по-многобройни. Да не беше допуснала някаква грешка? Да не би роклята ѝ да се беше набрала на гърба? Какво гледаха всички? Защо никой вече не говореше? Тя продължи да върви с високо вдигната глава. Лейди Биатрис я беше подготвила за това. Гласът на възрастната дама изкънтя в главата ѝ: „Ако нещо се обърка, не му обръщай внимание. Преструвай се, че всичко е идеално. Всичко зависи от това как ще го приемеш.“

Беше стигнала до средата на, както ѝ се струваше сега, огромната танцова площадка, когато от лявата ѝ страна ненадейно се разнесе шумно ахване. Джейн спря за миг и погледна нататък.

Една закръглена възрастна дама стоеше замръзнала, вперила потресен поглед в нея. Протегна ръка, направи две несигурни крачки към нея и припадна.

Ужасена, Джейн понечи да ѝ се притече на помощ, но лорд Кембъри я дръпна назад.

— Елате. Това не ни засяга. Има предостатъчно хора, които да ѝ помогнат.

Вярно беше: дамата бе незабавно заобиколена от хора, които вадеха ароматни соли и викаха някой да донесе горящи пера.

Джейн се поколеба.

— Мисля, че искаше да говори с мен.

— Възможно е, но в момента не е в състояние да говори с никого — отбеляза годеникът ѝ. — А сега елате. Всичко е под контрол, нали

виждате?

Джейн погледна към лейди Биатрис, която ѝ махна да се приближи.

— Как мислите, какво се случи? — попита Джейн, когато стигна до останалите.

Лейди Биатрис сви рамене.

— Сигурно се е стегнала прекалено силно. Случва се, дори в сегашните невежи времена, когато жените дори не знаят какво е корсет.

— Сякаш искаше да ми каже нещо.

— По-скоро се е мъчила да си поеме въздух — отвърна лейди Биатрис. — Не се притеснявай, мила моя, херцогинята лично се грижи за нея.

Оркестърът изсвири встъпителни ноти.

— О, чудесно. Музиката започва и лорд Кембъри няма търпение да те покани на първия танц за тази вечер. Бъди добро момиче — отивай и се забавлявай.

Джейн я послуша, но макар че изтанцува всички танци и партньори не ѝ липсваха, започна да осъзнава все по-ясно, че нещо не е наред. Аби и лейди Биатрис като че ли бяха потънали в разговор с Макс и изобщо не танцуваха. Дамарис и Фреди бяха наблизко и също не танцуваха.

Но всеки път щом се върнеше при тях между танците, всички ѝ се усмихваха, отричаха да има нещо и я пращаха да танцува и да се забавлява. Но тя беше сигурна, че има нещо. Отнасяха се с нея като с малко дете.

Джейн разбра, че трябва да прибегне до хитрост. Когато щеше да започне следващият танц, тя се извини на партньора си и изчезна в дамската стая. След няколко секунди предпазливо се прокрадна към мястото, на което се беше събрало семейството ѝ.

Скри се зад една голяма палма в саксия и те не забелязаха присъствието ѝ. Аби каза тревожно:

— Не, няма да позволя Джейн да се разстрои на първия си бал.

— Това е и твойт първи бал, любов моя — напомни ѝ дълбокият глас на Макс.

— Да, но аз никога не съм мечтала за балове и красиви рокли така, както Джейн. Няма да допусна тази жена да съсипе вечерта ѝ.

Джейн излезе иззад саксията.

— Коя жена, Аби? Онази, която припадна? Но аз никога преди не съм я виждала. Коя е тя?

Настъпи неловко мълчание.

— Нищо, миличка — каза Аби. — Отивай да танцуваш.

Джейн не помръдна от мястото си.

— Аз съм на осемнайсет години, Аби. Не съм дете, на което трябва да спестяват истината.

— Права е.

— Не може ли да ѝ разкажем по-късно? — попита умолително Аби.

— Ако ти не ми кажеш, ще ми каже някой друг — каза Джейн и се обърна към Дамарис и Фреди: — Вие знаете ли?

Дамарис я погледна извинително. Фреди вдигна рамене.

— Тогава, Аби... — обърна се Джейн към сестра си и зачака.

Очевидно разстроена, Аби поклати глава. Макс я обгърна с ръка и се обърна към Джейн:

— Онази жена, която припадна, е лейди Далримпъл.

— *Лейди Далримпъл?* — повтори Джейн и се вгледа ужасена в Аби.

Аби кимна.

— Нашата баба. — Стисна устни. — Същата, която ни остави да гладуваме в канавките.

ГЛАВА 16

*Беше от онези писма, които се четат
заедно, които се четат преднамерено, които
осигуряват материал за много размисъл и накрая
оставят след себе си по-голяма несигурност от
когато и да било.*

Джейн Остин, „Менсфийлд Парк“

Заедно с цветята, подаръците и ласкателните писма от новите ѝ обожатели, които пристигнаха на адреса на Джейн в дома на лейди Биатрис рано следващата сутрин заедно с покани за нови увеселения и балове, дойде едно писмо, което хвърли Джейн в още по-голям смут.

Разбра от кого е още преди да го отвори, защото на печата се четеше просто „Далримпъл“. Счупи печата и прочете замаяна краткото писмо. С изящно наклонен калиграфски почерк вътре пишеше:

Скъпа моя госпожице Чантри,

Надявам се, не възразявате, че ви наричам така, и ви моля да ми простите, ако бъркам, но смятам, че вие сте моя внучка, дете на моята красива, обична дъщеря Сара, която бе загубена за мен при трагични обстоятелства преди двайсет и пет години. Толкова много приличате на нея, милото ми момиче, че когато снощи ви видях в балната зала на херцогиня Ротърмер, времето сякаш спря.

Нямам претенции да разбера по какъв начин са се стекли обстоятелствата, за да направите дебюта си под покровителството на вдовстващата лейди Девънам. Предполагам, че заради брака на по-голямата ви сестра с нейния племенник. Когато я видях заедно с вас, веднага разбрах, че това трябва да е по-голямата сестра, която

знаех, че имате — тя несъмнено е Чантри, докато вие, скъпа моя, приличате на семейството на майка си.

Много бих искала да се запозная с вас, мое скъпо дете. Писах и на сестра ви. Не знам по какво чудо най-накрая ви намерих, но изглежда, че Бог най-сетне е отговорил на молитвите ми.

Ваша любяща баба,
Луиза Далримпъл

Десет минути по-късно пристигна Аби, размахала подобно писмо.

— И на теб ли е писала? Да, така и предположих. Как смее? — Аби се тресе цялата. — Как смее?

Джейн подаде писмото си на Аби, която го прочете разярена. Джейн прочете нейното. Двете писма бяха почти еднакви.

Аби захвърли бележката, седна, после скочи и започна да кръстосва стаята.

— „Обичната й дъщеря“? „Загубена за нея при трагични обстоятелства“? — По бузите й потекоха гневни сълзи и тя ги изтри грубо. — Как смее да казва подобно нещо, когато остави мама да умре в бавна агония в онази мръсна и отвратителна стаичка!

Тя взе писмото, прегледа го отново и го хвърли пак. То изпърха във въздуха и падна на пода.

— Не виждаш ли? Тя е знаела за нас — „веднага разбрах, че това трябва да е по-голямата сестра, която знаех, че имате“! А сега искала да ни види. Сега! Отвращава ме това нейно лицемерие! Тази жена не направи нищо за нас. Можехме да умрем, без тя да се поинтересува.

Джейн се наведе и взе бележката.

Аби продължи да кръстосва стаята.

— Не знам колко писма им пратихме. Описвахме колко сме отчаяни и молахме за помощ. Знаем, че татко й писа — няколко пъти, — когато мама се разболя. И ако беше получила подходящо лечение навреме, можеше да е още жива! — Тя избърса горещите си сълзи. — А след като той загина, мама писа на родителите си, а също и на неговите. Молеше ги за помощ, защото беше толкова болна и не можеше да ни издържа. — Избърса бузите си с треперещи ръце. —

Помоли ги, дори да не искат да я видят повече, да вземат децата — нас! — защото те — ние! — са — сме! — невинни. Аз не бих я изоставила, но ти беше толкова малка, сладка и невинна.

По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

Джейн остана смаяна. Не знаеше. Беше чувала за някои от тези неща, да, но не и че майка ѝ е предложила да се откаже от тях. За да ги предпази. Като е била готова да умре сама. В очите ѝ запариha сълзи. Клетата ѝ отчаяна майка!

— Освен това знаеш, че им писах, след като мама умря — добави горчиво Аби. — Предполагам, че трябва да благодарим, че поне баба ни и дядо ни от рода Чантри са мъртви и няма да изникнат отнякъде, за да се разлигавят така отвратително.

— Мъртви ли са? — вдигна глава Джейн. — Не знаех.

Аби махна нехайно с ръка.

— Умрели са преди десет години. От инфлуенца, мисля. Макс ми каза преди известно време.

— Защо не ми каза?

Аби я погледна изненадано.

— Извинявай, просто не ми хрумна. Какъв смисъл щеше да има?

— Бих искала да знам — каза Джейн. — Те бяха и мои баба и дядо.

Аби я прегърна.

— Съжалявам, скъпа. Изобщо не помислих за това. Макс ми каза по време на медения ни месец, а после дойде Коледа и...

— Бабата и дядото на Дамарис дойдоха за Коледа — каза тихо Джейн. Дамарис тъкмо ги беше открила. И те нея.

Аби я погледна смаяна.

— Просто не се сетих да ти кажа. Не мислех, че ще те интересува. Нямаме голям късмет с бабите и дядовците си, не мислиш ли?

Джейн погледна към бележката, която все още стискаше в ръката си, и прехапа устна.

— Какво ще правим с това писмо?

— Ще го изгорим — отговори Аби. — Ако тази жена си мисли, че може сега да се промъкне в живота ни — нали разбираш, овдовяла е и несъмнено иска внучки, които да се грижат за нея сега, когато е вече стара.

— Овдовяла ли е?

Аби кимна.

— Макс проучи всичко за нея снощи, след като си тръгнахме от бала. Сигурно и тя е правила проучвания за нас по същото време — откъде иначе ще знае адреса ни? Макс ми каза, че съпругът ѝ...

— Дядо ни.

— Да. Изглежда е умрял преди около година. Лейди Далримпъл е останала в провинциалното си имение — във вдовишката къща, — но сега траурът ѝ е изтекъл и се е върнала в обществото.

Джейн се замисли.

— Значи със сигурност ще я виждаме и на други събирания.

Аби безразлично вдигна рамене.

— Може би. Но какво от това? Аз не смятам да говоря с нея.

Джейн прехапа долната си устна.

Аби се намръщи.

— Джейн? Нали не мислиш да се срещнеш с нея?

Джейн въздъхна.

— Не знам. Много съм объркана.

— Кое му е объркването? — възкликна Аби невярващо. — Тя остави мама да умре, а нас да гладуваме! А сега, когато на нея ѝ е удобно, иска да ни приеме! — Тя впери поглед в Джейн. Изглеждаше стъписана. — Нали не искаш да се срещнеш с нея?

В чувствата на Джейн цареше пълен хаос. Не знаеше нито какво мисли, нито какво чувства. Всичко това беше прекалено много и тя не можеше да го възприеме. Обичаше Аби от все сърце и никога нямаше да може да ѝ се отплати за грижите, когато беше малка, но вече не беше дете и щеше сама да реши какво да прави.

Тя стана и прегърна сестра си.

— Спокойно, скъпа. Още не знам какво ще правя. Трябва да помисля.

— Ти прави каквото решиш — каза Аби, — но аз не искам да имам нищо общо с нея.

Зак дръпна поводите. Конят спря и Зак погледна към дома, в който беше живял като дете. Стори му се до болка познат и все пак по някакъв начин не беше това, което очакваше. В спомените му сградата

беше голяма, студена и мрачна, но сега, когато погледна надолу към нея, когато беше видял най-прекрасните образци на европейската литература, с изненада установи, че е елегантна, дори изящна в простотата си. Почти модерна, а беше построена през седемнайсети век.

Отсъствието на твърдата ръка на баща му си личеше: алеята за карети имаше нужда от заравняване, моравата — от окосяване, а цветните лехи изглеждаха занемарени и буренясали, но все пак беше пролет и прозорците блестяха на бледото пролетно слънце. Не видя обаче никакви хора и това го учуди.

Джейн Чанс твърдеше, че къщата и домът не са едно и също. Той си спомняше Уейнфлийт като къща въпреки хората... или може би заради тях. Баща му държеше на строгата официалност, затова малко от прислужниците имаха време за едно дете. Зак търсеше забавленията си другаде.

Погледна към езерото, в което уж беше удавил Сесили, и си спомни летни увеселения с лодки, дами с широкополи шапки и леки летни рокли и джентълмените, които натискаха греблата. И пикниците на брега на езерото. Никога не му позволиха да участва — подобни забавления бяха за възрастни, не за деца. Гледаше ги от стаята си.

Днес повърхността на езерото блестеше като излъскана сплав от калай и олово. И него трябваше да почистят — тези тръстики започваха да затлачват брега.

Конят му тревожно помръдваше, мятеше глава и Зак го подкара напред, отдалечи се от къщата. Не смяташе да се приближава повече. Не вярваше да има много хора, които да го помнят, камо ли да разпознаят мъжа, в който се беше превърнал, но ако някой го познаеше, със сигурност щеше да се вдигне шум, а на него все още не му се занимаваше с всичко това.

Освен това се интересуваше от имението, не... от чувствата. Нямаше никакво желание да се отправи по неприятните пътечки на детските си спомени.

Започна да язди из имението и се изненада от удоволствието, което му доставяше срещата със старите ориентири. Започна да забелязва промените. Но колкото повече неща виждаше, толкова повече се притесняваше. Беше дошъл тук просто за да си напомни с

какво се е разделил, да види какво трябва да се направи — но преди всичко за да се откъсне, да помисли.

Никога досега не се беше замислял сериозно за брак. Всъщност доскоро смяташе, че не е създаден за брак. Но госпожица Джейн Чанс го накара да се замисли за всякакви неща, на които не бе отделял никакво внимание.

Колкото повече виждаше от Уейнфлийт, толкова повече неща, които трябваше да се свършат, забелязваше: ниви, оставени на угар, когато вече трябваше да са разорани и готови за пролетното засяване, ако не и вече засети; мочурища, които трябваше да са пресушени, шубраци и овощни градини, които изискваха внимание сега, преди пролетния растеж, огради, които се огъваха и трябваше да се поправят. Всички тези неща бяха дребни, но заедно изграждаха едно цяло, което го притесни.

Помисли си за баща си: той беше добър стопанин на тази земя — старомоден и дебелоглав, но отговорен. Той му беше внушил каква отговорност носят младите към хората, живели преди тях.

Баща му беше мъртъв от една година. И, изглежда, оттогава по имението не беше правено нищо.

Зак беше виновен. Беше решил, че управителят на Уейнфлийт, който и да е той, просто ще продължи както преди.

Тук го чакаше работа — не само поправки и възстановяване на реда, а и нови възможности, нови методи за обработване на земята, които можеха да донесат благополучие и за арендаторите, и за собственика на земята. Възможност да превърне нещо старо в нещо свежо, ново и хубаво.

„Защо не пораснете?“ — беше му казала тя.

Възможностите запрепускаха в ума му една след друга.

Той продължи да язди, да обикаля имението, докато накрая стигна до края на гората, която започваше зад къщата. Беше прекарвал в тази гора часове наред всеки ден. Между дърветата се виеше едва забележима, обрасла с трева пътека. Зад нея имаше поток, в който Зак понякога бе ловил риба, и сечище, на което циганите си правеха катун всяка година. Като момче той често обикаляше из лагера им и попиваше приказките и знанията им, без да го осъзнава. Това оказва влияние върху пътеката, по която пое животът му, и от време на време беше спасявало същия този живот.

Той слезе от коня, завърза го за едно дърво и пое по пътеката.

И чу трясък и внезапен остър вик. Втурна се по посока на звука и под един голям дъб с разперени клони откри малко момче на седем или осем години — лежеше на земята, без да помръдне, сред купчина счупени клонки.

Зак се наведе над момчето. За негово облекчение очите на детето бяха широко отворени и бистри. Едната му ръка беше извита под лек ъгъл. „Счупил я е“ — помисли си Зак. Момчето погледна към него и на лицето му се изписа паника. Устата му се движеше като на уловена риба. Не можеше да си поеме въздух.

— Всичко е наред — каза Зак с, както се надяваше, успокоителен глас. Не беше имал много вземане-даване с деца. — Просто ти излезе въздухът. След минут... а, готово — довърши той, когато момчето отчаяно си пое дъх.

Детето не каза нищо, само продължи да си поема трескаво въздух, докато изписаната на лицето му паника се стопи. Кожата му стана зеленикавобяла и изглеждаше лепкава.

То притисна ранената ръка до гърдите си и погледна към Зак. Беше стиснало устни в отчаян опит да не заплаче. Сякаш щеше да повърне от болка и изглеждаше безкрайно нещастно.

— Мисля, че си си счупил ръката — каза му Зак. — Адски боли, нали? Просто полежи там за малко и ще видим дали имаш и други наранявания.

Момчето се отпусна обратно и стисна зъби. Лицето му беше разкривено от болка, смъртнобледо и лепкаво.

— Аз съм Зак — каза той, докато проверяваше другата ръка на момчето и краката му. — Паднал си от дървото, нали? И на мен ми се е случвало.

Детето не каза нищо — опитваше се да запази достойнството си... както и съдържанието на стомаха си, помисли си Зак. Потръпна и ахна, когато Зак опипа глезена му, но нито веднъж не издаде звук. Смело дете. Стоик. Ако се съдеше по облеклото му, беше дете на някой от селските стопани.

— Можеш ли да размърдаш пръстите на този крак? — попита Зак и докосна коляното на момчето.

Детето опита, потръпна и кимна.

— Добре, значи не е счупен, макар да съм сигурен, че и той боли ужасно. Значи, счупена ръка и навехнат глезен, а? И цял куп натъртвания и одрасквания. Не се тревожи, ще те оправим — продължи Зак с успокоителен глас. Момчето вече изглеждаше ужасно зле. Нямаше смисъл да го тревожи — това само щеше да влоши нещата още повече. — И така, как се казваш, момко?

— Робин — прошепна детето. — Робин Уилкс.

Името му беше познато. В Уейнфлийт открай време живееха хора от рода Уилкс. Когато Зак беше момче, готвачката беше госпожа Уилкс — едра жена с майчинска природа, която изпитваше слабост към растящите момчета и разбираше, че постоянно са гладни; откакто се помнеше, тя му даваше тайно разни вкуснотии. Но госпожа Уилкс още тогава беше стара — прекалено възрастна, за да е майка на това дете. Сигурно вече се беше оттеглила.

Все още имаше шанс да запази самоличността си в тайна.

— Не можеш да вървиш с този глезен, момко, затова ще те отнеса до вас. Къде живееш?

Момчето се поколеба, но осъзна, че няма друг избор, и отговори:

— В голямата къща.

— В Уейнфлийт? — попита Зак и почувства, че му прилошава. Каква ирония!

Детето кимна.

— Е, добре, Робин Уилкс, сега ще те вдигна и ти казвам без заобикалки, ще боли страшно, затова няма да си помисля нищо лошо за теб, ако извикаш. Знам, че си смело момче.

Той вдигна детето на ръце възможно най-нежно, като внимаваше да не удари счупената ръка, притисната до тесните гърди на момчето, но малкият отново изохка и припадна. „По-добре — помисли си Зак, докато вървеше през гората. — Сега поне няма да го боли.“

Пое по прекия път, по който бе вървял толкова често като дете, мина между конюшните и градината с подправки, прекоси двора и се запъти към кухнята. При нормални обстоятелства би очаквал да срещне цял куп хора — градинари и помощник-градинари, коняри, момчета от конюшните. Сега обаче не видя никого. Много странно.

Но в мига, в който се приближи до кухненската врата, тя се отвори със замах и на прага застана една позната набита фигура. Беше

остаряла много, но Зак веднага я позна: госпожа Уилкс, която от пръв поглед разбра какво се е случило.

— О, Роби, Роби, какво си си причинил този път?

Дори не погледна към Зак.

Момчето беше дошло в съзнание и успя да каже:

— Не се тревожи, бабо, доб... — и пак припадна.

— Божке, божичко! Влизайте, влизайте — о, благодаря ви, сър! — да, оставете го ей там на онзи стол. Уилкс, Уилкс! — провикна се тя и се върна при внука си. — Ръката му...

— Счупена е — каза ѝ Зак, — но мисля, че глезенът е само навехнат. Падна от един голям дъб.

Тя почти не го погледна — цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху момчето.

— Не се учудвам. Това момче все си търси белята — измърмори тя и пак забърза към вратата. — Уилкс!

Зак предположи, че това е бащата на момчето, но мъжът, който най-накрая влезе тичешком в кухнята, се оказа побелял и прегърбен, по-стар дори от нея. Уилкс беше коняр, припомни си Зак. Той също не го погледна.

Госпожа Уилкс се обърна към мъжа си:

— Момчето си е счупило ръката. Доведи Ърни.

— Ърни ли? — Зак се канеше да излезе безшумно през вратата и да изчезне, но името го накара да спре.

Тя не отговори веднага, заета да се суети около момчето, чието лице беше придобило зловещ зелен оттенък. Постави до него едно ведро.

— Тук вътре, Роби, ако ще си връщаш закуската.

Той направи точно това и тя му подаде кърпа да си избърше устата. После поклати глава.

— Досуц като баща си, Бог да го прости. Все си търси белята.

Тя се изправи и погледна към Зак.

— Ърни е чедо на природата, живее тук, до река Брамбъл. Ще оправи ръката на момъка, ако го повикаме.

„Чедо на природата ли?“ Зак осъзна, че има предвид малоумен. Селяните често приписваха целебни сили на малоумните, но той нямаше да позволи едно смело момче като Роби да остане осакатено от някой добронамерен глупак.

— На момчето му трябва истински лекар.

Жената поклати глава.

— Не, ще трябва да минем с Ърни. Докторът няма да дойде при нас. — И тя приглади назад косата на детето.

— Защо?

— Не можем да му платим — отговори тя. — Нямаме пари.

— Повикайте лекаря — настоя Зак. — Аз ще му платя.

— Вие ли? — За пръв път тя погледна към Зак. Присви очи. Приблужи се няколко крачки и го погледна отблизо с късогледите си очи. — Не е въз... о, Боже, вярно е! — Тя залитна назад и се стовари на един кухненски стол. Гледаше Зак така, сякаш виждаше призрак. — О, божке, божке! Уилкс! Виж кой доведе нашия Роби у дома! Мастър^[1] Адам се върна от оня свят!

Джейн остави писмото на лейди Далримпъл без отговор до следващия ден. И тя, и Аби имаха нужда да се успокоят и да премислят.

Обикновено Аби беше много любяща, прощаваща и нежна, но по този въпрос...

Джейн се чувстваше раздвоена. Не искаше да бъде нелоялна към сестра си. Навремето Аби се тревожеше, работеше и се *бореше*, за да имат храна на масата и покрив над главата си... Имаше право да се сърди.

Джейн обаче искаше да чуе какво има да им каже тази жена и искаше Аби да бъде с нея — не защото щеше да се чувства неудобно, ако отиде сама, а защото дълбоко в себе си чувстваше, че Аби трябва да е там и да го чуе лично.

Реши да направи още един опит. Отиде до къщата на Аби и сестра ѝ позвъни за чай.

— Знам, че е постъпила ужасно, като ни е оставила да гладуваме, Аби, но... оттогава мина толкова време и сега сме добре... И... тя е... ние нямаме чак толкова много роднини.

Аби скръсти ръце на корема си.

— Тя ни остави да умрем, Джейн. Истинските семейства не постъпват така.

— Знам. Но искам да разбера защо.

— Има ли значение? Джейн, онова писмо... онези писма, които им написах... тя трябва да е от камък, за да не се трогне. — Лицето на Аби се сгърчи и по бузата ѝ се изтърколи една сълза. Тя извади една голяма мъжка носна кърпа и я избърса.

Джейн обгърна раменете ѝ с ръка, чувстваше се виновна.

— Аби, знам, че ти дължа всичко, и за нищо на света не бих искала да те разстройвам...

— Но?

— Искам да *разбера*. — Тя преглътна. — Тя е майка на мама. И онази вечер изглеждаше наистина разстроена, Аби. Припадна.

— От смайване. Защото не очакваше да ни види някога — да види теб. Защото ти си двойница на мама. Защото и аз, и ти изобщо не е трябвало да се раждаме.

Настъпи продължително мълчание. Не беше в стила на Аби да е толкова сурова или озлобена. И макар че Джейн разбираше гнева на сестра си, самата тя не го чувстваше така силно. Тогава беше прекалено малка и не бе разбрала как се е чувствала Аби. Сестра ѝ се бе нагърбила с най-тежката част от проблемите им. При това още преди да стане на дванайсет.

Но Джейн копнееше за семейство. И знаеше, че дълбоко в себе си и Аби копнее. Поведението ѝ беше просто защитен механизъм. Аби не искаше да отваря стари рани и да съживява старо нещастие. Джейн разбираше това. Сега в живота на сестра ѝ имаше щастие и спокойствие: тя имаше дом, имаше и Макс, когото обичаше до безумие и който на свой ред я обожаваше.

Сега Аби имаше всичко, което някога бе искала. Джейн обаче го нямаше.

Тя хвана ръцете на сестра си.

— Когато дойдохме тук и заживяхме с лейди Биатрис, ти промени името ни от Чантри на Чанс...

Аби се намръщи.

— Знаеш защо — заради сигурността ни.

— Да, но освен това каза, че това име символизира ново начало за всяка от нас. Всички ние получихме тази възможност, нали, Аби? Дамарис не вярваше, че може да се омъжи, но ето че сега е омъжена за Фреди и никога не съм я виждала толкова щастлива. Дейзи, която беше прислужничка в бордей, е на път да стане най-добрата шивачка в

Лондон. А ти, на която беше отредено да прекара целия си живот като гувернантка в грижи за чуждите деца, без надежда да роди свое...

Аби избухна в плач.

Джейн се ужаси. Аби никога не плачеше, а сега тя я разплака два пъти за по-малко от час.

— О, мила, съжалявам, съжалявам! Не исках да те разстройвам.

Аби избърса лицето си с голямата кърпа и се засмя между риданията.

— Не е заради теб, Джейн. И не съм разстроена. Просто... с всички тези приказки за втори шанс, семейство и деца...

Тя избърса очите си, сгъна кърпичката и я пхна обратно в чантичката си.

— Макс казва, че съм станала истинска чешма, откакто...

Джейн се намръщи.

— Откакто какво?

Вместо да отговори, Аби взе ръката на Джейн и я положи на корема си. Измина един миг, преди Джейн да разбере.

— Аби! Искаш да кажеш...

Аби кимна и й се усмихна през сълзи.

— Засега само Макс знае, но исках да кажа най-напред на теб. Ще ставаш леля, сестричке.

[1] Господар, господин (ост. англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

За същността ни говори не това, което казваме или мислим, а това, което правим.

„Разум и чувства“, (филм по едноименния роман на Джейн Остин)

— Учудвам се, че ме познахте — каза Зак, след като се нахрани. Лекарят — непознат за него — беше дошъл, беше наместил ръката на Робин и си беше тръгнал. Сега момчето беше в леглото, дълбоко заспало, след като го бяха упоили с лауданум заради болката.

Госпожа Уилкс се подсмихна.

— Наследили сте очите на баща си... и на дядо си, милорд.

— Да — съгласи се съпругът ѝ. — Истински двойник на стария лорд Уейнфлийт — дядо ви, имам предвид, не баща ви.

Госпожа Уилкс беше приготвила огромна вечеря, която искаше да поднесе в трапезарията, но Зак нямаше намерение да се храни там в самотно величие. За неин привиден ужас и тайно удоволствие, той седна на масата в кухнята заедно с тях.

— Все пак съм ял тук стотици пъти — напомни ѝ той. Беше забравил, но сега, когато се върна в имението, си спомни, че като малък това помещение беше за него нещо като убежище. Все още се чувстваше така.

Сега, след като се върна, трябваше да разбере някои неща.

— Какво е станало тук след смъртта на баща ми? — попита той. — Доколкото си спомням, в това място винаги кипеше живот.

Уилкс кимна.

— Сега остана само най-необходимият персонал — каза той. — Но всичко ще се оправи сега, когато си дойдохте, мастър Адам. Мислехме, че сте умрял, тъй да знаете.

— Мислехме, че оня ваш братовчед ще стане новият господар — допълни мрачно госпожа Уилкс. — Господин Джералд. Заради него

Уейнфлийт западна така, докато той чака.

— Западна така, докато той чака ли? — намръщи се Зак. — Как така?

— Спря парите — обясни Уилкс. — Искаше да поеме контрола още в деня, в който погребяхме баща ви, но адвокатите го спряха. Казаха, че трябвало да чака. Да ви потърсят. — Той засмука лулата си и се замисли по този въпрос.

— Взе си свои адвокати — обади се госпожа Уилкс. — Накара ги да... как го нарекоха, татко? Това за имението.

— Да го замразят — помогна ѝ Уилкс. — Да замразят активите, така го нарекоха. Докато се докаже кой е законният собственик. — Той се ухили на Зак и махна с ръката, в която държеше лулата. — Сега това сте вие — новият лорд Уейнфлийт.

— Все пак може той да стане новият собственик, ако ме обесят за убийство — отбеляза Адам.

И двамата го погледнаха стъписани.

— Бог да ми е на помощ, мастър Адам! — промълви госпожа Уилкс. — Вие не сте убили хубавата си млада мащеха — никой тук не го вярва!

— Никой! — съгласи се съпругът ѝ.

— Със сигурност го е направил някой друг — продължи госпожа Уилкс, без да се замисля.

— Сесили не е мъртва — каза им Зак. — Аз я измъкнах оттук. Оставих я с една от старите ѝ приятелки от училище.

Те го погледнаха изумени, затова той добави:

— Когато я оставих, беше жива.

— Не, не е възможно, сър! — обади се след миг госпожа Уилкс. — Ние видяхме тялото ѝ. Беше си мъртва, горкичката, беше се удавила. Само няколко дни след като си тръгнахте. Но никога не сме помисляли, че сте го извършили вие.

— Никога не сме помисляли — повтори съпругът ѝ.

— Видели сте я? — повтори Зак. — И сте сигурни, че е била Сесили?

— О, да! — увери го госпожа Уилкс. — Тя беше, тя. Облечена в оная прекрасна златна рокля, която ѝ купи татко ви. Тя си беше. Роклята беше съсипана. Плевелите и водата я бяха направили на нищо.

Зак се облегна назад, смаян от разкритието. Не беше възможно да е била Сесили. Той я беше оставил в Уелс. Освен ако не се беше върнала... Но защо да го прави? Тя се страхуваше за живота си.

— Кога точно беше това? — попита той.

Двамата Уилкс се спогледаха в безмълвна консултация.

— Три дни след като напуснахте Уейнфлийт — каза госпожа Уилкс. — Нали така, татко?

Уилкс извади лулата от устата си и кимна.

— Да, извадихме я от езерото след три дни.

— Тогава не е възможно да е била Сесили — въздъхна Зак с известно облекчение. — Отне ни повече от три дни да стигнем до къщата на приятелката ѝ в Уелс, а после аз отидох до Лондон и се върнах в Уелс и тогава пак я видях — навярно са минали поне две седмици, откакто напуснах Уейнфлийт. А тя продължи да ми пише писма години наред. Последното дойде по Коледа.

Настъпи кратка тишина.

— Но ние я видяхме — възрази госпожа Уилкс.

Съпругът ѝ я побутна и настоя:

— Но никой от нас тук, в Уейнфлийт, не вярваше, че сте я утрепали вие, мастър Адам — милорд, искам да кажа.

— Благодаря. Наистина оценявам верността ви — каза Зак. — Всичко това е загадка, но съм сигурен, че ще го изясним. — В гласа му звучеше по-голяма увереност, отколкото чувстваше.

Трябваше да има обяснение за мъртвото тяло — обяснение, което да няма нищо общо нито с него, нито със Сесили. Покойната трябваше да е някоя друга. Сесили трябваше вече да е пристигнала в Лондон и да е на сигурно място в ръцете на Гил.

— А сега — каза той, когато свършиха с вечерята, — разкажете ми какво става в последно време с имението. И още по-важно, кажете ми какво трябва да се свърши. Забелязах, че нито е орано, нито е правена пролетна сеитба.

Двамата Уилкс се спогледаха.

— Нямаше смисъл — отговори мъжът. — Господин Джералд каза, че ще изгони повечето арендатори, ще събори къщите и ще превърне всичко в един голям имот. Смята, че така ще изкарва повече пари.

Зак се намръщи.

— А какво ще правят арендаторите? — Някои от тези семейства, като Уилкс, бяха част от имението от поколения.

Уилкс сви рамене.

— Предполагам, че ще си намерят работа другаде.

— В ония фабрики от големите градове — обади се мрачно госпожа Уилкс. — И несъмнено ще живеят в коптори. Чувала съм, че тъпчат цели семейства в една стая.

Двамата продължиха да споделят тревогите си за бъдещето, а Зак ги слушаше.

В промяната на начина на управление на имението имаше логика. Методите за обработване на земята имаха нужда от модернизиране, а земята — от пресушаване. Всъщност цялото имение си плачеше за обновление. Зак обаче нямаше никакво намерение да гони предани, трудолюбиви арендатори от земята, която те и предците им бяха обработвали стотици години. Тяхната работа, тяхната рента бе в основата на благоденствието на неговото семейство. Зак нямаше да ги изостави в този момент.

Сега осъзна каква дълбока любов изпитва към Уейнфлийт; през последните дванайсет години просто бе погребал тази мисъл дълбоко в себе си.

Тук наистина го чакаше работа. Имаше цел, и то достойна. Можеше да изгради бъдеще — за себе си и за хората от имението.

По-късно той обиколи къщата. Стъпките му отекваха в пустите стаи. И днес сградата му се стори също толкова студена и неприветлива, колкото я помнеше, и дори повече, защото след смъртта на баща му повечето стаи бяха затворени, а мебелите — покрити с плат.

Но спомените на Зак бяха белязани със студенината и жестокостта на баща му.

Също като имението, и тази къща можеше да се промени — да се превърне в дом. Трябваше ѝ само подходящата жена.

Той даде на семейство Уилкс колкото пари имаше — за да покрие част от неизплатените им надници — и отиде да се срещне с предишния управител на имението и отново да задвижи нещата. Вече нямаше смисъл да пази самоличността си в тайна — селската клюкарница скоро щеше да разпространи слуха, че се е върнал, а и така или иначе до делото оставаха само няколко седмици.

Нямаше да напусне отново Англия. Обвинен в убийство или не, щеше да остане и да се бори за бъдещето си — бъдещето си в Уейнфлийт и бъдещето си с госпожица Джейн Чанс.

— Какво искаш да кажеш? Как така я няма? — попита Зак и впери удивен поглед в Гил. Беше пристигнал в Лондон едва преди половин час. — Знам, че пътят до Северен Уелс е дълъг, но досега със сигурност...

— Човекът на адвокатата се върна вечерта на същия ден, в който ти замина за Уейнфлийт — отговори Гил. — Говорих с него. Твърди, че не е успял да открие нито Сесили, нито какъвто и да било знак, че някога изобщо е била там.

— Какво? — попита Зак, смаян. — Но нали е отишъл в Ландидно? Не в някое друго село?

— Така каза. Твърди, че е отишъл на адреса, който си му дал, но Сесили не само не била там, а и жената, която му отворила — госпожа Томас, нали така? — Зак кимна и Гил продължи: — Казала, че никога не е чувала за Сесили.

— Глупости! Били са съученички.

— Казала му, че е прекарала целия си живот в това село и никаква английска дама никога не е стъпвала там. — Той добави: — Говорела само уелски. Изобщо не разбирала английски.

— Глупости! Аз се запознах с нея. Преди дванайсет години отседнах в къщата ѝ. Говори свободно английски. — Той прокара пръсти през косата си, озадачен от чутото. — С когото и да е говорил този човек, не може да е била Мери Томас. Или е била някоя друга Мери Томас. Това име е много разпространено в Уелс.

Гил сви рамене.

— Само повтарям това, което ми каза той. Каза, че трябвало да използва преводач, за да се разбере с хората от селото.

Зак поклати глава. Нищо не разбираше.

— Не проумявам. Ландидно е малко село с около хиляда жители, не повече. Как е възможно никой да не е забелязал Сесили в такова малко селце?

— Човекът казва, че е проверил всички къщи на тази улица, както и още няколко на различни места в селото. Всички му казвали

едно и също: никаква английска дама никога не била идвала в Ландидно.

— Глупости! — избухна Зак и раздразнен удари с юмрук по масата. — Или е некомпетентен, или лъже. Аз оставих Сесили там, пусто да остане... и когато след две седмици се върнах с парите, които получих за бижутата ѝ, тя още беше там. Живееше при Мери Томас и беше безкрайно щастлива. А освен това ми писа оттам — десетки писма. Пусто да остане, нали самият ти ми ги препращаше!

— Знам.

Зак стана и закрачи из стаята.

— Изобщо не трябваше да се доверявам на този проклет адвокат. Лично ще отида в Уелс и ще я намеря!

— Няма нужда, вече изпратих един от моите хора — каза спокойно Гил. — Тръгна преди три дни, така че скоро трябва да ни съобщи какво е открил. Добър е и уелският му е роден език. Освен това му казах да намери свидетели, които да се закълнат, че Сесили е била жива, след като са открили тялото. Ако е напуснала Уелс — което изглежда много вероятно, — трябва да докажем, че удавницата не е тя.

— Благодаря — измърмори Зак и седна на мястото си с известно облекчение. — Нейната приятелка Мери Томас — тази, която говори английски, — може да се закълне, че съм завел Сесили там, жива и здрава. Ами съдържателите на странноприемниците, в които отсядахме по пътя? Дори пощальоните. Все някой ще си спомни една притеснена млада жена с насинено лице, придружавана от шестнайсетгодишно момче, дори да е било преди дванайсет години. И изпрати някого в Уейнфлийт — трябва да разберем коя е мъртвата.

Гил кимна и извади бележник и молив.

— Дай ми подробностите и ще пратя хора да разпитат. Ще ти струва пари, но ти няма да имаш нищо против.

Зак му даде информацията и започна да отпива от брендите си, докато Гил записваше. Може би ситуацията не беше чак толкова ужасна, колкото му се беше сторило.

Гил прибра бележника си и изглежда замислено приятеля си.

— Би било разумно да съставиш резервен план, в случай че се наложи да напуснеш страната. Искаш ли аз да уредя нещата?

Зак изсумтя.

— Проклет да съм, ако се измъкна и оставя оня мой алчен, противен братовчед да заграби наследството ми. Знаеш ли, че вече е запечатал имението с юридическа лента и никой не може да направи нищо? Никой от прислужниците не е получавал заплата от смъртта на баща ми насам. Цялото място запада. И той смята да го съсипе.

— Значи ще останеш и ще рискуваш да те съдят за убийство?

— Ще остана — потвърди Зак и на устните му се изписа иронична усмивка. — Рискувал съм да загина за родината си десетки пъти. Заслужава си да поема риск в името на бъдещето си, не смяташ ли?

— И след като всичко свърши — ако предположим, че завърши добре и останеш на свобода — и уредиш нещата в Уейнфлийт, смяташ ли да се върнеш към предишния си живот в чужбина?

Зак го изгледа хладно.

— Не се прави на хитър, Гил. Не ти подхожда. Много добре знаеш какво смятам да правя.

— Момичето?

Зак кимна.

— Ако ме приеме.

— Радвам се да го чуя, макар че от професионална гледна точка ще се престоря на разочарован.

Зак кимна и сложи още въглища в огъня. Разбърка ги замислено с ръжена. Взирането в огъня винаги му помагаше да мисли.

Това, че човекът на адвокатата не беше успял да открие никаква следа от Сесили, беше изключително странно. Несъмнено ставаше дума за някой глупак, който бе объркал селото. Имената на уелските села понякога изглеждаха непонятни за непосветените.

Всеки инстинкт в тялото му крещеше да отиде в Уелс и лично да намери Сесили, но нямаше време. Гил беше казал, че е пратил добър професионалист, а Зак имаше доверие на приятеля си. До делото не оставаше много време.

Дали това време беше достатъчно, за да се представи на госпожица Джейн Чанс — не като циганин, а като този, който беше? Мъж, който може да ѝ предложи желаното от нея бъдеще? Може и да не беше богат като Кембъри, но поне имаше къща, титла и щеше да се погрижи тя никога повече да не познае студ, глад или страх.

При това бракът им нямаше да е само хладнокръвна уговорка.

Дали това време щеше да му стигне, за да я убеди да... какво? Да развали годежа си с Кембъри? Не, колкото и да му се искаше, не можеше да я помоли за подобно нещо, не и докато все още беше затънал в тази каша.

Докато нещата с обвинението в убийство не се уредяха, можеше да се надява най-много да я убеди да погледне на него като на една възможност. И за да го постигне, трябваше да говори с нея, да ѝ обясни защо я остави да вярва, че е циганин... И че скоро около името му ще избухне скандал, свързан с убийство.

А после да я помоли да му вярва и да чака.

Този разговор нямаше да е от лесните.

Той разбърка за последен път въглените и се изправи, при което се озова лице в лице с портрета на някакъв прародител на Гил, окачен над камината. Беше ужасно грозен. Гил изобщо не приличаше на него.

Навсякъде в златната рамка имаше забучени покани. Все още замислен за проблемите си, той ги огледа разсеяно. Забелязвайки, че една от тях е за увеселение, което беше минало преди няколко седмици, той я извади и я хвърли в огъня. После намери още една стара и изгори и нея.

— Никога ли не ходиш на такива събития?

— Не. И недей да сменяш темата. Винаги можеш да докажеш самоличността си — няма да е трудно и ако го направим както трябва, няма да има нужда да ходиш на делото — и да заминеш за континента, преди да са те арестували.

— Какво? И да се спотайвам в Париж или някъде другаде, докато ти намериш доказателствата за невинността ми, така ли? — изсумтя Зак. Никъде нямаше да ходи. Не и докато Джейн Чанс все още беше свободна и неомъжена.

— Не мисля, че съм споменава нещо за криене. Просто се опитвам да ти спася врата от разтягане.

Зак поклати глава.

— Престани да се тревожиш. Знам, че в момента нещата изглеждат черни, но все пак съм невинен. Ще остана и ще се боря с обвинението.

Той огледа поканите и хвърли още една в пламъците. Видя я как се нагъва, почернява и пламва.

Сутринта щеше да говори с Джейн, да ѝ каже истината за всичко — за обвинението в убийство и всичко останало. Да се остави на нейната милост. Да я помоли да му има доверие. Да чака.

Ако не откриеха Сесили навреме, следващата седмица щеше да избухне страшна буря и вместо да остави Джейн да чуе за това от клюките и любителите на скандалите — а един Бог знае колко изкривена щеше да бъде версията, която щеше да стигне до ушите ѝ, — трябваше сам да ѝ каже истината.

И да се извини за измамата.

На следващата сутрин той отиде на площад „Бъркли“ и зачака в парка. Точно в десет часа тя излезе, грейнала в синьото си палто. Смееше се и укоряваше Розово цветче, който както обикновено се опитваше да скъса каишката. Уилям трополеше след нея.

Когато Зак я зърна, сърцето му подскочи. Той застана на пътеката пред нея и зачака.

Тя го видя и закова на място. Смехът се стопи от лицето ѝ. Розово цветче също го видя и полагаше всички усилия да се удуши на каишката си в стремежа си да го поздрави. Но не и Джейн.

Тя каза нещо на Уилям — Зак не чу какво, — обърна се и закрачи обратно по пътя, по който беше дошла. Гърбът ѝ беше скован и изправен. Влачеше горкото куче зад себе си като самун хляб — много тежък самун хляб с четири крака, които се съпротивляваха на всяка крачка.

Уилям стрелна Зак със самодоволен поглед и последва Джейн.

Жена, куче и лакей влязоха обратно в къщата на лейди Биатрис и изчезнаха от погледа му. Изглежда, кучето бе единственото, което съжаляваше — не спря да отправя дълги мъченически погледи към Зак, докато Джейн го влачеше обратно към къщата.

Зак остана разочарован, но я разбираше: все пак тя го мислеше за циганин и му беше казала да я остави на мира. Той се върна в жилището на Гил и се замисли с какви възможности разполага.

Трябваше да говори с нея. Тя трябваше да разбере, че лорд Кембъри не е единственият ѝ шанс. Всъщност разбира се, че имаше възможности — на практика всеки джентълмен от висшето общество с радост щеше да поиска ръката ѝ, макар че тя не беше заможна.

Джейн обаче трябваше да разбере, че и той е възможност — истинска, — или поне, че ще се превърне в такава, ако — когато! — пребори това пусто обвинение. Не можеше да ѝ позволи да се хвърли на врата на някакъв богат празноглавец, който гледаше на нея като на поредния предмет за колекцията си от красиви вещи.

Тъй като тя отказваше да говори с него, нямаше друг избор, освен да ѝ пише и да ѝ обясни. Той седна на бюрото на Гил, взе лист хартия, наостри перо, потопа го в мастило и започна:

Уважаема госпожице Чанс,
Простете ми за начина, по който...

Не, не биваше да започва със самоунижаване. Захвърли този лист и започна отново.

Уважаема госпожице Чанс,
Тъй като е невъзможно да се свържа с вас по никакъв друг начин...

О, да, не би могъл да измисли по-добро начало, щом искаше да си я върне. Глупак такъв! Зачеркна написаното и избра друг лист.

Уважаема госпожице Чанс,
Не ви обвинявам, задето ме отбягвате...

Не беше вярно, обвиняваше я. Всичко това беше ужасно вбесяващо. Започна отново.

Уважаема госпожице Чанс,
Има някои въпроси, към които бих искал да насоча вниманието ви...

Сега звучеше като чиновник, който ѝ пише във връзка с водосточните тръби или нещо подобно.

Уважаема госпожице Чанс,
Моля ви, дайте ми възможност да ви обясня. Има
някои неща...

Боже, ето че пак се връщаше към самоунижението! Чиновник,
натоварен с обяснения за водосточните тръби, който пълзи в краката ѝ.

Уважаема госпожице Чанс,
В беда съм, но...

Не, това звучеше като просия. Не към съжалението ѝ се
стремеше.

Най-накрая ѝ написа кратко и директно съобщение:

Уважаема госпожице Чанс,
Обстоятелствата в живота ми се промениха и трябва
да говоря с вас. Както може би вече сте се досетили, аз
всъщност не съм циганин, а англичанин от добро
семејство с известно потекло. Искам да се извиня, че ви
излъгах, и да ви обясня причините за това. Моля ви
единствено да ми отделите няколко минути от времето си.
Моля ви, нека се срещнем на площада пред дома ви.

Искрено ваш,
Закари Блек

Изпрати да доставят на ръка писмото и зачака на площада.
Започна бавно да ръми. Зак наклони шапката си, за да предпази лицето
си, вдигна яката на палтото си и зачака. Знаеше, че Джейн си е у дома
— беше я виждал да наднича през еркерния прозорец скоро след като ѝ
предадоха бележката му.

Ръменето се засили. Дъждът обаче не вълнуваше Зак. Тя знаеше, че той е тук, навън, и щеше да ѝ покаже, че ще остане, все едно дали вали. Всъщност дъждът изобщо не му пречеше той само подчертаваше твърдата му решимост.

Чака около двайсетина минути, преди Уилям да излезе от къщата с чадър в ръка. Лакеят закрачи право към Зак с широка усмивка.

— Госпожица Джейн ви праща поздрави — каза той и метна на Зак късчетата хартия, които стискаше в шепа. Те затрепкаха във въздуха и паднаха на земята като цветчета. — Схвана ли какво имам предвид, циганино?

Зак схвана. Погледна към измокрените останки от бележката си. Мастилото бавно се разтичаше и оставяше петна по парченцата хартия, като болест по цветята. Дали изобщо го беше прочела?

Отново погледна към еркерния прозорец. Сега там нямаше и следа от нея, но той знаеше, че гледа.

Свали си шапката и за миг остана гологлав на дъжда. После направи елегантен поклон. Стори му се, че мярва някакво движение, и се усмихна, защото му дойде на ум една нова идея.

— Още ли не разбираш, циганино — попита Уилям. — Няма смисъл да гледаш нататък. Тя ти казва „довиждане“ и „прав ти път“.

Зак се засмя.

— Знаете ли, Уилям, мисля, че току-що предизвикахте съдбата.

ГЛАВА 18

Единственото, с което моят пол ви превъзхожда... е, че можем да обичаме много по-дълго, след като любимият човек или надеждата за него са си отишли.

Джейн Остин, „Доводите на разума“

Глупак такъв! Какво си въобразяваше, че прави, застанал така под дъжда? Джейн остана на разстояние от еркерния прозорец и отправи гневен поглед към арогантната фигура, която стоеше безгрижно на площада срещу нейната къща, без да обръща внимание на дъжда.

Той си смъкна шапката — не, свали я с елегантен жест — и дъждът намокри гъстата му тъмна коса. Дори оттук Джейн видя как тази коса леко се накъдри и полепна по челото му на тъмни кичури, като маслинов венец на главата на победителя.

Той погледна право към нея, сякаш можеше да я види застанала там, а не можеше, Джейн беше сигурна, че не може! И ѝ се поклони с такова изящество, че ѝ се прииска да го удари.

Той се усмихна... и през тялото ѝ премина топла тръпка. Прекалено беше хубав, твърде самоуверен — повече, отколкото му се полагаше. И със сигурност повече, отколкото бе полезно за нея.

Вече нямаше да се среща с него. При никакви обстоятелства.

Как бе посмял да се върне! От дни не го беше виждала. Почти цяла седмица. Мислеше, че най-накрая е в безопасност. Той изобщо не ѝ липсваше. Никак. Ни най-малко. Дори не помисляше за него. Често. Във всеки случай мислите нямаха значение. А и тя мислеше за него единствено с облекчение. Да. Облекчение.

Проблемът бяха сънищата. Мислите си можеше да контролира — донякъде, — но над сънищата нямаше никакъв контрол.

През последните няколко нощи Дейзи я буди на няколко пъти.

— Пак ли кошмар, миличка?

И Джейн, гореща, потна и цялата омотана в нощницата си, се съгласяваше.

Това обаче не бяха кошмари, а... изкушения. Както в старите приказки, в които някое красиво вълшебно същество изкушава иначе разумна девойка... и никой повече не чува за нея.

Очите ѝ се задържаха върху високия силует, застанал в дъжда, гологлав и властен, сякаш площадът беше негов, сякаш дъждът не можеше да го докосне, сякаш Джейн нямаше друг избор, освен да го види. Този глупак щеше да се измокри целият! Защо не си тръгваше?

Не беше възможно да я вижда оттам.

Тази лека, омагьосваща усмивка...

Сега Джейн разбираше защо майка ѝ се е влюбила в баща ѝ и е избягала с него. Това беше нещо като лудост. Неустойимо. Отново потръпна.

„Напротив, мога да устоя без усилия — каза си решително тя, — защото знам до какво води подобно неблагоприятие.“ Ако родителите ѝ знаеха как ще завърши великата им любовна история, никога нямаше да избягат заедно.

Но те сякаш нито веднъж не бяха съжалили за постъпката си — само за условията, в които живеяха. Но едното беше довело до другото. Дали накрая си бяха мислили, че си е струвало? Аби твърдеше, че били много щастливи почти до самия край, когато майка им се разболя, а баща им се отчая. Но Аби смяташе, че любовта е най-важното нещо на света.

Джейн потисна тази мисъл. Любовта беше избор, а тя беше направила своя избор. Правилен, разумен избор. Щеше да се омъжи за лорд Кембъри и нямаше дори да помисля за един висок, невъзможно красив циганин, на когото не можеше да се има и капка доверие.

„Англичанин от добро семейство с известно потекло.“

Тя изсумтя. Той променяше историята си със същата честота, с която сменяше палтото си. Какво щеше да ѝ заяви следващия път — че е отдавна изчезнал принц, който живее под чуждо име?

Е, добре, тя нямаше цял ден да стои и да гледа как един вбесяващ мъж подгизва без никаква причина. Пригладя палтото си и погледна косата си в огледалото. Беше облечена за излизане. Аби щеше да дойде

след малко и да я вземе с каретата. Щяха да посетят лейди Далримпъл. За първи път.

Джейн се надяваше, че няма да е за последен. Наложиха се да прибегне до цялата си убедителност, за да уговори Аби да я придружи. Сега всичко зависеше от лейди Далримпъл и от това какво щеше да им каже.

Майката на тяхната майка. Каква ли беше? Джейн се чувстваше едновременно развълнувана и нервна, нетърпелива и тревожна — всичко наведнъж.

Погледна през прозореца, но площадът беше пуст. Нямахме и следа от висок мургав мъж, застанал гологлав под дъжда. Беше си тръгнал.

Хубаво! Надяваше се, че най-накрая е разбрал.

Глупав човек! Щеше да настине ужасно. Така му се падаше.

Лейди Далримпъл живееше на улица „Грийн“. Джейн ѝ беше изпратила бележка с въпрос кога ще бъде удобно двете със сестра ѝ да я посетят. Лейди Далримпъл отговори веднага, като ги покани на чай още същия следобед.

Около колелата на каретата се плискаше вода, докато минаваха по мокрите улици. Аби седеше сковано, стиснала чантичката си, бледа и решителна. Въпреки че се съгласи да дойде, съвсем не беше готова да се сдобри с баба им.

— Ще дойда с теб и ще чуя какво има да каже — беше единственото, което обеща на Джейн.

Джейн беше благодарна за присъствието ѝ. Не знаеше какво да очаква, но поне беше обнадеждена.

Аби пхна ръката си в нейната.

— Недей да очакваш прекалено много от нея, Джейн. Тя вече ни причини достатъчно зло.

Джейн кимна.

— Всичко е наред, Аби. Подготвена съм.

Аби се усмихна тъжно.

— Не си. Просто си по-добра, отколкото ти е полезно.

Каретата ги спря пред малка хубава къща и кочияшът постави стълбичката, за да могат да слязат, и вдигна над тях голям чадър.

Входната врата се отвори, преди да стигнат до звънеца, и икономът ги въведе в малък елегантен салон.

Лейди Далримпъл стана да ги посрещне. Елегантно облечена по последна мода в лилава коприна, тя беше дребна и закръглена, с нежно красиво лице с леки бръчици около устата и очите и светлокестенява коса, изящно прошарена със сребърни кичури. Очите ѝ бяха сини, също като на Джейн.

„След четирийсет години — помисли си замаяна Джейн — ще приличам на нея“.

— О, милите ми, милите ми! — възкликна лейди Далримпъл и забърза към тях. — Мислех си, че този момент никога няма да настъпи и ще отида в гроба, без да знам... о! Дайте да ви видя! — Джейн, истинско копие на моята скъпа Сара... о, не мога да повярвам, мое мило, мило момиче — и Абигейл. — Тя се обърна към Аби. — О, мила моя, толкова приличаш на баща си и имаш точно това изражение, което понякога имаше той, клетото момче! Но нека не се натъжаваме в този толкова щастлив ден! — И очевидно без да усеща сълзите, които течаха по меките ѝ, пълни, леко напудрени бузи, тя ги прегърна — първо Джейн, после и Аби, без да спира да говори.

Зашеметена и доста развълнувана от тези излияния, Джейн погледна към Аби, която бе застинала сковано в прегръдките на лейди Далримпъл, за да види как го приема тя.

Изражението на сестра ѝ беше... особено. Джейн нямаше представа как да го тълкува.

— О, чуйте ме само, дърдоря като някоя луда... но трябва да простите на една възрастна дама за вълнението ѝ... на човек не му се случва всеки ден да срещне отдавна загубените си внучки и... о, виж само! Цялата те измокрих.

И без да се смущава, тя извади изящна кърпичка с дантела и избърса сълзите си от бузите на Аби.

Аби изглеждаше полувцепенена и полупаникьосана. До момента нито тя, нито Джейн не бяха казали и една дума — просто нямаха възможност.

Лейди Далримпъл продължи:

— Ето, така е по-добре. О, но какво ми става? Седнете, скъпи мои, седнете до мен и ми дайте да ви видя. А Джарвис ще ни донесе чай и нещо леко за хапване. — Стисна ги здраво за ръцете и ги поведе

към едно канапе, като ги накара да седнат от двете ѝ страни. — О, дъщерите на моята Сара, о! — И сълзите ѝ отново рукохнаха. — Тц, тц, вижте ме само! На какво ли приличам! А имах толкова добри намерения за тази среща. — Избърса лицето си с подгизналата кърпичка. — Но съм толкова щастлива, мили мои, толкова щастлива! — Тя отправи към Джейн поглед, изпълнен с удивление. — Не мога да повярвам, че си тук! Изглеждаш точно както моята клета скъпа Сара, преди да я загубя, сякаш не са минали двацет и пет години! В много отношения двете толкова си приличаме! Едно време и аз бях също толкова хубава като Джейн, макар че никой не би повярвал, ако ме види сега.

Аби срещна погледа на Джейн.

— Загубили сте я? — повтори Аби със стоманен глас. Джейн виждаше, че ѝ е трудно да запази спокойствие.

Лейди Далримпъл погледна към Аби и лицето ѝ се разкриви.

— О, мое клето скъпо дете... онези писма, които си написала... кълна се, през целия си живот не съм плакала толкова много, колкото когато ги прочетох. Ти, смело, вълшебно, чудесно дете, как си успяла? Когато ги прочетох, си помислих, че сърцето ми ще се пръсне. — И тя отново прегърна Аби.

Аби изтърпя стоически прегръдката ѝ и отново погледна Джейн.

Точно в този неподходящ момент влезе икономът, следван от двама лакей с поднос с две канички с чай, чинийки, каничка мляко, парченца лимон, захар и голям поднос на три нива с наистина зашеметяващо разнообразие от торти, бисквити и сладкиши с крем. Освен това донесе малък куп идеално сгънати кърпички с дантела, които безмълвно постави пред господарката си.

Момичетата учтиво изчакаха, без да казват нищо, докато им поднесоха чая и ги поканиха да хапнат. Джейн, която обичаше сладко, си избра един великолепен на вид сладкиш с крем, а Аби, след настойчиво подканяне, неохотно прие едно котешко езиче с бадем. Джейн си помисли, че сестра ѝ изглежда доста бледа.

Веднага щом прислужниците излязоха, Аби остави чашата и недокоснатата си чиния. Джейн бързо се обади:

— Значи сте прочели писмата на Аби.

— Да, намерих ги в писалището на съпруга си — вашия дядо, — след като почина. Писмата на Сара и на клетия ви мил баща, както и на

Аби. Те разбиха сърцето ми. Разбираш ли, аз така и не разбрах къде е отишла моята Сара. Не знаех дори, че има деца. — Тя остави чашата и чинията си и силно си издуха носа. После погледна към Аби и забеляза изражението ѝ. — О, милата ми, нали не си си помислила, че... помислила си си! Виждам.

Тя хвана ръцете на Аби и заговори настойчиво:

— Прочетох тези писма за пръв път точно преди една година, няколко седмици... е, по-скоро няколко месеца след като умря Джордж — дядо ви. Само ако знаеш как съжалявах, че не го направих в деня, в който умря! — Тя смачка кърпичката си. — Разбираш ли, аз дори не подозирах, че са там — той никога не ми каза, а аз изобщо не припарвах до писалището му, той беше ужасно придиричлив и се дразнеше на такива неща, затова чак след като умря и трябваше да разчистя всичките му документи, и тогава... — Тя поклати глава. — А когато стигнах до онова ужасно място, „Пилбъри“, ти вече го беше напуснала, Джейн.

Очите на Джейн се разшириха.

— Вие сте ходили в дома „Пилбъри“? Търсили сте ме?

— Разбира се, че те търсих. Търсих ви и двете, но Аби отдавна го беше напуснала, а ти беше заминала за Хертфордшър, но онази жена... Бодуин, Бедуин?

— Госпожа Бодкин.

— Да, тя каза, че си изчезнала по пътя — историята беше ужасно объркваща, но накрая каза, че си отишла при сестра си в Лондон. — Тя се обърна към Аби. — Затова, разбира се, отидох там, но онези ужасни хора, за които си работила...

— Семейство Мейсън? — промълви Аби, стъписана.

— Да, ужасни парвенюта — горкото дете, как си издържала да работиш за такива хора? Жената беше плашеща, просто плашеща! И когато разбрах, че са те уволнили без препоръка — моята внучка! — само преди няколко седмици! — За миг яносините очи просветнаха възмутено, после лейди Далримпъл се смъкна по-надолу на мястото си и въздъхна тежко. — Но теб те нямаше и никой не знаеше къде си. Дори наех един човек да ви намери, но... — поклати глава. — Помислих си, че съм намерила дъщерите на моята Сара, а се оказа, че пак съм ви загубила. — По бузите ѝ се затъркаляха още сълзи.

Настъпи продължителна тишина, после Аби попита с тих, скован глас:

— Значи дори не сте знаели за нас до миналата година?

— Не, не и преди да умре дядо ви. А после, когато намерих онези писма, щях да го убия, стига да можех! Как е могъл да не ми каже, когато знаеше как през всички години треперех, тревожех се и скърбях за дъщеря си! Но Джордж открай време беше студен, горд и суров човек... и упорит. Така и не призна, че може да е сбъркал, когато всеки можеше да види колко се обичаха те двамата.

Тя забеляза изражението на Аби и продължи:

— Ако само подозирах къде е дъщеря ми, щях да дойда и да я доведа — да ви доведа всички! — у дома, където ви беше мястото! Когато разбрах какво се е случило... баща ви... толкова хубаво, жизнерадостно момче... и че моята Сара е умряла по такъв начин... — Тя млъкна. Чувствата я задушаваша.

Джейн и Аби си размениха продължителен, безмълвен поглед. Очите на Аби бяха овлажнели от сълзи, на Джейн също.

Това беше обяснението, за което копнееха, отговорът на въпросите, които ги измъчваха толкова отдавна.

Лейди Далримпъл избърса очите си, отново си издуха носа и продължи с подновена решителност:

— А сега стига толкова плач — обикновено не съм такава чешма, уверявам ви. Разкажете ми всичко за себе си. Искам да знам абсолютно всичко. Искам да разбера защо се представяте като Чанс, а не като Чантри, искам да знам каква е връзката ви с лейди Девънам — старата лейди Девънам, Биатрис, имам предвид, и, разбира се, умирам от желание да разбера как Аби от гувернантка на онези ужасни граждани^[1] се е превърнала в съпруга на приказно богатия — и красив — Макс Девънам, а тази умна Джейн е успяла да хване най-апетитната риба този сезон — самия Кембъри — жалко, че оплешивява, но няма значение, за какво са шапките? — и трябва да чуя всичко за това — за годеща, имам предвид, не за оплешивяването, горкото момче, — но първо Аби, защото тя е по-голямата.

За един дълъг миг Аби остана загледана в нея, после се засмя с треперещи устни.

— Звучите досущ като мама — промълви тя със задавен глас. — Съвсем като нея. Ако затворя очи, бих си помислила, че е тук, с нас. —

И лицето ѝ се сгърчи.

— Тя е тук, милото ми момиче. Разбира се, че е тук, с нас — увери я лейди Далримпъл и я прегърна. — Къде другаде да е, ако не при хората, които са я обичали най-много на този свят?

И тогава и трите се разплакаха.

Малко след това лейди Далримпъл обяви, че ѝ трябва нещо много по-силно от чай, и прати иконома си да донесе шери, както и още кърпички.

— Макар че както беше тръгнало, мили мои, ще ни трябва някоя голяма колкото покривка! Но човек се чувства много по-добре, когато се наплаче хубаво, не съм ли права?

— Все още съм удивена, че сте отишли чак до Челтнъм, в „Пилето“ — каза Джейн. — И то за нищо!

— О, не беше за нищо — увери я лейди Далримпъл. — Така можах да чуя всичко за внучките си от жената, която ръководеше дома. Бодкин — нали така? — не спря да ви хвали.

— Наистина ли? — попита Джейн. Да, госпожа Бодкин със сигурност е хвалила Аби, но Джейн се съмняваше, че би се разляла в похвали към самата нея. Още от самото начало ръководителката на „Пилбъри“ нямаше време за нея.

— О, да. Не спря да говори какво умно и отговорно момиче си била, Аби, и как се е опитала да те задържи в дома като учителка, след като си навършила осемнайсет...

— Опитала се е да ме задържи, така ли? — попита Аби учудена.

— Да, заради Джейн и защото си била чудесна учителка. Но губернаторите — глупави мъже! — не позволили. А ти, Джейн — обърна се тя към Джейн, — за теб ми разказа колко чудесно си се държала с малките деца и било толкова жалко, че не си можела и ти да станеш гувернантка, но с външност като твоята това означавало да си търсиш белята и аз *наистина* разбирам защо вместо това те е изпратила да станеш компаньонка на възрастна дама, макар че на теб със сигурност ти се е сторило потискащо. — Тя сбърчи нос. — Майка на *пастор*.

— Мислех, че не ме смята за достатъчно умна — каза Джейн.

— Не, каза, че си прекалено хубава и мекосърдечна. Аби била по-корава.

— Корава ли? — позасмя се Аби. — Искала е да каже, че не съм голяма красавица.

— Глупости! Каза, че си била корава и умна. — Възрастната жена изгледа възмутено Аби. — И наистина е безобразно да казваш, че не си голяма красавица — ти притежаваш онази елегантност и достолепие, които само ще нарастват с възрастта. Това е по линия на баща ти, макар че преди малко видях в очите ти израз, който ми напомни за покойния ми съпруг — и той беше много достолепен. — Тя въздъхна. — А също така и горд, упорит, твърдоглав и безкомпромисен — чудовищно безкомпромисен. Като си помисля само за онези писма и че ако само ги бях намерила по-рано...

Джейн сложи пръсти върху малката пълничка ръка на лейди Далримпъл.

— Нека не задълбаваме в миналото.

Баба ѝ кимна.

— Права си, скъпа моя. Съжаленията са нещо ужасно, а освен това от тях няма полза. Никой не може да промени миналото. А сега кажи ми как върви сезонът ти? Онази рокля, която носеше вечерта, когато те видях за първи път — неземно красива беше! Трябва да разбере коя е шивачката ти.

През целия следобед трите продължиха да си говорят и да се смеят, и от време на време да се просълзят. Все още имаше много неща, които момичетата не ѝ бяха казали — например защо Джейн не беше отишла в Херефорд или как се бяха запознали с Дейзи и Дамарис, или че Аби скоро щеше да я направи прабаба — но за всичко това щеше да има време.

Преди да си тръгнат, лейди Далримпъл покани Джейн да се премести при нея и много внимателно Джейн отклони предложението.

— Лейди Биатрис направи толкова много за нас — дължим ѝ всичко! Не мога да я изоставя.

Лейди Далримпъл въздъхна.

— Сигурно си права.

— Но често ще ти гостувам — обеща Джейн, забелязала разочарованието, изписано на лицето на възрастната дама. — Нали не мислиш, че ще се измъкнеш от задълженията си на баба? Имаме да наваксваме толкова години.

— О, мое мило дете! — въздъхна лейди Далримпъл и отново посегна към кърпичките.

По време на обратния път с каретата Аби каза:

— Благодаря, че ме накара да дойда, сестричке. За нищо на света не бих искала да пропусна този следобед.

— Имаме си баба — промълви Джейн и я прегърна. — Наистина ли звучи досущ като мама?

Аби кимна.

— Направо е свръхестествено — гласът ѝ, мелодичността му, ритмът... и това, че не млъква и постоянно прескача от тема на тема. — Тя се засмя. — Когато мама го правеше, татко се шегуваше, че била точно като майка си.

Джейн се усмихна и склони глава на рамото ѝ.

— Значи си ѝ простила?

Аби кимна.

— Невъзможно е да не ѝ прости човек.

— Знаеш ли, тя сигурно ни е изпуснала съвсем за малко. С една-две седмици.

— Знам. — За миг двете замълчаха, опитвайки се да си представят как щеше да се развие животът им, ако лейди Далримпъл беше намерила Джейн в „Пилето“ и беше спасила Аби от дома на семейство Мейсън.

— Не съжалявам — каза Джейн точно когато Аби заяви:

— Изобщо не съжалявам.

И двете се засмяха.

— Не мога да си представя какъв би бил животът ни без Дамарис, Дейзи и лейди Биатрис — продължи Джейн.

— Наистина, а аз никога нямаше да срещна Макс — каза тихо Аби и сложи ръка върху леко издутия си корем. — Началото може и да беше страшно, но в крайна сметка всичко се разви идеално за нас, нали?

Джейн прогони от ума си всякакви мисли за една висока мургава фигура със завладяващи сребристи очи.

— Идеално — съгласи се тя. Думата прозвуча леко неискрено.

Аби я погледна.

— Добре ли си?

Джейн кимна.

— Просто малко уморена след всички тези емоции. Слава богу, че маскеният бал е утре вечер! Днес едва ще събера сили да се пхна в леглото.

— Изглеждаш великолепно!

Джейн щеше да отиде на маскения бал като пастирка, с рокля от светлосиня коприна, набрана на няколко места около подгъва, за да разкрие дантелените бели фусти отдолу. Всъщност това беше една от старите преправени рокли на лейди Биатрис, което беше разярило възрастната дама.

— Искаш да облечеш момичето в моя стара рокля? На маскения бал на сезона? Където ще я видят всички видни хора?

Дейзи обаче не отстъпи:

— Няма да хабя нов плат за нещо, което после ще се хвърли. Това ще свърши чудесна работа и ще ми спести време и пари.

Лейди Биатрис, Дамарис и Аби сами се бяха заели с осигуряването на костюмите си — Дамарис и Аби държаха своите в тайна, — но Дейзи беше твърдо решена да ушие всяка дреха, която Джейн щеше да облече този сезон. Или да умре с иглата в ръка.

Джейн започваше да се притеснява, че ще се случи второто, но не го каза. Все пак това си беше мечтата на Дейзи.

— Да ти спести пари? — Лейди Биатрис се ужаси от самата мисъл за това.

Но Джейн и Аби цял живот бяха носили преправените дрехи на други хора и разбираха необходимостта от икономии, особено икономии на време.

— Съгласна съм с Дейзи — каза Джейн. — Ще облека тази рокля само веднъж, освен това ще изглежда възхитително старомодни и толкова красива.

— А и никоя пастирка няма да се облече по последна мода, нали? — добави Аби.

Възрастната дама изсумтя.

— Никоя пастирка няма и да си сложи обръчи.

— Пастирките носят коприна, тъй ли? — попита Дейзи. — Как ли не!

Лейди Биа вдигна лорнета си и я изгледа.

— Ти, ужасно момиче такова! Наистина ли искаш да облечеш Джейн в дрипи? Само за да изглежда по-автентично! — Тя произнесе последната дума с деликатно отвращение.

Дейзи се засмя.

— Не се обиждайте. И когато свърша, няма да има нужда от никакви... да, да, знам... няма да има нужда от никакви обръчи.

— Предполагам, че може да бъде някоя от пастирките на Мария Антоанета — отстъпи неохотно лейди Биатрис. — Кралицата и дамите ѝ постоянно се правеха на пастирки, млекарки и тем подобни, горкичките!

Така че преправиха роклята и всички обявиха, че я смятат за задоволителна, с изключение на една подробност.

— Как ще разберат хората, че Джейн е пастирка? — зачуди се Дейзи. — Не прилича на някоя от пастирките, които съм видяла някога.

— „Никоя“ и „виждала“ — поправи я разсеяно лейди Биатрис.

— Можем да намерим някое сладко агънце на пазара — предложи Джейн.

— Глупости! Ще се привържеш към пустото животно, ще забравиш, че предназначението му в живота е да се превърне във вечеря, и съвсем скоро ще се сдобием с огромна глупава овца, която ще обикаля из цялата къща и ще блее — отвърна сурово лейди Биа. — Освен това човек не може да взема добитък на бал, Джейн, дори и маскен. Просто не е редно.

В крайна сметка постигнаха желания ефект, като Дамарис изрязва сладки малки агънца от бял филц, а Джейн ги приши по подгъва на роклята си. Овчарска гега, боядисана в бяло и червено и украсена със синя панделка, маска от бяло кадифе, поръбена с дантела, и красива сламена шапчица *a la bergere*^[2] допълниха тоалета на Джейн и когато потегли към бала, тя се чувстваше много доволна от външността си.

Джейн, лейди Биатрис, Аби и Макс пътуваха в една карета. Лейди Биатрис изглеждаше великолепно в ролята на добрата кралица Бес от златен и пурпурен бродат и с великолепна яка, а Аби бе облечена като русалка, със зелена маска с пайети и подобна опашка, която започваше изпод разпенените ѝ зелени поли и завършваше в удобна извивка върху ръката ѝ.

Макс уж беше маскиран като бог Нептун с тризбеца — уж, защото въпреки тризбеца и черната си кадифена маска беше облечен с обичайните си официални панталони до коляното и жакет. Над тях носеше тъмнозелено домино, за което им съобщи, че символизира морето.

— Не съм почитател на костюмите — каза той, докато се качваше в каретата.

— Никога нямаше да се сетя — отвърна благолюбящата му леля.

На входа на балната зала Джейн спря за миг и се наслади на гледката. В полилеите над главите им горяха стотици свещи и пламъчетата им се отразяваха и уголемяваха през хилядите кристали. Така сцената отдолу сякаш трепкаше и танцуваше.

Пред новопристигналите се разстилаше море от фантастични и екзотични създания — египетски царици, млекарки, крилати феи, клоуни, гръцки и римски богове и богини и много други. Разбира се, не всички носеха костюми — много от гостите просто бяха сложили домино над обичайното си официално облекло и бяха закрили лицето си с маска. Маските варираха от простите парчета черно кадифе, предпочетено от много джентълмени, до елегантни и сложни творения, носени от дамите.

— О, колко ми се иска Дейзи да можеше да види това! — промълви Джейн.

— Можеше да дойде — бях го уредила, — но е толкова упорита! — отбеляза лейди Биатрис. — Каза, че трябвало да работи. Да работи! — изсумтя тя. — Според мен работи прекалено много, така да знаете.

Джейн не каза нищо. Знаеше, че Дейзи се пребива от работа, но това не беше единствената причина за отказа ѝ. Дейзи умееше да се възпира да не желае нещата, които знаеше, че не може да има. За разлика от Джейн.

Понякога да опиташ нещо беше по-ужасно, отколкото да не получиш нищо. Ако не знаеш какво представлява то, не можеш да жадуваш за него.

За Закари Блек, например.

Ако никога не го беше срещнала, ако никога не беше усетила допира на ръката му, ако никога не се беше взряла в тези блестящи сребристи очи... Не. Нямаше да мисли за него.

— Виждам няколко млекарки, но нито една пастирка — каза Аби, като погледна над главите на движещото се множество.

— Със сигурност нито една с удобно прикрепено стадо овце — съгласи се язвително лейди Биатрис.

— О, вижте! — възкликна Джейн. — Това са Дамарис и Фреди... и са облечени като китайци. Не са ли прекрасни? — Тя им махна и Дамарис ѝ махна в отговор. Беше великолепно облечена с екзотична рокля в китайски стил, а Фреди се бе издокарал като мандарин с дълги увиснали мустаци и пищно бродирана китайска роба.

Аби се обади:

— А това не е ли... да, това е господин Флин, облечен като... — Тя отправи към Флин продължителен, замислен поглед. — Бихте ли казали, че е облечен като пират? Златната обеца и черната кърпа за глава и кръстосаните кости май показват точно това, но според мен облеклото му е много... цветно. Но пък предполагам, че точно той знае как наистина се обличат пиратите. Костюмът му сигурно е достоверен.

Лейди Биатрис я измери с унищожителен поглед.

— Пак достоверност, а? — изсумтя тя. — На маскен бал човек трябва да прояви фантазия, а не да търси достоверност.

Флин ги видя и направи бърз, наперен поклон. Носеше тесен червен панталон, черни ботуши до коляното, жилетка с много цветове, които се биеха помежду си, бяла риза и палто от пурпурен и златен брокат. В черния му кожен колан беше забучена къса закривена сабя.

— Хубав мъж е господин Флин, но се надявам, че тази сабя не е истинска — отбеляза лейди Биатрис, докато наблюдаваше как той си проправя път през тълпата, за да стигне до тях. — Проверете, преди да се съгласите да го удостоите с танц, момичета. Ако роклите ви се закачат на нея, ще станат на парцали за секунди. Мъжете никога не мислят за такива неща.

Флин не беше единственият забелязал пристигането им. Към тях бързаха още неколцина млади необвързани джентълмени.

— Виж ти, виж ти! Вече забелязаха Джейн. Ето ги партньорите ви за танц, момичета.

Лорд Кембъри, който се появи облечен като Гай Юлий Цезар, с бяла роба и маслинен венец на главата, бе запазил своите танци предишния ден — първия валс за вечерта и последния преди вечерята — един народен танц — и Джейн вече бе записала името му на

картичката си. Сега към нея се стече тълпа от джентълмени и след няколко минути всички танци бяха запазени — повечето от мъже, които Джейн не позна и които написаха на картичката ѝ имена като „Хенри VIII“, „Луцифер“ и „Аполон“.

Следващите няколко часа преминаха в щастлив водовъртеж от смехове и танци. Лорд Кембъри я заведе на площадката за своите два танца, после и на масата за вечеря, след което отиде в стаята за карти да играе пикет до свалянето на маските и остави Джейн да танцува колкото ѝ душа иска. И тя направи точно това.

Маските насърчаваха джентълмените към абсурдни флиртове — хилеха се преувеличено към пришитите овце на роклята ѝ и казваха, че им се иска да са се маскирали като големия лош вълк. Повечето от тях бяха още момчета, не много по-възрастни от Джейн, и тя не биваше да ги приема сериозно. И понеже тази вечер не беше госпожица Джейн Чанс, а най-обикновена пастирка, Джейн можеше да отвърща на тези флиртове без капка притеснение. Забавляваше се великолепно.

[1] В случая думата се използва като презрително название за хора от неаристократичната класа, към която принадлежи героинята. — Б.пр. ↑

[2] По овчарски (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Единствената ни възможност е да станем пирати.

„Разум и чувства“, (филм по едноименния роман на Джейн Остин)

Беше последният валс преди свалянето на маските. Над нея падна една сянка. Джейн вдигна глава и видя висок мургав непознат — пират, ако се съдеше по облеклото му. Очите му блестяха през процепите на маската... всъщност това не беше истинска маска, а къс небрежно откъснато черно кадифе, покрил половината от лицето му.

Джейн се напегна. У него имаше нещо... начинът, по който стоеше там, фигурата му... Стойката му...

Панталонът му беше черен и тесен, прилепнал към дългите му силни бедра.

Джейн искаше да отклони поглед, но не можеше.

Ботушите му бяха високи и черни, до средата на бедрото. Тесният му кръст бе пристегнат с крещящ червен пояс. Под черната му кожена жилетка ризата му беше свободна и бяла, закопчана небрежно почти до врата. Почти. Колкото и да бе скандално, на врата беше отворена.

Джейн виждаше лекото трептене на пулса в шията му. В голата му шия. Загоряла, силна на вид, мъжествена.

Тя преглътна. Не беше възможно да е той. Той не би посмял...

Единственото, което можеше да види от лицето му — с изключение на тези напегнати, неразгадаеми очи, — бяха гладко избръснатата челюст и квадратната, изваяна брадичка. Никога не го беше виждала без брада, но беше сигурна, че е той.

Устата му беше строга, красива... откъде ѝ хрумна тази мисъл, зачуди се трескаво Джейн.

— Мисля, че този танц е мой. — Гласът му беше тих, дълбок, излязъл право от най-тъмните ѝ и тревожни сънища. Закари Блек.

— Какво правите тук? — изсъска тя.

— Дойдох да танцувам с вас, разбира се. Вие какво си помислихте? — В очите му танцуваше самият дявол. Под маската му за миг проблеснаха бели зъби. — Нали ви казах, че не се сбогуваме завинаги.

— Не ставайте смешен! Това е бал за подбран кръг — много скъп бал! Не можете да идвате тук!

— Да, но съм тук — удостои я той с онази своя бавна, ленива усмивка.

Закари Блек, циганинът, беше красив, интригуващ злодей, но този мъж... този мъж беше красив със своята пиратска гъвкавост и арогантност. Джейн се застави да се съсредоточи.

— Не бива да сте тук. Влезли сте без покана. А за този валс вече съм ангажирана.

— Да, с мен.

Тя провери картичката си за танци.

— Не, пише „Радклиф“ . Познавам господин Радклиф и това не сте вие!

— Тук съм на негово място. — През процепите на маската очите му проблеснаха. Какво си мислеше — че е забавно да идва тук? Натрапник, облечен като пират? Ако някой осъзнаеше, че един циганин е успял да влезе на бала, щеше да избухне страшен скандал. И Закари Блек щеше да бъде... Джейн не бе сигурна какво ще последва — побой, арест? Със сигурност някакви неприятности.

— Това е частен бал. Влиза се само с покана. Как влязохте?

Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха във вълча усмивка под кадифената маска.

— Отмъкнах една.

— Искате да кажете, че сте откраднали покана?

Очите му проблеснаха под дръзката кадифена маска.

— Нали съм пират. Или забравихте?

— Но защо сте сторили нещо толкова налудничаво и опасно? Ако ви разкрият...

— Не се притеснявайте.

Оркестърът засвири встъпителните тактове на валса, той се приближи към нея и лениво протегна ръка. Тя бързо отстъпи назад.

— Не, вървете си! Трябва да си тръгнете! Партньорът ми всеки момент ще дойде!

Той пое ръката ѝ и я поведе към танцовата площадка.

— Престанете! Господин Радклиф...

— ... го няма. Тук съм аз.

Ръката му стискаше кръста ѝ в желязна хватка и преди да разбере какво става, Джейн се носеше по площадката. Скандално близо до него.

Трябваше да танцува с него. Нямахше друг избор. Не можеше да се освободи от него, без да направи смущаваща публична сцена.

Той я привлече още по-близо. Тя усети топлината на тялото му — високото му мощно тяло, — усети лекия аромат на мъжкия му одеколон.

— Не мислете за бъдещето — прошепна той. — Не мислете за нищо. Просто затворете очи и се отдайте на музиката.

„И на мъжа“. Изкушението беше неустойимо. Това беше само един танц — няколко мига, през които можеше да се отдаде на фантазиите си. Безобиден танц в присъствието на много хора. Какво значение би могло да има? Джейн спря да се бори с него — и със себе си, — затвори очи и му позволи да продължи да я върти по пода.

В прегръдките му танцът беше нещо, което не бе изпитвала никога преди. Не ѝ се налагаше да мисли, да помни стъпките — стигаше ѝ само да се подчинява на безмълвните, прекрасни команди на този мъжествен, вбесяващ, абсолютно безочлив мъж.

Възхитителни ли? Тя прогони тази мисъл от ума си. Но, о, Боже, той наистина умееше да танцува!

Това значи бил валсът! Изобщо не беше както по време на уроците ѝ. Сега сякаш се рееше, като листенце, понесено от бурен вятър и отвяно... кой знае къде.

Танц на чисто, вълшебно съблазняване...

Последните звуци на мелодията замряха.

Джейн остана в прегръдките на Закари Блек. Ръката му продължаваше да обгръща кръста ѝ много по-плътно, отколкото беше редно, а пръстите му не пускаха нейните. Тя дишаше учестено, и то не

само от усилието от танца. Сърцето ѝ биеше лудо; устата ѝ беше пресъхнала.

Танцът беше свършил. Джейн искаше да се наведе към Закари Блек, да затвори очи, да притисне буза до широките му гърди и за няколко минути просто да продължи да се преструва. Нейната тайна фантазия. Пепеляшка на бала. Искаше тази фантазия да продължи завинаги. Не се интересувахе коя е тя и кой е той. Искаше двамата да бъдат просто един мъж и една жена, понесли се в една мечта, в блажен сън, от който не искаше да се събужда.

Но в далечината чуваха възклицания и смях. Свалянето на маските започваше.

Бавно, неохотно тя отвори очи.

И впери поглед право в неговите, блеснали и напрегнати през процепите на черното кадифе — неговата маска.

— Време е за сваляне на маските — прошепна тя. — Хората ще ви видят. Трябва да си вървите.

Тя вдигна ръце и понечи да свали маската от лицето си, но той я изпревари. Дългите му пръсти сръчно развързаха връзките и нехайно пуснаха маската да падне. През цялото време очите му жадно я разкъсваха.

Тя не помръдна — не можеше. Просто не можеше да се застави да помръдне и на сантиметър. Едва успяваше да диша.

Той остана без маска. Очите му проблясваха на отразената светлина на балната зала. По кожата ѝ премина лека тръпка, когато нощният въздух охлади кожата, която маската ѝ допреди миг пазеше топла. Смаяна, тя осъзна, че се намират на открито — на един от малките балкони на балната зала, с изглед към терасата на десетина стъпки под тях, а отвъд нея — към градината.

Един бърз поглед ѝ показва, че са сами. Френските прозорци, които водеха към балната зала, бяха затворени, а балконът беше малък и в тъмнината, която ги обгръщаше, създаваше усещане за интимност.

В *тъмнината* ли? Когато Джейн пристигна на бала, цялото място — терасата, градините и, разбира се, балната зала — пламтеше в ослепителна светлина. Ярκο оцветените фенери, наредени на терасата и закачени между колоните, на това балконче бяха угасени.

Тук, където Джейн стоеше заедно със Закари Блек, имаше само сенки, които изглеждаха още по-дълбоки заради ярката светлина, която

ги заобикаляше. Никой не можеше да ги види.

Това я стъписа, върна я към действителността. Сега тя вече не беше обикновена пастирка без име, свободна да флиртува, да танцува и да се забавлява, а Джейн Чанс, момиче със задължения. И очаквания. И годеник.

А той беше самозванец, промъкнал се тук чрез кражба и безчестие. Ако го разкриеха, все още можеше да избухне скандал.

Той навярно бе подготвил всичко отрано: беше угасил фенерите, беше замислил всеки ход. Скандалът беше почти неизбежен. Присъствието му — и фактът, че се е появил без покана — можеше ужасно да я компрометира. Джейн незабавно трябваше да се върне в балната зала.

— Трябва да си вървите! — повтори тя. — Опасно е да стоите тук. Ако ви открият... — Последствията и за двама им щяха да бъдат много неприятни.

Той не помръдна от мястото си.

— Дойдох, за да говоря с вас. А също и да танцувам с вас — каза ѝ той. — Вие не пожелахте да се видим в парка, не пожелахте да отговорите на бележката ми — прочетохте ли я?

— Да. — Джейн погледна към вратите, които водеха обратно към балната зала. Започваше да се притеснява. Лорд Кембъри сигурно я търсеше. — Трябва да вървя.

Тя направи крачка към вратата. Той застана на пътя ѝ и едрото му стройно тяло ѝ препречи пътя за бягство.

— Значи знаете, че съм джентълмен, но има още някои неща, които трябва да ви обясня...

— Казах ви, че трябва да тръгвам!

Тя опита да го заобиколи, но той я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Дойдох да говоря с вас.

И с тих, припрян глас той ѝ обясни, че е джентълмен с голямо имение и състояние — „не толкова голямо, колкото на Кембъри, но достатъчно“. Каза ѝ, че е живял в чужбина дванайсет години, че е напуснал Англия едва шестнайсетгодишен и се е върнал в деня, в който се е запознал с нея. Обясни ѝ, че по време на отсъствието си е работил на различни места, събирайки информация за правителството на Негово величество и е натрупал опит в заблудите.

Докато той говореше, гневът на Джейн бавно се надигаше. Само като си помислеше, че беше сънувала този мъж! Как си бе позволила да се увлече по този... този шарлатанин?

Той свърши речта си и млъкна.

— Предполагам, че се питате защо продължих да създавам впечатлението, че съм циганин.

Тя не отговори и той продължи:

— На път съм да получа наследството си, но има една... пречка, юридическо затруднение. Всъщност е абсолютна глупост, но ме посъветваха да се спотайвам, докато се уреди въпросът, и да не използвам нито истинското си име, нито титлата си. Положението е деликатно и ще ви помоля за дискретност...

— Няма нужда, защото не желая да чувам нищо. Искате ли да знаете защо? — И Джейн отметна глава назад. — „Калайджия и шивач, и войник, и моряк, богаташ или бедняк, просяк ли, или крадец“^[1] — колко от всички тези неща сте вие, господин Блек? Първо твърдите, че сте циганин, после пират, след това шпионин... а тази вечер сте дошли тук с открадната покана, така че със сигурност сте крадец! А сега твърдите, че сте джентълмен! Джентълмен с *титла*? Лорд, който живее под чуждо име заради някакво мистериозно затруднение, което изисква да се обличате като циганин? За толкова наивна ли ме мислите? Това е просто още една от вашите прекрасни приказки. — Тя изсумтя. — Вие сте просто един голям лъжец и нищо повече! — С всяка дума тя забиваше пръст в широките му корави гърди. — Вие май си мислите, че животът е само игра, но за мен моето бъдеще не е игра! За мен това е нещо много сериозно и аз не желая да слушам повече вашите лъжи, затова ме пус... ммм!

Думите ѝ бяха прекъснати от безмилостна целувка. Той я привлече към себе си, притисна я в прегръдка, корава като желязо.

Джейн го натисна по раменете веднъж, два пъти, опита се да го отблъсне, но вкусът му, силното мъжествено нападение на устните му над нейните, безжалостно и така властно, бавно изсмукаха волята от тялото ѝ. Езикът му проследи очертанията на устните ѝ, натисна между тях и тя ахна. Устата ѝ се разтвори под неговата и той я завладя. Властният му мъжествен вкус изпълни всичките ѝ сетива и я замая.

Дългът ѝ започна да се бори с желанието и желанието победи.

Копнежът по него, който бе отричала толкова дълго, сега се надигна. Опиянена от този прилив на усещания, Джейн стисна раменете му по-силно и се притисна към него.

Той се раздвижи и тя се озова между студена каменна стена и този топъл, корав мъж. През тялото ѝ запулсираха тръпки и тя го стисна още по-силно. С дълбок стон той намести едрото си топло тяло над нейното, притисна я силно към студената стена, установи властта си над нея без усилия. Умело. Всяко желание да избяга от него отдавна се бе стопило.

Джейн усещаше пламенната, безмилостна нужда, която го тласкаше. Силата на това чувство бе почти плашеща.

Почти. След шока от завладяването, докато парливият му наситен вкус навлизаше в кръвта ѝ, Джейн бе завладяна от тази всепоглъщаща страст, от тази кипяща нужда от нея, Джейн, от частицата в нея, която оживяваше при допира му и караше тази... тази огнена вихрушка от копнеж да се надига.

Тя отвърна на целувката му. В тялото ѝ се развихри отчаяна нужда, която не търпеше отлагане, искаше още, копнееше да получи още... от него. Той издаде някакъв дълбок гърлен звук — ръмжение от жажда и одобрение. Тя се притисна към него, обзета от нуждата да се доближи още повече. Устните му бяха твърди и уверени, езикът — тъмно кадифен като маската му и този език я галеше, съблазняваше, възбуждаше...

Целувките ставаха все по-пламенни. Тя се вкопчи в него. Усети овладяната сила в начина, по който той проучваше устата ѝ, обсипваше бузите ѝ, клепачите ѝ, шията ѝ с целувки и постоянно се връщаше да похити устата ѝ в настойчив ритъм, който събуждаше за живот нещо диво и първично в нея.

Джейн усещаше жаждата му, усещаше колко е овладяна. Самата тя беше ненаситна; без да знае, през целия си живот бе копняла точно за това. За това. За него.

Тя плъзна ръка в отворената яка на ризата му. Усети срещу трескавите си пръсти хладината на ленения плат, а после топлината, горещината на кожата му. Мъжка кожа, толкова различна от нейната.

Мъжки мирис. Тя погълна аромата му, на чист плат, примесен с аромата на мъж — лека миризма на мускус и на желание, както и на някакъв остър одеколон.

Беше се превърнала в пленница на целувките му. Ръцете ѝ трескаво го изучаваха, галеха силната му шия, ясните стегнати очертания на челюстта му, леката грапавина по наскоро обръснатите места. Пръстите ѝ, дланите ѝ пламнаха при допира. Трескавите ѝ ласки разместиха кадифената му маска и тя се понесе към пода незабелязано. Джейн прокара пръсти през гъстата му тъмна коса, чиста, мека и наскоро подстригана. И през цялото това време целувките не спираха, не спираха...

Ослепяла от желание, тя започна да се извива и да потръпва срещу него. Искаше още. Езикът ѝ се преплете с неговия. Тя искаше да се покатери по тялото му като котка и по някакъв начин, с нокти и зъби, да навлезе по-дълбоко в него.

Не знаеше колко дълго е стояла там, притисната в прегръдките му, изцяло отдадена на мъжа и на мига, когато някакъв звук проби стената на блажената ѝ замаяност. Френските прозорци от лявата ѝ страна дрънчаха. Някой викаше името ѝ.

[1] Английска детска песничка, записвана в различни варианти от XV в. насам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Той няма да се влюби в мен, ако съм в състояние да го предотвратя.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Закари Блек измърмори под нос нещо грубо и я пусна.

През тялото ѝ премина лека тръпка. Тя се облегна на стената със странно омекнали колене.

— Джейн, Джейн, там ли сте? — Лорд Кембъри стоеше от другата страна на френските прозорци, притиснал лицето и ръцете си към стъклото, и се опитваше да проникне с поглед в мрака на балкона. В раздразнението си разтърсваше дръжките.

— О, Боже! — промълви Джейн.

— Всичко е наред, вратите са заключени — успокои я Закари.

— Трябва да си тръгвате.

Вместо отговор той я целуна силно и изгарящо.

— Това не е крайт.

— Крайт е. Трябва да е крайт. Аз съм сгодена. — Макар че може би нямаше да е задълго. Бяха я хванали да се целува с друг на един малък тъмен балкон.

— За този? — посочи той с глава към лорд Кембъри, който напразно чукаше по вратата.

Презрението му накара гръбнака ѝ да се скове и тя си спомни всичко, което се беше случило, преди той да разбие сетивата ѝ с целувката си.

— Да, за него. Той е човек на честта. И аз му дадох думата си.

Той обхвана лицето ѝ в дланите си и отново я целуна силно, сякаш ѝ поставяше клеймо.

— Вие сте моя.

Той леко прескочи балюстрадата, приземи се на терасата отдолу и изчезна в градината точно когато френските прозорци с трясък се

отвориха и през тях залитна един лакей.

Лорд Кембъри излезе на балкона.

— Проклетите врати запецнаха. — Той изчака лакеят да се отдалечи и попита: — Какво правите тук, в тъмното?

Джейн не отговори. Срамът и смущението заличиха и последните остатъци от щастливото ѝ опиянение. Лудото ѝ вълшебно приключение изведнъж ѝ се стори малко... срамно. Беше дала обещание на този мъж.

Но никога не си бе представяла, че една целувка... че тези целувки могат да бъдат толкова силни.

Тя не можа да потисне тръпката, която пропълзя през тялото ѝ. Лорд Кембъри забеляза.

— Не знаете ли, че нощният въздух е опасен за здравето ви? — Той се наведе над каменната балюстрада и надникна към терасата и градината отдолу. — Стори ми се, че преди малко видях тук с вас един мъж. Не можах да видя лицето му. — Той се обърна и я погледна строго. — Тук имаше мъж, нали?

Тя наведе глава.

— Да.

— И вие сте позволили на този нещастник да ви открадне целувка?

Тя кимна, макар че той не бе откраднал нищо. Тя бе отвърнала на целувката му с цялото си сърце. И умът ѝ все още кипеше от онези стъписващи усещания.

— Кой беше той?

— Не знам.

Чувстваше се виновна, задето не му казваше, но какъв смисъл щеше да има? Освен това лорд Кембъри беше заплашил да го пребият, а тя не искаше да носи отговорност за подобно нещо. Сама щеше да се справи със Закари Блек.

Стига да можеше. До момента не можеше да се похвали с особени успехи — той беше човекът, който владееше ситуацията през цялото време. Но предупрежденият човек е въоръжен; сега Джейн знаеше каква е истинската опасност, познаваше силата на съблазънта, която той можеше да използва срещу нея. Ако не внимаваше.

— Не знаете ли? — сбърчи вежди лорд Кембъри. — Значи сте позволили на някакъв мъж да ви целуне, без дори да знаете името му?

Все някой трябва да ви е запознал.

Тя кимна.

— Той си запази един танц под името на господин Радклиф, но аз съм срещала господин Радклиф и това не беше той.

— Но въпреки това танцувахте с този непознат?

Тя отново кимна. Това беше маскен бал. Не познаваше и половината от мъжете, с които беше танцувала. Но на бал в подбран кръг това не би трябвало да има значение.

За миг той не каза нищо — оглеждаше замислено балкона и забеляза угасените лампи.

— Предварително ли се уговорихте да се срещнете тук?

— Разбира се, че не! — отвърна възмутено тя. — Знаех, че не бива да излизам на балкона, но дори не си давах сметка, че съм се озовала тук, преди да стане късно. Той... той ме измами.

— Но все пак му позволихте да ви целуне.

Тя се изчерви, но не отговори. Преживяното беше прекалено лично, твърде специално и вълшебно, за да го... признае, сякаш бе извършила престъпление. Или нещо отвратително. Тя каза:

— Нямам извинение за това, че останах насаме с него. Мога да кажа само, че не го бях планирала, то просто... се случи.

— Хмм! — изглежда я сурово той. — Ще трябва да направя нещо по въпроса. Не мога да допусна да се усамотяват с разни странни мъже по баловете и да им разрешавате да ви целуват. Мисля, че трябва веднага да пристъпим към обявяването на имената в църквата.

Тя рязко вдигна глава.

— Обявяването на имената ли?

Той кимна.

— Да ускорим сватбата. Да ви предпазим от изкушението, преди да е станало много късно.

— Искате да кажете, че все още искате да се ожените за мен?

Той сви рамене.

— Жените по природа са неверни, а красивите жени — още повече. Не се учудвам, че другите мъже ви желаят. Моята работа е да се погрижа пръв да се добера до вас. След като ми родите наследник, сте свободна да правите каквото пожелаете, стига да сте дискретна. Но дотогава, госпожичке — изглежда я строго той, — аз пазя своето.

Джейн почувства, че се намира на кръстопът. Трябваше да направи своя избор между лорд Кембъри, който ѝ предлагаше всичко, което някога бе желала — освен любов... и доверие... — и Закари Блек, за когото не знаеше нищо, който постоянно променяше житейската си история и който хвърляше в смут чувствата ѝ повече от всеки друг мъж, когото бе познавала някога или дори за когото бе мечтала.

Навярно навремето и майка ѝ е била изправена пред същия избор.

Джейн взе решението, което майка ѝ бе отблъснала.

— Да, разбира се, лорд Кембъри, обявете имената в църквата, щом смятате, че така е най-добре.

Той кимна със задоволство, улови я решително за ръката и я поведе обратно към балната зала.

Тя го последва, ужасена от думите му. Не за обявяването на имената — колкото по-скоро се омъжеше, толкова по-защитена щеше да е от Закари Блек. Но нехайното приемане, че тя е човек без чест, че след раждането на първия им син лорд Кембъри нямаше да се интересува с кои мъже поддържа връзка, стига да е дискретна — всичко това я изпълваше с недоволство и ужас.

Досега си представяше — наивно, както осъзна, — че с лорд Кембъри ще се сближат, че с времето ще започнат да се обичат, както се случваше с много двойки, които се бяха оженили почти като непознати.

Той обаче сякаш нямаше подобни очаквания. А очакванията, които хранеше към нея... че ще е невярна... той очакваше от нея да го лъже и да го мами с други мъже. Че тя е някакъв предмет, който другите мъже искат да грабнат... и че тя ще им го позволи, ако той не я спре.

Това я караше да се чувства някак... омърсена.

Всичко това се случваше само по една причина: защото я бяха хванали да се целува със Закари Блек.

А това не ѝ се струваше никак мръсно. Струваше ѝ се... върховно... опияняващо.

Но беше грешно. Беше си заслужила неодобрението на лорд Кембъри.

Балът приближаваше към края си. Джейн възпитано благодари на домакинята, сбогува се с най-различни хора, но през цялото време се чувстваше почти замаяна.

Нямаше търпение да си легне и да помисли за всичко случило се. Чувстваше се объркана, раздвоена, дълбоко смутена. И безкрайно разгневена на Закари Блек, задето беше станал причина за всичко това.

Когато Джейн се прибра, Дейзи спеше, но точно когато се пъкнаше в леглото, един сънен глас попита:

— Как мина?

Джейн нямаше представа как да отговори. Вълшебно? Опасно? Вълнуващо? Избра най-лесния отговор.

— Хубаво.

— Имаше ли други пастирки?

— Не. Получих безброй комплименти за костюма. Някои от момчетата, с които танцувах, бяха толкова смешни, когато говореха за агънцата — преструваха се на големия лош вълк, а всъщност приличаха на кутрета.

— Как бяха облечени Аби и Дамарис?

Джейн накратко описва костюмите им.

Дейзи се прозя широко.

— Хубаво. Случи ли се нещо интересно?

— Не. — Само първата ѝ целувка. Целувки. И вълшебен валс с един... с един безсрамен негодник. Който се целуваше великолепно... Събуждаше в нея желаниа, за които тя дори не подозираше, че съществуват.

Едва не разруши бъдещето ѝ с лорд Кембъри.

А сега мисълта за същото това бъдеще ѝ се струваше... смущаваща. „Моята задача е да се погрижа пръв да се добера до вас.“ „Да се добера до вас!“ Сякаш Джейн беше разгонена кучка, подготвяна за чифтосване.

Тя обаче знаеше, че нещата стават по този начин, така че защо мисълта за това я тревожеше? Защото щяха да обявят имената им в църквата? Защото до сватбата оставаше по-малко от месец?

Наистина не знаеше.

Нежеланието ѝ да сподели с Дейзи подробностите за приключението си я караше да се чувства леко себична, но се бяха случили прекалено много неща, за които все още ѝ беше рано да говори. Изпитваше потребност да остане сама с мислите си, да си изясни какво се е случило, какво иска и какво трябва да направи. Всичко бе така ужасно сложно.

Едновременно прекрасно и отвратително, вълшебно и банално.

Колкото до всички онези целувки... искаше да ги запази в тайна, да ги превърне в свое скрито съкровище. А и се страхуваше, че Дейзи може ликуващо да възкликне, че се е оказала права.

„Кат’ те познавам, ще намериш най-невъзможния и неподходящ мъж в цялото висше общество и любовта ще те удари кат’ чук по главата.“

Нямаше да намери най-невъзможния мъж. Не го беше намерила. Това беше само един танц. И една целувка — е, добре, няколко целувки. Един... инцидент. Който щеше да остави в миналото и никога няма да повтори.

Джейн духна свещта, легна и придърпа завивките до брадичката си. Няколко минути лежа тихо, като мислеше за събитията от изминалата вечер.

— Дейзи — обади се тя след миг, — грешно ли е да целунеш един мъж, ако си сгодена за друг?

Дейзи седна в леглото и завивките ѝ изшумоляха.

— Целунала си някого? Кого? — Сега гласът ѝ изобщо не звучеше сънено.

Джейн се зарадва, че тъмнината прикрива изчервяването ѝ.

— О, никого. Просто си мислех. Всъщност се чудех. Защото след като се омъжа, аз, разбира се, няма да целуна никого освен лорд Кембъри.

Всъщност това не можеше да си го представи.

Дейзи отново се отпусна в леглото си.

— На твоє място щях да се целувам и гушкам сега, докато мога. Според мен лорд Кембъри не е от тез, дето се целуват и гушкат.

— Защо мислиш така?

— Не знам. Просто имам такъв чувств. Вече целуна ли те?

— Не. Винаги се е държал много възпитано.

— Ами тогава... — измърмори Дейзи и след кратко мълчание добави: — Предполагам, че ако има мъж, когото харесваш, и той иска да те целуне, на твое място няма да откажа, не и ако наистина не трябва. Стига да говориш само за целувка, а не за нещо сериозно.

„Но това изобщо не е «само» целувка“ — помисли си Джейн. В това нямаше никакво „само“. Но не можеше да го обясни. Всичко това беше прекалено важно, твърде лично, твърде интимно... прекалено смущаващо... за да го сподели с някого.

— Лека нощ, Дейзи.

— Лека нощ, Джейн — отговори Дейзи и Джейн се сгуши в леглото си. Не можеше да заспи. Искаше отново да преживее — не, да помисли — за онзи танц. И за онези целувки...

— Къде си ходил снощи? — обърна се Гил към Зак по време на закуска следващата сутрин. — Сякаш не разбрах, като видях, че си се подстригал и обръснал! Пак си тичал по жени, а?

— Нищо подобно — отвърна скромно Зак. — Държах се като истински джентълмен. — Но после се сети, че не е съвсем така, и уточни: — Бях смущаващо целомъдрен. И малко нещо пират. — Набучи на вилцата си още едно парче бекон. — Английски бекон. Нищо не може да се сравнява с него.

Гил го измери със скептичен поглед.

— Или си се държал като джентълмен, или като пират. Не е възможно да си бил и двете.

— Възможно е, на маскен бал.

Гил погледна към лавицата над камината, където поканите и визитните картички, пристигнали за него, бяха забодени в рамката на портрета на навъсения му предшественик.

— Какъв безпринципен негодник си само! Можеше да искам да отида.

Зак си взе филийка препечен хляб и я намаза щедро с масло.

— Мило момче, ти наистина отиде.

Гил присви очи.

— Така ли? И какво безобразие извърших?

— Безобразие ли? Нищо подобно. Ти танцува — великолепно, мога да добавя — с една красива млада пастирка.

— И? — подкани го Гил след миг.

— И я целуна на балкона — о, не ме гледай така! Тя знаеше, че не си ти.

Гил си наля още една чаша кафе.

— Някой видя ли лицето ти?

Зак не удостои този въпрос с отговор. Вместо това насочи вниманието си към препечената филийка.

Гил сложи мармалад върху своята, намаза го внимателно и разреза филийката на равни парчета.

— Нали знаеш, че си луд? — попита той с благ глас. — Представа нямам как си успял да оцелееш цели осем години. Изглеждаш решен да си окачиш въжето, и то заради жена, която не...

— Внимавай, Гил.

Гил го изгледа над кафето си.

— Такива ли били работите?

Зак си взе още една филийка. Все още беше замислен. Цяла нощ не бе спрял да мисли за това.

— Тя не ми повярва, Гил. — Презрението, с което Джейн отхвърли историята му, го разтърси до дън душа. Беше й казал истината — поне първата част от нея, — а тя го сметна за шарлатанин. За лъжец, който играе нечестни игрички.

— Не мога да я обвинявам — отговори приятелят му и отпи от кафето си. — Обвинявам жилетката от котешка кожа. Никое момиче, което обича животните и е с всичкия си, няма да повярва и на една твоя дума, след като те е видяла с тази жилетка.

— Гил, говоря сериозно!

— Знам и всичко това много ми харесва. Мисля, че от години не си приемал нищо сериозно. Това развитие ми се струва много обещаващо — завърши той и отпи от кафето си. — И така, какво ще правиш сега?

Зак се намръщи. Цяла нощ не беше мигнал и през половината от нея се опитва да измисли как да й обясни по-добре, да я накара да му повярва, а през останалата половина — е, добре, през повечето време си спомняше онази целувка. Накрая се събуди възбуден, изпълнен с болезнено желание.

— Мисля, че първо ще отида на една хубава, изтощителна езда.

Гил се засмя тихо и разбиращо.

Без да му обръща внимание, Зак продължи:

— После ще говоря с адвоката, ще видя мога ли да разпитам онзи глупак, който е казал, че не може да намери Сесили. — И щеше да се погрижи да плати на хората от Уейнфлийт, които бяха изгонени от работа поради намесата на братовчед му, и да ги наеме пак. Със съжаление призна, че и той има вина: тяхното положение се беше влошило още повече заради неохотата му да провери какво става с имението на баща му.

Трябваше да компенсира много хора за много неща.

— Кембъри е обявил имената им в църквата — каза Гил следващия ден на закуска. — В църквата „Сейнт Джордж“, на площад „Хановер“. Говори се, че ще се оженят преди края на месеца.

— Обявил е имената им? Каква нетърпелива проклета свиня е този човек! — стисна юмруци Зак. Онова копеле навярно все пак ги бе видяло как се целуват на балкона. И пришпорваше Джейн към олтара, преди Зак да я накара да промени решението си.

— Поне не е специално разрешително за незабавна венчавка.

Зак се намръщи, дълбоко замислен. Трябваше да направи нещо. Не можеше да допусне тя да продължи да си мисли, че той се забавлява за нейна сметка. Трябваше да я накара да разбере, че казва истината и че... че я иска. Че може да ѝ предложи поне толкова, колкото Кембъри — може би не по отношение на богатството, а и нямаше замък, но поне не беше някой отегчителен досадник.

Просто „един голям лъжец“.

Той взе решение.

— Днес следобед имаш ли да правиш нещо по-специално, Гил?

Приятелят му присви очи.

— Защо?

— Искам да ме вкараш в дома на възрастната дама — не ме гледай така, имам предвид нормална визита. Всичко ще бъде приятно, възпитано и открито. Не се сещам за друг начин да говоря с моето момиче.

— Аз защо съм ти?

— Защото икономът и лакеят ме познават само като циганин и няма да ми позволят да стъпя вътре, ако не ме придружава уважаван

джентълмен, познат на целия град, като Гил Радклиф, ето защо.

Гил направи мрачна физиономия.

— Добре, но ще си ми длъжник.

ГЛАВА 21

*Колко трудно е понякога да ти повярват!
Понякога — направо невъзможно!
Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“*

В пет часа Зак и Гил, елегантно облечени и според Гил опасно близо до проклетото съвършенство на джентълмените от висшето общество, позвъниха на вратата на голямата бяла къща на площад „Бъркли“.

Икономът им отвори. Гил, застанал пред Зак, подаде картичката си.

— Гилбърт Радклиф и господин Закари Блек, за среща с лейди Девънам — лейди Биатрис, имам предвид — и госпожица Чанс.

Икономът погледна картичката.

— Съжалявам, господа, но дамите излязоха.

— По дяволите! — измърмори Зак, при което икономът се намръщи и опита да надникне към него над рамото на Гил.

— Жалко — каза Гил, макар че видимо се ободри. — Нали ще им кажете, че сме идвали? — И той се обърна и побутна Зак към улицата.

— Разбира се! По това време със сигурност са в парка! — досети се Зак. — Хайде, Гил, ще ги намерим там.

Гил го зяпна смаян.

— Ти да не си полудял? В Хайд Парк? В часа за разходка? Когато всички майки, които си търсят зет, и дъщерите им са там и дебнат? — Той потръпна многозначително. — Не, благодаря.

— Трябваш ми, Гил.

Очите на приятеля му се присвиха и се превърнаха в тесни цепки.

— Защо? Всеки може да отиде в Хайд Парк — там няма иконом.

— Ти ги познаваш и трябва да ме представиш — официално представяне. От това няма как да се измъкнеш.

Настъпи кратка тишина.

— Бъди добър, Гил! Трябва да направя нещо. Тя отказва да ме види. Не вярва на нито една дума от това, което ѝ говоря.

— Можеш ли да я виниш?

— Не, но трябва да опитам. Иначе тя ще се омъжи за онзи грубиян.

— Имаш предвид онзи богат, много културен джентълмен от висшето общество?

— Той е ужасен, претенциозен досадник — ти сам ми го каза. Ще се ожени за нея само заради красотата ѝ, без да се интересува каква е всъщност, и ще угаси цялата ѝ радост от живота.

— Това е неин избор — отбеляза сухо Гил.

— Не, не е. Не и когато има и друга възможност.

— По-точно мъж, който случайно може да увисне на въжето?

— Проклятие, знаеш, че съм невинен! Във всеки случай трябва да опитам. Ако не направя нещо, и то скоро, когато се измъкна от тази каша, тя ще е омъжена и ще е вече късно. Трябва да ми помогнеш, Гил, трябва!

— Нали разбираш, че ако се появиш на обществено място по времето за разходка, рискът някой да те познае нараства неимоверно?

— Вече е късно да се притеснявам за това... а и бездруго всичко ще се разкрие другата седмица на делото. Но защо си мислиш, че някой ще ме познае? За всички тук аз на практика съм мъртъв от дванайсет години.

Гил въздъхна.

— Не виждам с какво ще ти помогне това, но предполагам, че ако не се съглася, ще измислиш някакъв още по-налудничав план да я видиш — ще се покатериш на балкона ѝ или нещо подобно.

— Браво! — потупа го Зак по рамото. — Няма да се засягам от прекалената ти предпазливост — знам, че се дължи на това, че по цял ден седиш в кабинет и драскаш бележки. Ние, хората на действието, сме свикнали да рискуваме.

— Вие, хората на действието, трябва просто да си държите устата затворена, в противен случай аз отивам в клуба, а ти ще си останеш непредставен.

Лейди Биатрис и момичетата бяха излезли да се разхождат в парка. Беше мек, слънчев пролетен ден и цялото висше общество бе излязло да се разходи в най-предпочитания час от следобеда, дамите облечени с най-елегантните си рокли за разходка, а джентълмените, които ги придружаваха — по последна мода.

Но лейди Биатрис не беше доволна. Нейната предпочитана форма на раздвижване — както беше заявявала високо много пъти — беше да пътува величествено из парка в своето ландо, да се покланя на други дами, от време на време да спира, за да размени поздрави и да поведе кратък разговор, а понякога и да качи срещнати в Хайд Парк приятелки за кратко пътуване, което ѝ позволяваше да чуе всички най-нови клюки. И, изтъкваше тя отново и отново, през цялото време виждаше какво се случва около нея и *дишаше*. Дишаше много, знаеше се, че въздухът в парка е *изключително* здравословен.

Момичетата обаче казаха „не“ — решиха, че ще отидат до парка с каретата и там *всички* ще вървят пеша.

Втората любима форма на раздвижване — за която лейди Биатрис се бе застъпила пламенно днес — беше двама яки лакеи да я носят на сгъваем стол.

— Да ги гледам как се потят ми е безкрайно полезно, скъпи мои! — настоя тя. — Наистина!

Племенниците ѝ обаче бяха упорити. Лекарят беше казал, че лейди Биатрис трябва да се разхожда, затова щеше да върви.

И неспособна да устои на обединените сили на племенниците си, тя отстъпи — крайно недоволно, защото земята беше влажна, а въздухът — мразовит. „Освен това, кажете ми, каква полза има от вървенето пеш, когато всеки досадник може да те нападне с такава лекота? Човек трябва да бяга, буквално да бяга, за да му се изплъзне!“

— Бягането ще ви се отрази добре — отбеляза Дейзи и получи в отговор смразяващ поглед.

Лейди Биатрис зърна свой стар приятел, сър Осуалд Меридю, и му махна. Възрастният жизнерадостен джентълмен забърза към тях.

— А сега тичайте, момичета, и ме оставете да си побъбря със сър Осуалд — нареди тя и момичетата се отдалечиха.

— Ето я — посочи Зак към Джейн, която се разхождаше с още няколко млади жени, както и с възрастната дама, която бе видял веднъж: лейди Биатрис. Докато ги наблюдаваха, момичетата се разделиха на двойки и хванати за ръка, се отдалечиха, оставяйки възрастната дама в компанията на спретнато облечен стар джентълмен.

Зак и Гил тръгнаха след Джейн. Гил му съобщи, че дамата, с която върви тя, е сестра ѝ, лейди Девънам.

— А, значи това е Аби — каза Зак. Джейн му беше говорила за сестрите си. Двете не си приличаха много.

Докато Зак и Гил се приближаваха, Джейн погледна назад и забеляза идването им. Вцепени се, каза нещо на сестра си и двете бързо се отдалечиха.

Зак и Гил ги последваха.

Но всеки път щом се приближаваха, Джейн и сестра ѝ ускоряваха крачка и се отдалечаваха.

— Това се оказа много по-приятно, отколкото очаквах — призна Гил, докато момичетата ги оставяха зад гърба си за четвърти път. Сега вече почти бягаха. — Създава ми настроение като за ловен сезон. Защо не скочиш отгоре ѝ и не я събориш в калта? Или да поръчам да докарат ловджийския ми кон и няколко хрътки? Така сигурно ще можеш да я хванеш.

— Радвам се, че те развеселих — измърмори Зак.

Нямаше смисъл. Не можеше да я гони из целия парк.

Трябваше да има друг начин. Той отново погледна към възрастната дама. С този бастун тя нямаше да хукне да бяга.

— Представи ме на лейди Биатрис — обърна се той към Гил.

— Добре, но внимавай. По-хитра е, отколкото изглежда.

Зак изсумтя.

— Все ще мога да се оправя с една възрастна дама.

— Тя е със сър Осуалд Меридю. Той познава всички. Добре познаваше баща ти.

Зак кимна.

— По-добре да изчакаме да си тръгне, за всеки случай.

Отне им няколко минути, но когато към лейди Биатрис се приближиха две изискани дами, сър Осуалд направи елегантен поклон и се отдалечи. Зак и Гил стигнаха до нея точно когато дамите се отправяха към следващата си среща. Точно за това бе предназначен

часът за разходка в Хайд Парк — да виждаш хората и те да те виждат, да побъбриш с някого и да продължиш напред.

— Добър ден, лейди Биатрис — поздрави я Гил. — Изглеждате вълшебно здрава.

Тя вдигна лорнета си и ги изгледа един след друг, от главата до петите. Доста безсрамен оглед за жена на нейната възраст. Зак имаше чувството, че тя направо го съблече с поглед. Той преглътна усмивката си.

— Гилбърт Радклиф — каза тя. — Отдавна не съм ви виждала в компанията на цивилизовани хора. Как е майка ви?

— В отлично здраве, госпожо, благодаря.

Лорнетът отново се насочи към Зак.

— А кой е вашият красив приятел?

— Позволете ми да ви представя Закари Блек, милейди — каза Гил. — Лейди Биатрис, господин Блек.

— Наскоро пристигнал от Италия — добави Зак и се поклони, без да обръща внимание на изненаданото примигване на Гил: тази измислена връзка с Италия щеше да му помогне да прехвърли мост между себе си и племенниците й.

Лорнетът отново се насочи към Зак.

— От Италия ли?

— Да, милейди. Много ми е приятно да се запознаем.

— Така ли? — изгледа го втренчено тя. — Мога ли да попитам защо?

Зак й се ухили обезкуражаващо.

— Защото искам да се запозная с вашите племенници, очарователните дъщери на marchese di Chancelotto. Мисля, че може да имаме общи приятели. — Той погледна към Джейн и Аби, които го гледаха ядосани. — Това... възможно ли е това да са младите дами, за които става въпрос?

Джейн, скръстила войнствено ръце на гърдите си, го изгледа гневно и демонстративно му обърна гръб.

Лейди Биатрис изсумтя саркастично.

— Много се надявам, тъй като от почти половин час ги гоните из целия парк. Или по-точно гоните Джейн.

Зак примигна и хвърли бърз поглед към Гил, който се опитваше да изтрие от лицето си изражението: „Нали ти казах“, макар и не

особено усърдно.

— Не иска да говори с вас, а? Не я обвинявам. Това е проблемът с този парк: че всеки може да заговори всекиго... или поне да се опита. Ето една пейка. Ще поседна. Това пусто ходене...

Тя седна и отново вдигна лорнета към Зак. Този път се съсредоточи върху лицето му.

Изведнъж Зак се почувства неловко.

Тя присви очи.

— Как казахте, че ви е името?

— Блек — отговори той със зрелищен поклон. — Закари Блек, идвам от Верона. Италия — добави той, в случай че тя не беше запозната с географията или с творбите на Шекспир.

Погледът ѝ стана по-остър.

— Кой е баща ви? — попита ненадейно тя.

Зак предпазливо отговори:

— „Има толкоз бащи, дето не им се ще да познаят децата си!...“^[1].

— Името му, сър — и не се занимавайте с тия глупости от континента. Цялото това кланяне ме уморява.

— Мисля, че баба ми и дядо ми са го кръстили на един крал.

— Ха! — възкликна триумфално тя. — Джордж! Помня го добре. Не го харесвах кой знае колко. Лош нрав имаше. — Тя кимна, сякаш потвърждаваше нещо. — Закари Блек, как пък не! Адам Астън-Блек, ако не греша.

Той се стресна. Гил издаде приглушен звук, но го прикри с кашлица.

Зак попита:

— А бихте ли си признали, ако сбъркате?

— Обикновено не.

— И аз. Във всеки случай не съм този Адам Както там го нарекохте — каза благо той, сякаш се опитваше да прояви търпение към една възрастна дама. — Аз съм чисто и просто Закари Блек.

— Пфу! Нищо у вас не е нито чисто, нито просто, моето момче, затова не се опитвайте да ме забаламосате с празни приказки. Може и да съм стара, но не съм изкуфяла; мога да позная един член на семейство Астън-Блек навсякъде. Присъствах на кръщавката ви: Адам Джордж Закари Астън-Блек, единственият син на покойния лорд

Уейнфлийт. — Тя се усмихна широко. — Оревахте цялата църква. Несъмнено дяволът се е вселил във вас още тогава.

Зак изруга наум. Как така го разконспирира?

Възрастната дама продължи:

— Не приличате много на Джордж, освен в очите — о, да, това са очите на Астън-Блек! А освен това много приличате на дядо си, а него — преди да се опитате и това да отречете — го познавах много добре. Наистина много добре.

— Дядо ми беше циганин, госпожо.

Тя се засмя подигравателно.

— Той беше много неща, моето момче, и беше развратник до мозъка на костите си — какви истории мога да ви разкажа само... Но... — прикова го тя със суров поглед — ... въпреки всичко това беше джентълмен. Надявам се и вие да сте такъв, все едно какви глупави игри играете.

Зак не знаеше какво да отговори. Погледна към Гил, който се опитваше да скрие, че се тресе от безмълвен смях.

Възрастната дама продължи:

— И така, значи се завърнахте от мъртвите, млади Адам, Закари или както там искате да се наричате? Помислих си, че може да се появите, когато чух, че братовчед ви е подал молба за съдебно решение. Опасността една алчна малка невестулка да заграби наследството ви наистина ви върна вкъщи, а?

Зак се засмя късо и със съжаление.

— Много добре сте осведомена, милейди. — Надяваше се да не е чула за обвинението, но не разчиташе особено на късмета си.

— Имам си източници — отговори тя и самодоволно приглади полата си. — Значи преследвате моята племенница, Джейн, а?

— Да, милейди. — Вече нямаше смисъл да се преструва.

— На мен ми се струва, че тя няма желание да бъде преследвана.

— Стана недоразумение.

Тя повдигна елегантно оскубаната си вежда.

— И кой беше виновен?

— Аз — призна Зак.

Възрастната дама се замисли.

— Какви са намеренията ви спрямо моята Джейн?

— Само най-почтени.

— Разбирам. — За миг тя замълча и започна да размахва лорнета си замислено напред-назад. — Предполагам, знаете, че е сгодена. Най-добрата партия на целия сезон — лорд Кембъри. Това е истински триумф за момиче без състояние. Всички котки са готови да ѝ издерат очите.

— Още не е омъжена — възрази неубедително Зак.

Отново настъпи продължително мълчание.

— Моята Джейн е добро момиче — каза най-после лейди Биатрис. — Добросърдечно и любящо. У нея има нещо много повече от едно хубаво лице.

— Знам.

— Така ли? Обикновено мъжете не виждат нищо повече от хубавото лице и младото гъвкаво тяло.

— Хубавото лице е най-незначителното ѝ качество — каза Зак.

— Как можете да знаете, след като току-що пристигате от Италия? — попита иронично тя.

— С нея се срещаме в парка — на площада срещу вашата къща. Едно куче ни сближи.

— Мили Боже! — възкликна тя и пак вдигна лорнета. На Зак този лорнет наистина започваше да му омръзва. — Вие сте циганинът!

Той кимна.

— Защо? — погледна го тя объркано. — Защо, за Бога, Адам Джордж Закари Астън-Блек се облича като циганин, за да ухажва едно почтено момиче?

— Дълга история.

— О, имам предостатъчно време — отвърна горчиво тя. — Трябва да подишам определено количество чист въздух, преди да ми позволят да се прибера. Жалки шарлатани! Така че давайте, момче! Обяснете! Очевидно искате — направо имате нужда — да ви помогна, затова искам да чуя цялата история, преди да взема решение. Всичко, без увъртания, ако обичате.

Зак ѝ разказа всичко. Нищо не спести — нито обвинението в убийство, нито нещо друго. Нямаше смисъл да се опитва да го запази в тайна от нея. Очевидно тя умееше да чете мисли, а освен това имаше нужда от помощта ѝ. И тъй като тя очевидно бе изпитвала привързаност към дядо му...

Когато свърши, последва дълго мълчание, след което възрастната дама рязко се изсмя.

— Това надминава всяка пиеса! — възкликна тя, но бързо стана сериозна. — Е, добре, млади човече, значи смятате да въвлечете племенницата ми в дяволска каша. Бихте ли ми посочили дори една причина да ви помогна да го постигнете?

— В нищо не смятам да я въвличам — отговори Зак. — Искam само да говоря с нея, да я накарам да разбере.

— Какво да разбере?

Зак само я погледна. Това, което искаше да каже на Джейн, беше нещо лично. Предназначено само за нейните уши.

Лейди Биатрис се засмя и го погали по бузата.

— Каква прекрасна гримаса! Дядо ви беше съвсем същият.

— Проблемът е времето — каза Зак. — Докато тази каша, в която съм се озовал, се изясни, може да минат седмици, а дотогава...

Възрастната дама кимна.

— Дотогава момичето може вече да е омъжено.

— Точно така. Сега, когато той е обявил имената им в църквата, нямам друг избор, освен да действам. В противен случай никога не бих я замесил, преди да мога да дойда при нея свободен и с изчистено име.

Тя кимна, обмисляйки думите му.

— Момичето няма желание да се омъжва по любов, нали разбирате. Преди всичко иска сигурност. Като дете не ѝ е било лесно. Много иска да сключи брак по сметка и нищо повече. — Тя го изгледа проникателно. — И вие, и Кембъри имате титла, състояние и значителни имоти... или поне ще имате, когато, както казвате, тази каша се изясни. Но предполагам, че Кембъри е много по-богат, отколкото вие ще станете някога.

Зак не каза нищо. И сам го знаеше.

Лейди Биатрис продължи:

— Моята Джейн не е от момичетата, които обичат да развалят готовата работа — тя иска всички да са щастливи. За да се изправи срещу скандала, който ще избухне, ако развали годежа с Кембъри — а повярвайте ми, това ще е скандалът на десетилетието, — ще ѝ трябва страшно добра причина. И така, млади Астън-Блек, можете ли да ѝ предложите нещо, което все още си няма?

Зак я погледна в очите.

— Мен.

Настъпи кратка пауза, след което лейди Биатрис избухна в смях.

— Досущ като дядо си, наистина! И у него нямаше и капка скромност. — Тя избърса очите си. — Е, добре, никой никога не е можел да ме обвини, че развалям удоволствието на другите, стига да не си играете с чувствата на моята Джейн — а вие не си играете, нали? — Тя го сръга в гърдите — силно — и го погледна с блеснали очи.

— Не, милейди. Уверявам ви, че не е така. — И наистина го мислеше.

Тя му отправи продължителен поглед, който пак го разсъблече, но този път по различен начин. Зак не беше сигурен какво е видяла, но каквото и да беше то, очевидно я удовлетвори.

— Вярвам ви, скъпо момче. — Тя погледна към скования, все още демонстративно обърнат гръб на Джейн и се подсмихна. — Елате утре на сбирката на литературното ми общество. Точно в два часа. И ще бъде прекрасно, ако можете да поговорите на италиански с племенниците ми — ще им бъде изключително приятно.

Тя започна да рови в чантичката си, извади визитна картичка и молив и надраска нещо на картичката.

— Дайте това на Федърби, моя иконом; ще ви пусне. И не се тревожете, няма да ви издам. Разбирам защо е нужна дискретност. И вие елате, млади Радклиф. Трябват ни повече млади мъже.

— С удоволствие, милейди — отвърна Гил навъсено.

Зак взе картичката. Планираше по-интимна среща, а не сбирка на литературно общество, но това все пак беше някакво начало. Трябваше да остане насаме с Джейн, да я накара да му повярва. И да му даде време да ѝ покаже...

Той погледна към Джейн, поклони се на възрастната дама и се усмихна.

— Благодаря, милейди. Няма да съжалявате, уверявам ви.

Лейди Биатрис притисна кокалестата си ръка към сърцето си.

— О, тази лукава усмивка! Връща ме назад във времето. — И на свой ред му се усмихна лукаво. — Напоследък литературното общество стана ужасно скучно. Появата на един красив джентълмен, който говори италиански, би трябвало да пооживи нещата.

Докато двамата се отдалечаваха, Гил сухо отбеляза:

— Да, видях как се оправяш с една безобидна възрастна дама. Беше много образователно.

— Не ставай самодоволен, Гилбърт, не ти отива. А и... безобидна? Тя е истинска вещица! Трябва да я вземеш на работа.

— Защо мислиш, че не съм го направил?

Зак се разсмя.

[1] У. Шекспир, „Венецианският търговец“, действие второ, сцена втора, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Е, щом настоявате, нямам нищо против да чуя.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

— Майка ми веднъж ме завлече на литературното общество на лейди Биатрис — обърна се Гил към Зак, докато се приближаваха към голямата бяла къща на площад „Бъркли“. — То не е като другите. Пълно е с възрастни дами, които вече не могат да четат ситен шрифт. Момичетата четат книгите на глас, после всички пият чай, момичетата пак четат и всички се разотиват. Понякога дори четат една и съща книга два пъти! — Той поклати глава, леко отвратен.

— Звучи ми безобидно.

— Проблемът е, че всяка от възрастните дами има поне една млада роднина за женене, която се опитва да пробута на някой нещастник — осведоми го мрачно Гил. — Как мислиш, защо майка ми ме замъкна там? Не за да си изкарам приятно, уверявам те.

Позвъниха на вратата и икономът на лейди Биатрис я отвори. Очите му се присвиха: позна ги.

Преди да е успял да каже нещо, Зак му подаде картичката на лейди Биатрис.

— Господин Блек и господин Радклиф за литературното общество.

Икономът погледна картичката, отстъпи назад и ги пусна да влязат, като по някакъв мистериозен икономски начин успя да изрази, че макар да не одобрява неблагоприятното решение на Нейно благородие да покани съмнителен човек като Зак, той, разбира се, ще прояви уважение към картичката. Но ще внимава и в интерес на Зак е да се държи прилично.

Всичко това — предадено без нито една дума. „Удивително!“ — помисли си Зак, докато влизаше вътре, където един едър лакей с

ливрея чакаше да поеме палтата, шапките, ръкавиците и чадърите им.

— Добър ден, Уилям.

— Вие!

Уилям нямаше мистериозни икономски сили, затова пристъпи напред, очевидно готов да изхвърли Зак на улицата; икономът обаче прочисти гърло дискретно и многозначително и Уилям се въздържа, макар и с видимо усилие.

Зак отново се възхити на силите на иконома. Подаде шапката си на Уилям.

— Извинявам се, че ви подведох, Уилям. Всъщност не съм циганин. Изпълнявах задача на правителството. — И той се потупа по носа.

Гил си съблече палтото и го подаде на иконома.

— С началото на сезона посетителите са намалели, нали, Федърби? — попита той. — Обикновено врявата се чува оттук.

— Напротив, сър — измърмори Федърби. — Тихо е, защото вие закъсняхте малко. Четенето вече започна.

Докато минаваше покрай все още намръщения Уилям, Зак пхна в ръката му златна гвинея. Ако се съдеше по изражението на едрия лакей, той май се беше примирил с мисълта, че Зак е влязъл в къщата. Мъничко.

Зак тръгна след Гил, който като че ли знаеше накъде върви. Влязоха в голям салон, където имаше поне петдесет души, насядали на редици столове, наредени в полукръг. Всички бяха с лице към дъното на салона.

Зак забеляза, че посетителите не са само възрастни дами. Имаше и дузина млади мъже, всичките елегантно облечени и седнали на най-предните столове.

На малък подиум седяха три млади жени. Джейн, в средата, четеше на глас. Младите мъже се бяха навели напред и не откъсваха поглед от нея.

„Кутрета такива“ — помисли си Зак. Искаше да им удари главите една в друга и да ги изрита през вратата.

Лейди Биатрис забеляза погледа му и му кимна царствено. Зак ѝ отвърна със същото.

Повечето столове бяха заети, затова с Гил зачакаха до вратата, за да не прекъсват четенето. Зак застана в рамката на вратата, заслуша се

и се вгледа в Джейн, седнала с изправен гръб. Четеше усърдно като ученичка.

— *Дойде да ме попита дали би било неразумно от негова страна, ако създаде семейство толкова рано, и дали я намирам за твърде млада. Накратко, дали по принцип одобрявам избора му, защото се опасяваше, че тя заема (особено след като вие направихте толкова много за нея) по-високо обществено положение от него. Останах много доволен от всичко, което ми каза...*

Изглеждаше пленително. Гласът ѝ беше ясен, а четенето — леко... сковано.

Това му се стори ужасно привлекателно.

Докато обръщаше страницата, тя вдигна глава и го видя. Остана с отворена уста, загуби ритъма, пръстите ѝ станаха непохватни и изпуснаха книгата. Хвърли поглед към един мъж, седнал от лявата ѝ страна, и се изчерви. Зак можеше да види само главата му. Пясъчноруса коса и оплешивяващо теме.

Незабавно последва сборичкване: младите контета на първия ред се впуснаха в галантно състезание кой пръв да вдигне книгата и да ѝ я върне.

Зак се интересуваеше повече от човека, който бе станал причина за този неспокоен поглед. Възползвайки се от смущението, той влезе в помещението и си избра място в края, където, без да сяда, можеше да вижда добре Джейн. Гил последва примера му.

След онзи пръв уплашен поглед Джейн изобщо не погледна повече към Зак, но именно това му подсказа, че много добре знае къде е застанал. До нея сестрата, с която се разхождаше в парка, го гледаше с изражение, което му подсказваше, че ако го завари увиснал от скала и вкопчил отчаяно пръсти в ръба ѝ, с най-голямо удоволствие ще стъпи върху пръстите му.

Преданост към сестра ѝ. Това му хареса. Той се усмихна и ѝ кимна дружелюбно.

Сега, след като редът се възстанови, Джейн продължи да чете. Лицето ѝ се беше изчервило силно.

Пясъчнорусият обърна глава и отправи към Зак продължителен, суров поглед.

— Това е Кембъри — каза тихо Гил.

Зак и сам се беше сетил. От двата края на претъпкания салон двамата мъже се измериха с поглед.

„Можете ли да ѝ предложите нещо, което все още си няма?“

Въпросът на възрастната дама отекна в главата му и той си помисли за онзи миг, за онази част от секундата, която Джейн спря да се съпротивлява и на свой ред го целуна.

Дали целуваше и Кембъри така? Зак сви юмруци, когато си я представи, стройна и златокоса, в пухкавите ръце на Кембъри. Напъха юмруци в джобовете си.

Джейн млъкна за миг, после гласът ѝ стана по-висок, когато прочете с леко натъртване:

— *Един мъж никога не може да разбере защо една жена отхвърля предложението му. Мъжете смятат, че жените са готови да приемат всеки, който пожелае да ги притежава.*

Жените сред публиката зацъкаха с език.

Устните на Зак потрепнаха, докато се чудеше към кого насочва това оръжие. Към него, несъмнено. Или може би към всички мъже сред публиката.

Джейн продължи:

— *Глупости! Никой мъж не смята подобно нещо. На какво прилича това?! Хариет Смит отблъсква Робърт Мартин! Ако е така, сигурно е някаква лудост, но се надявам, че грешите...* — и вниманието на Зак се разсея.

Историята изобщо не го интересуваше. Той оглеждаше обстановката, питаше се как в тази тълпа ще успее да говори насаме с нея. Възрастната дама го бе праметнала. Разговор с Джейн му се струваше почти невъзможен.

Тя довърши страницата и подаде книгата на тъмнокосата млада жена, седнала от дясната ѝ страна, която продължи да чете. За разлика от Джейн, тя имаше истински усет към драматичното.

— Жената на Фреди Монктън-Кумс — сестра ѝ Дамарис — каза Гил в ухото на Зак.

— Мислех, че са четири сестри. Другата няма ли я?

— Дейзи — посочи я с брадичка Гил. — Онази дребничката, седнала в ъгъла ей там, шие. Тя никога не чете.

— Защо?

Гил сви рамене.

— Като за сестри, не си приличат много, нали? — отбеляза Зак.

— Шшт! — обърна се възмутено към тях една дама. — Дамарис чете!

Засрамени, двамата млъкнаха. Джейн все още не беше погледнала към него, не и след онзи стъписан поглед, когато осъзна, че е дошъл.

Зак се надяваше, че това е добър признак. Ако беше безразлична, навярно щеше поне да погледне към него. Най-вероятно.

В паузата между главите, докато всички ядяха торта и пиеха чай, лейди Биатрис улови погледа му и властно му махна да се приближи. Старото сбръчкано лице беше безизразно, но в очите ѝ искреше пакостлива веселост.

Тя махна на племенниците си да се приближат и когато те се струпяха около нея, каза:

— Момичета, искам да ви запозная с господин Блек, джентълмен, който наскоро пристигна от Италия.

Зак се поклони елегантно, докато тя ги представяше. Лейди Биатрис завърши с думите:

— Закари е внук на един мой стар приятел. И знаете ли какво още? Той е познавал баща ви, момичета — скъпия покоен *marchese di Chancelotto*. — Тя се усмихна благо на Зак с изражение на котка, излязла сметаната, и той си спомни предсказанието ѝ, че неговото пристигане ще оживи нещата. — Освен това говори свободно италиански. Какво мислите за това, а, момичета?

Нищо хубаво, ако се съдеше по начина, по който племенниците ѝ се сковаха и се преместиха по-близо до Джейн. Четири чифта очи го приковаха със сурово изражение, предизвиквайки го да посмее.

Той се усмихна през стиснати зъби на пакостливата дърта вещица. Толкова с обещанията ѝ за дискретност.

— Не сте ме разбрали, милейди — каза той с тон, в който не се долавяше и следа от неудобство. — Казах, че тъй като наскоро пристигнах от Италия, е възможно с племенниците ви да имаме общи познати. — Той погледна безизразните им лица и вдигна рамене. — Но може и да нямаме.

Обърна се към Джейн:

— Много се радвам да се видим отново, *signorina* — каза той на отличен италиански и се извини — все още на този език — за

недоразумението, като увери и нея, и сестрите ѝ, че никога не е срещал *marchese*.

Надявайки се, че ги е успокоил, той остана крайно учуден, когато зърна четири безизразни — и леко паникьосани — физиономии на лицата на три от четирите племенници. Дребничката просто го изгледа, без да се опитва да прикрие яростта си.

Джейн изглеждаше вцепенена. Сестра ѝ Аби бързо каза:

— Ние не говорим италиански, *signor* Блек.

— Само венециански — добави Джейн.

Зак кимна. Разбира се, венецианците много се гордееха с характерната си култура и история. Той каза на венециански диалект:

— Позабравил съм венецианския, но ако предпочитате него...

Но когато в отговор получи още един неразбиращ и изпълнен с лека паника поглед, осъзна, че възрастната дама го е изиграла. Момичетата нямаха представа какво им казва.

— Аха, значи не желаете да говорите венециански? — попита бързо той на английски.

— Не и на обществени места — отговори Джейн. — Възпитани сме, че е неучтиво да говорим на език, който останалите в стаята не разбират.

— О, но, госпожице Чанс — обади се една дама, — аз много бих искала да чуя разговор на венециански.

— И аз — съгласи се друга. — Учила съм италиански в училище, разбира се, но никога не съм имала удоволствието да разговарям с носител на езика. — Тя погледна към Зак и изпърха с мигли. — Особено пък с толкова чаровен.

Джейн, се намеси:

— Съжалявам, но лейди Биатрис ни е забранила да говорим на венециански. — Тя се обърна към възрастната дама и продължи със стоманен глас: — Нали, лелю Биатрис?

Възрастната дама се усмихна сладко на Зак и потвърди:

— Така е. Трябваше да ви предупредя, господин Блек: италианският е ужасен сам по себе си, но само като чуя венециански диалект, получавам ужасно сърцебиене. За всичко е виновен дождът. Или пък беше *marchese*! О, забравих... най-красивият мъж на света, с невероятни очи — все едно се давиш в шоколад, скъпи мои! — и едни такива дълги гъсти мигли... Ами фигурата му! Изглежда като излят

направо в панталоните си! Колкото до измъкването му от тях — ами... — И от гърдите ѝ се изтръгна дълбока сантиментална въздишка.

На този етап икономът позвъни с малко звънче. Настъпи лека суматоха, докато всички се връщаха на местата си. Джейн измери Зак с поглед, който му показва, че ако никога повече не го види, няма да съжалява ни най-малко.

Проклятие! Пусто да остане! Беше дошъл с намерението да оправи положението с Джейн, а вместо това с италианско-венецианската си грешка го беше влошил още повече. Той погледна към възрастната дама и я изруга под нос. Беше цяло чудо, че е оцеляла толкова дълго, без някой да я удуши.

Тя му се ухили като някое улично хлапе. Ликуването и абсолютната ѝ липса на разкаяние бяха така очевидни, че Зак почти се засмя.

Погледна я и наклони глава, признавайки победата ѝ. Хитрата дърта вещица! Как само го подведе! Несъмнено това беше наказание, задето беше излъгал Джейн в началото. Изпълнението ѝ беше много впечатляващо.

Той погледна към Гил, за да разбере дали е видял представлението. Приятелят му отново се тресеше от тих смях. Зак се запъти обратно към края на стаята. „Не всичко е загубено“ — каза си той. Все още се намираше тук, в къщата, в която живееше Джейн. Все трябваше да има някакъв начин да я види, да обясни. Да се извини.

Той отстъпи назад, за да направи път на една дама, и получи за любезността си здраво сръчкване в ребрата от едно остро лакътче.

— Ох!

Обърна се, разтривайки ребрата си. Виновницата стоеше насреща му — дребничка, елегантно облечена млада жена. Четвъртата сестра, Дейзи.

— Извинете — каза тя. Изобщо нямаше разкаян вид. Този лакът беше прицелен нарочно. Несъмнено и тя искаше да го накаже, задето беше говорил на италиански.

Тя кимна към вратата.

— След мен, циганино.

„Циганино“? Заинтригуван, той я последва. Тя го поведе по коридора и Зак с изненада видя, че видимо накуцва. Освен това го

изненада акцентът ѝ: тя говореше на чист кокни, който по нищо не приличаше на говора на Джейн.

— Старата дама ми каза, че трябва да чакаш в този салон тук. — Тя отвори вратата и го въведе в малък елегантен салон. — Когато свършат с четенето, ще прати Джейн да говори с теб.

— Благодаря... — започна той.

Тя го прекъсна:

— Недей благодари на мен, туй е къщата на старата дама и тя може да води в нея когото си иска. Аз не съм съгласна, но туй не зависи от мен. Обаче — изглежда го мрачно тя, — ако нараниш или засрамиш сестра ми Джейн, ще те изкормя кат херинга, ясно ли е, циганино? С ръждив нож.

Малка фурия! Зак кимна.

— И Струва ми се честно. Кълна се, нямам подобни намерения. Всъщност е точно обратното.

Тя изсумтя, без да се трогне.

— Сладки думи от един изтупан джентълмен, но веднъж вече я разплака — отсече и добави яростно: — Просто не го прави пак, ясно? — И закуцука към вратата.

Зак се ухили. Това момиче му харесваше, харесваше му начинът, по който бе готова да защити сестра си и заплашваше да изкорми мъж, два пъти по-едър от нея. Джейн имаше добро семейство.

Колкото до възрастната дама — един Бог знае какво бе намислила. Навярно бе разигравала дядо му до безкрай. Или може би той я беше разигравал и сега тя си отмъщаваше на внука му. Каквито и да бяха мотивите ѝ, той се надяваше, че наистина смята да изпрати Джейн да говори с него. Времето щеше да покаже.

Зак се настани на едно канапе и зачака. Не беше изключено проклетата старица да „забрави“ да съобщи на Джейн, че той е тук, и да го остави да чака.

За негово учудване, след като шумът от изпращането на гостите заглъхна, вратата на салона се отвори и Джейн застана на прага, откъдето го изглежда с хладна неприязън.

— Помолиха ме да чуя какво имате да кажете — започна студено тя. — Не знам какви лъжи сте наговорили на лейди Биатрис, за да я

убедите да...

Той стана от канапето.

— Не съм я лъгал.

— И защо така? Мен ме излъгахте.

— Не. Подведох ви, признавам, но никога не съм ви лъгал.

Тя го изглежда скептично.

— Не може хем така, хем иначе. Вие просто си играете някакви игрички с мен, с лейди Биатрис, с всички нас.

— Разбирам защо мислите така — призна Зак. — У мен има лекомислена жилка, която и преди ми е навличала неприятности, признавам. И в известен смисъл може да се каже, че всичко започна точно така... но не беше игра.

Тя изсумтя, без да се трогне, и се отправи към вратата. Той я хвана за китката.

— Моля ви, просто седнете и ме изслушайте.

Тя погледна многозначително към ръката му и Зак я пусна с известна неохота.

— Защо да вярвам дори на една ваша дума? Вие сте хамелеон, блуждаещ огън. Лъжец.

— Лейди Биатрис знае кой съм — кой съм наистина. Познавала е дядо ми, а казват, че много приличам на него. Освен това е присъствала на кръщавката ми, когато съм бил дете.

Тя вдигна вежди.

— Бебетата се променят. Може да сте кой ли не.

— С Гил Радклиф сме приятели от училище. От осем години работя за него, събирам информация за британското правителство. В момента съм отседнал при него. И той ще потвърди кой съм.

Тя го гледаше със скръстени на гърдите ръце, потропваше с крак и обмисляше твърденията му. Той добави:

— Онази вечер взех поканата на Гил, за да вляза на маскарада. Аз написах името му на вашата картичка. Но не го обвинявайте — той не знаеше нищо, разбра чак после.

За миг тя се замисли, но после се обърна към вратата.

— Ще говоря с лейди Биатрис. Искам да чуя и от нея нещата, които ми казахте.

— Защо? Нали видяхте как се държи с мен. Каза на всички, че ме познава.

— Тя каза и нещо друго: че сте приятел на баща ми, венецианския *marchese*, а такъв човек изобщо не съществува. Тя го измисли.

— Тя ли? — До този момент Зак предполагаше, че историята е измислица на момичетата. А после изведнъж разбра защо посрещнаха така враждебно италианския му. Джейн, разбира се, беше предположила, че Зак се опитва да я притесни.

— Не знаех, че не говорите италиански... или венециански — каза бързо той. — Извинявам се. Лейди Биатрис ме подведе — намекна, че говорите. — Тя все още не му вярваше и той добави: — Наистина. Изобщо не подозирах, че ще създам някакво неудобство за вас или за сестрите ви. Дойдох, за да изясня всички недоразумения помежду ни — наистина ли мислите, че нарочно бих се саботирал сам, особено пред всички? Наистина не исках да ви притесня.

Тя се замисли и неохотно кимна.

— Ние много обичаме лейди Биатрис, но понякога тя проявява... несериозно отношение към истината. — Тя отвори вратата. — Но никога не би ме излъгала за нещо важно и все още смятам да проверя твърденията ви.

Тя излезе, като го остави да кръстосва салона. Щеше ли изобщо да се върне?

Трябваше да я убеди, да я накара да му повярва. И да го чака.

След десет много дълги минути Джейн се върна в стаята и седна.

— Лейди Биатрис гарантира за вас; аз все още не съм убедена. — Тя скръсти ръце в скута си като скромна, сдържана ученичка. — Твърди, че дори името ви не е Закари Блек. — Тя саркастично вдигна вежди. Гласът ѝ беше всичко друго, но не и сдържан. — И твърдите, че никога не сте ме лъгали?

— Кръстен съм Адам Джордж Закари Астън-Блек. Когато на шестнайсет години напуснах дома на баща си и се заклех никога да не се върна, бях бесен. Промених си името на Закари Блек. Това е името, под което живях през последните дванайсет години. — Той я остави да осмисли думите му и добави: — Да, подвеждащо е, но не е истинска лъжа.

Тя сви устни.

— Много добре. А историята за циганина?

Той ѝ разказа, че навремето е бил самотно момче, запленило от циганите, които си правели лагер в имението на баща му, и как покъсно е съумял да използва тази връзка в работата си. Че е живял и пътувал с циганите.

Очите ѝ бяха непроницаеми, а изражението — неразгадаемо.

— Пиратството?

— Каперство. Наистина бях капер, но това беше законно, а и излязох в морето само веднъж. Страдам от ужасна морска болест.

— Ами всички тези истории, които ми разказвахте за пътуванията си — казаците, такива неща?

— Истина са, от първата до последната дума.

За един дълъг миг тя не каза нищо.

— Защо тогава просто не ми казахте кой сте? Защо продължихте да ме заблуждавате? Защо трябваше да бъдете толкова потаен? И... и опърпан. — Гърбът ѝ беше изправен, но очите ѝ бяха разширени, невъзможно сини и изпълнени с болка.

„Опърпан ли?“ Зак преглътна. Сега като се замислеше, му се струваше, че се е отнесъл с нея наистина ужасно.

— Много се извинявам, наистина. — Той дълбоко си пое дъх. — Държах се като пълен глупак — призна той. — Да се правя на циганин, да играя игри, когато през цялото време е трябвало...

— Да ми кажете истината.

Той кимна.

— Бяхте права, когато ми казахте да порасна. Тези игри, стратегии и прикрития бяха целият ми живот от осем години насам; измамите и лъжите бяха похвати на професията ми. Когато пристигнах в Англия — в деня, в който ви срещнах, — не мислех да оставам. Мислех да дойда в Лондон, да предам документите, които искаше от мен моето правителство, и после — разпери той ръце — да се върна към живота си в сенките.

— Какво ви накара да си промените решението?

— Две неща. — И той ѝ разказа за наследството си и за това, че братовчед му възнамерява да издейства да го обявят за мъртъв, а после ѝ обясни как откри, че над главата на Адам Джордж Закари Астън-Блек виси обвинение в убийство, което усложняваше въпроса с получаването на наследството му. — И затова ви заблудих — завърши

той. — Трябва да запазя истинската си самоличност в тайна, докато се освободя от обвинението в убийство.

— Кого казват, че сте убили?

Той обясни. Джейн седеше тихо и слушаше историята на едно шестнайсетгодишно момче, помогнало на уплашено момиче да избяга от съпруга си насилник. Как Зак отвел Сесили да живее с една своя овдовяла приятелка от училище в Уелс. И за тялото, открито в езерото в Уейнфлийт и идентифицирано като нейното.

Той разказваше, а тя го наблюдаваше, гледаше как светлината в очите му се променя, вслушваше се в тембъра на дълбокия му глас.

— Кълна се — завърши Зак, — оставих Сесили в Уелс, жива и здрава. През целия си живот не съм наранил нито една жена.

Джейн не се съмняваше, че ѝ казва истината. Знаеше, че умее да измисля истории, но за това му вярваше.

Знаеше, че е способен на насилие — начинът, по който се справи с онези грубияни в деня на първата им среща, го доказва. Но въпреки всичко се запознаха, когато той ѝ се притече на помощ — на нея, една непозната.

И преди беше срещала опасни мъже и Закари Блек може и да беше опасен в едно отношение — със сигурност застрашаваше вътрешното ѝ спокойствие... и сърцето ѝ... — но тя знаеше, че за нищо на света не би ѝ навредил физически.

— Защо ми разказвате всичко това, господин Блек? Струва ми се, че сте положили много усилия да го запазите в тайна, и то от доста време.

— Защото искам да знаете истината за мен. Защото скоро ще чуете някаква изопачена версия, а искам да знаете истината. Делото по обявяването ми за мъртъв започва другата седмица. Надявам се дотогава да са свалили обвинението в убийство, но ако не са...

— Защото срещате трудности с откриването на Сесили.

— Ще я намерим — увери я той. — Гил е пратил хора, които я търсят из цялата страна.

— Ако не успеете да я намерите, как ще докажете невинността си?

Той не отговори, а я изгледа с любопитство.

— Няма ли да ме попитате дали съм виновен?

— Не.

Той се усмихна.

— Смятате, че съм невинен.

Тя го изглежда хладно. Още не му беше простила докрай.

— Не ви познавам достатъчно добре, за да предполагам каквото и да било.

— Все още.

— Моля?

— Все още. Все още не ме познавате достатъчно добре. — Той се наведе към нея и добави с дълбок глас, натежал от обещания: — Ще ме опознаете много по-добре.

Тя посрещна тези думи с вдигнати вежди, макар че сърцето ѝ започна да бие малко по-бързо, когато видя напрегнатото изражение, с което изрече думите.

— Така ли?

— Готов съм да заложа живота си — каза тихо той с поглед, който стигна право до сърцето ѝ.

С цялото спокойствие, което успя да призове, Джейн му напомни:

— Казахте, че две неща са ви накарали да промените намерението си и да решите да не напускате Англия. Кое беше второто?

— Вие — отговори той. — Запознах се с вас и всичко се промени.

Ненадейно Джейн почувства, че не може да си поеме въздух. Настоячивото му изражение, гласът му... смееше ли да му повярва? Той вече я бе заблудил толкова пъти!

— И понеже съм глупак, ми трябваше прекалено дълго време, за да осъзная...

— Какво да осъзнаете? — подкани го тя, когато той не довърши изречението.

— Какво означавате за мен.

В помещението се възцари тишина, която продължи дълго. Джейн се зачуди дали той може да чуе силните удари на сърцето ѝ.

— И какво означавам за вас, господин Блек?

Вратата се отвори със замах. Лорд Кембъри застана на прага със зачервено лице.

— Значи е вярно!

Джейн стана и се намръщи.

— Кое е вярно?

— Че сте останали насаме с мъж! Леля ви го намекна!

— Нищо подобно не съм намекнала, лорд Кембъри, и вие го знаете. — Лейди Биатрис влезе след него в стаята, тежко облегната на бастуна си. — Казах ви пределно ясно, че Джейн разговаря с друг джентълмен в предния салон — нещо, на което има пълно право в моя дом, с мое разрешение. Това момиче още не ви е съпруга!

В очите ѝ проблесна дяволито пламъче. Тя добави:

— Познавате ли господин Блек? Лорд Кембъри, мога ли да ви представя господин Закари Блек? Някога дядо му ми беше много скъп приятел.

Зак беше готов да я удуши. Какви игри играеше сега проклетата старица? Тя беше замислила цялата сцена, но Зак нямаше представа защо. Просто му се искаше да беше изчакала пет минути, преди да разбърка котела си.

Под блесналия ѝ поглед двамата мъже се ръкуваха и измърмориха учтиви и неискрени поздрави.

— Добри момчета! — похвали ги тя, сякаш бяха ученици, които се сдобряват след скарване. — А сега, господин Блек тъкмо си тръгваше, нали, скъпо момче? — Тя отправи пронизващ поглед към Зак и признавайки, че мигът е пропилян и днес няма да има друга възможност — със сигурност не и пред тази публика, — той се обърна към Джейн.

— Благодаря, че ме изслушахте, госпожице Чанс. Може би ще ми окажете честта утре да се разходим с файтон в парка? В два часа?

Тя се поколеба.

— Важно е — продължи Зак. Не го интересуваше дали изглежда отчаян. Наистина беше отчаян.

— Нищо подобно няма да правите, госпожице Чанс! — изръмжа лорд Кембъри и се обърна към Зак: — Няма да ходи никъде с такъв като вас!

Джейн вдигна вежди, изгледа многозначително лорд Кембъри и каза спокойно:

— Благодаря ви, господин Блек. Ще ми бъде много приятно.

— Но... — започна Кембъри.

— Дали да не го обсъдим насаме, милорд? — попита тя с глас, сладък като мед и хладен като лед.

Негово благородие я зяпна, объркан, раздразнен и ако се съдеше по изражението му, леко впечатлен.

Зак се възползва от тази възможност да си тръгне.

— Чудесно се справи, Кембъри — измърмори той, докато минаваше покрай него. Надутият отказ на Кембъри от нейно име беше нещо, което никое момиче с малко дух не би търпяло. Кембъри на практика бе тласнал Джейн в ръцете на Зак и това почти накара Зак да го хареса. Почти.

ГЛАВА 23

*Още в мига, в който го зърнах,
безвъзвратно загубих сърцето си.
Джейн Остин, „Любов и приятелство“*

След като Закари Блек си тръгна, лейди Биатрис ги осведоми, че има нужда да подремне, и Джейн ѝ помогна да се качи по стълбите. Лорд Кембъри каза, че ще остане в салона и ще я почака да се върне. Изобщо не изглеждаше доволен от поведението ѝ.

„Много важно“ — помисли си Джейн. И тя не беше доволна от неговото.

Лорд Кембъри не би могъл да избере по-неподходящ момент да ги прекъсне... или момент, който да я раздразни повече. Точно когато Закари Блек се канеше да каже... какво?

Беше толкова мил, така сериозен и изпълнен с разкаяние. Днес изобщо не приличаше на безбожен негодник и макар че тази негова дръзка усмивка я навестяваше твърде често насън, да го види така — без игри, без пакостливост, просто така искрен и сериозен... Никога не беше виждала тази страна от характера му и това проби защитата ѝ.

Какво се канеше да ѝ каже той, преди лорд Кембъри да нахлуе?

Гневът я разкъсваше.

Тя повери лейди Биатрис на грижите на камериерката ѝ и се върна в малкия салон, където я чакаше лорд Кембъри. Федърби го бе снабдил с шери и бисквити.

Лорд Кембъри стана и изгърси трохите от пръстите си.

— Е, госпожичке, какво ще ми кажете?

Без да бърза, Джейн седна до него на канапето.

— Не ми е никак приятно да ме наричате „госпожичке“ — каза тихо тя, — Можете да ме наричате „Джейн“, „госпожице Чанс“ или „скъпа моя“. Но не и „госпожичке“.

Той вдигна вежди.

— И второ — продължи тя, — не ми харесва обвинителният ви тон. — Тя сложи ръка върху неговата и гласът ѝ стана малко по-сърдечен. — Лорд Кембъри — Едуин, ако позволите, — трябва да се научите да ми вярвате. Не може да продължавате да предполагате, че ще ви предавам при всяка възможност.

— Ха! — изсумтя той и отърси ръката ѝ. — Първо ви виждат да си приказвате сладко-сладко с някакъв опърпан никаквец в парка, после вихващам да се целувате с някакъв мъж на тъмен балкон...

— Нали ви казах, това беше греш...

— А сега, в собствения ви дом, ви заварвам...

— Да говоря с един джентълмен по покана на леля ми.

Той изсумтя.

— С колко още мъже се срещате, без да знам?

Тя се опита да не изпитва възмущение от намека му и отговори уморено:

— Мъжът всеки път беше един и същ.

— Какво? Един и същ? Този Закари Блек?

— Да. Оказа се, че все пак е джентълмен.

— Джентълмен ли? — изсумтя отново той. — Никога не съм чувал за него. От кой род е?

— Не знам, но лейди Биатрис познава семейството му. Дядо му, баща му и покойната му майка. Каза, че дори е присъствала на кръщавката му.

Той се намръщи.

— Но не знаех, че ще идва днес. — Тя забеляза изражението му и добави: — Сигурно сам сте видели колко се учудих, когато влезе.

— Видях как реагирахте — поправи я лорд Кембъри. Тонът му ясно намекуваше, че това, което е забелязал, не е било учудване. Джейн се помъчи да потисне изчервяването си. Толкова ли е била прозрачна?

— Вашата постоянна липса на доверие в мен ми се струва леко обидна.

— Видях ви как целувате този човек.

Джейн промълви тихо:

— Вече се извиних за това и обясних, че няма да се повтори. Колко пъти да го казвам?

Той изсумтя.

— Да, но току-що се съгласихте да отидете на разходка с този човек — въпреки изрично изразеното ми възражение.

— Да. Той дойде днес, за да ми каже нещо — нещо важно — и понеже вие нахлухте точно в този момент, така и не успя да довърши.

— И какво беше това важно нещо?

— Не знам. Но искам да чуя какво има да ми каже.

— Това не ми харесва.

— Съжалявам, но няма да допусна да ми нареждате по този въпрос. След като изрека брачния си обет, ще ви се подчинявам във всичко, но още не сме женени.

Той присви очи и кимна, сякаш потвърждаваше нещо сам на себе си.

— Вироглава красавица. Точно това можеше и да се очаква. След като се оженим, ще ви опитомя.

Джейн го изгледа хладно и стана.

— Това ли е единственото, за което искахте да говорим? Защото ако е така, ме очакват другаде.

Това го лиши от възможността да направи каквото и да било: като истински джентълмен трябваше да стане и да се сбогува.

Джейн се качи замислена на горния етаж. Отношението на лорд Кембъри вече никак не ѝ допадаше. Разбираше защо се дразни и дори я подозира. Закари Блек наистина беше много настоятелен. А никой мъж няма да се зарадва, че друг тича след годеницата му.

Постоянните подозрения на лорд Кембъри обаче започваха да я уморяват, както и често изразяваното му мнение, че понеже е красива и е от нежния пол, положително няма никаква чест.

Вярно, наистина целуна Закари Блек на балкона онази нощ и костите ѝ омекнаха... и това беше неправилно.

Но нито беше уговорила тази среща, нито го беше насърчила по някакъв начин. И макар да трябваше да признае, че отвърна на целувката му — при това към края съвсем безсрамно, — със сигурност не го беше подтикнала.

Фактът, че само за три секунди съпротивата ѝ се стопи и тя се разтопи в ръцете му, беше... зловещ.

Но това не беше престъпление.

А днес помежду им не се случи нищо нередно. Нямахме никакъв физически контакт... Тя докосна китката, която той беше хванал.

Почти никакъв физически контакт. Просто изслуша историята му.

Каква история само! Ако лорд Кембъри не беше нахлул точно в този момент...

Лорд Кембъри. Джейн въздъхна.

Открай време предполагаше, че ще обикне съпруга си — че тя ще е любящата страна в брака, макар че този брак ще е сключен само по сметка. Много двойки се научаваха да се обичат след сватбата.

Сега за пръв път си помисли, че може би няма да е способна да обикне лорд Кембъри — или поне, че може да ѝ бъде трудно. Потрудно, отколкото очакваше.

Лорд Кембъри се държеше като ревнив мъж, но без любов не можеше да има ревност, нали така? Тя не разбираше чувствата му, не разбираше него.

Откакто се помнеше, вярваше, че бракът по сметка е точно за нея, че съюз, сключен с честни намерения, основан на уважение и взаимна нужда един от друг и неусложняван от крайни чувства ще бъде добра основа, върху която двама души могат да постигнат удовлетворение, ако не и истинско щастие.

Сега не беше толкова сигурна.

На другия ден Закари Блек дойде да я вземе точно в уговореното време. Караше лично много елегантен файтон с висока седалка, теглен от два коня с лъскава черна козина.

— Заех целия екипаж от един приятел — каза ѝ той, докато я вдигаше във файтона. — Не се тревожете, вече ги пуснах да препускат. Сега не горят от желание да се раздвижат.

Изглеждаше чудесно с кожения панталон, блесналите черни ботуши и новото, много елегантно тъмномаслинено палто, което подчертаваше леките зелени отблясъци в очите му.

Джейн се намести удобно. Седалката беше много висока и Джейн се почувства изпълнена с дързост и жажда за приключения. Радваше се, че облече любимото си червено палто и си сложи новото боне. През целия ден не спря да чака този миг — не можеше да се съсредоточи върху почти нищо друго.

Какво беше това важно нещо, което искаше да ѝ каже? Мислеше си, че знае, надяваше се да е така. Прилошаваше ѝ, беше въодушевена.

Той гъвкаво се качи във файтона и тя усети топлината на бедрото му, докато сядаше до нея. Седалката не беше голяма — едва побираше двама души. Усещането за близостта му премина през тялото ѝ като огън.

Двамата си размениха обичайните любезности, после замълчаха. Джейн предположи, че той обмисля какво да ѝ каже. Ако се съдеше по изражението му, сигурно беше нещо много важно.

Тя имаше предположения какво може да бъде и от тези предположения пеперудите в стомаха ѝ запърхаха още по-лудо.

Файтонът минаваше по оживените улици към Хайд Парк. Ръцете на Закари Блек стискаха поводите уверено и стабилно. Джейн забеляза, че нищо наоколо не му убягва, забеляза колко сръчно се справя с натоварения трафик, как забави, когато на пътя изтича едно дете, което после спря и хукна обратно, без да забелязва опасността. Видя как той спря, за да пусне един стар събирач на парцали да прекара количката си пред неговия елегантен файтон.

Начинът, по който един мъж караше файтон, можеше да подсказва много за характера му.

Двамата минаха през портите на Хайд Парк и продължиха към една не толкова изискана част на парка, където той накара конете да забавят ход.

— Благодаря, че се съгласихте да дойдете с мен — каза той. — Съжалявам, ако съм ви създал трудности с годеника ви.

— Не сте — отговори спокойно Джейн. Лорд Кембъри може и да не беше доволен, но накрая се примири с решението ѝ. — Вчера казахте, че имате да ми кажете нещо важно.

— Да — потвърди той и замълча. Конете продължиха да вървят със сигурен ход и копитата им меко тупкаха по пътя. — Ще ви се стори като огромно нахалство, но... — Той преглътна.

Закари Блек беше нервен, осъзна ненадейно Джейн. Никога не го беше виждала нервен.

— Заради делото ли?

Конете спряха. Той обърна глава и я погледна.

— Не, защото са обявили имената ви в църквата. — Сребристите му очи проблеснаха.

— Имената? За сватбата ми? — Сърцето ѝ заби още по-лудо.

Той кимна.

— Искях да ви помоля да почакате — каза той и замълча. — Ще почакате ли?

— Не съм сигурна какво имате предвид. Какво да почакам?

— Ще отложите ли сватбата си?

Да отложи ли? Какво имаше предвид? Как така да я отложи? Защо просто не кажеше „да отмените“?

— За колко време?

— Докато тази каша, в която съм попаднал, се уреди. Докато свалят обвиненията срещу мен. Докато съм напълно свободен.

Тя си помисли, че знае какво намеква, но искаше да го чуе. Изпитваше нужда да го чуе.

— Свободен за какво?

Той просто я погледна — напрегнат, пламтящ поглед, който я изгори до дъното на душата ѝ.

Тя зачака.

Но той не каза нищо.

— А ако не ги свалят, ако отидете на процес... и се случи най-лошото? Какво според вас трябва да направя тогава? — попита тихо тя.

Той вдигна рамене.

— Забравете ме. Продължете напред, сякаш никога не сме се срещали.

Файтонът леко подскочи, докато конете продължаваха бавно да вървят напред.

Джейн погледна към него, към мрачния му профил и вперения напред поглед, докато той обмисляше бъдеще, което тя можеше да сметне за ненадеждно.

Изведнъж ѝ се прииска да го удари.

Що за глупак би помислил, че тя просто ще чака, че ще остави двама мъже в неизвестност, че ще си оставя отворени вратички, докато чака да чуе присъдата? А после, ако се случеше най-лошото — което означаваше той да увисне на бесилото, — тя просто ще продължи напред? Той наистина ли си мислеше, че тя може просто да подмине всичко случило се, сякаш изобщо не го е срещала?

Осъзна обаче, че не е така. Той изобщо не мислеше трезво. И нищо чудно — над главата му беше надвиснало обвинение в убийство! Какво страховито посрещане след толкова години далеч от Англия!

— Разбирам — промълви тя след малко. — Значи смятате, че просто трябва да кажа на лорд Кембъри, че бих желала да отложим сватбата до края на процеса?

— Да.

Прииска ѝ се да го прегърне; прииска ѝ се да го удари по елегантната глупава глава. Как я мислеше той тази работа? Какво очакваше да каже тя на лорд Кембъри? „Нека отложим сватбата си до края на процеса. А после, в зависимост от изхода, ще реша за кого ще се омъжа.“

— Трябва ми основателна причина да отложим сватбата си — каза тя. — Можете ли да се сетите за такава? — И зачака той да ѝ посочи причина.

Той обаче не го стори, затова тя продължи:

— Аз почти не ви познавам. Срещали сме се може би десетина пъти, разхождали сме се заедно, говорили сме, но сега вие очаквате...

— Пропуснахте „целунахме се“. Целунахме се, ако не сте забравили. И танцувахме заедно.

Пламенният му поглед се спусна към устата ѝ и тя усети тръпката, горещината, допира, властното му притежание в самите си кости.

Наклони глава в знак, че признава за целувката. И за танца.

— И така, въз основа на няколко срещи и една целувка вие очаквате от мен да разваля годежа си, който беше обявен официално и за който вече има изготвени споразумения...

— Не. Не ви моля да разваляте годежа. Само да отложите...

— О, не ставайте смешен! — тросна се тя. — Просто ми дайте дори една причина да чакам.

Тишината се проточи. Той сви юмрук и отклони погледа си.

— Не мога — промълви с дрезгав глас.

Ако не беше чула болката, терзанието в гласа му, Джейн щеше да го удари. За сляпата му невъзприемчивост. Той си мислеше, че проявява благородство. Какъв глупак!

— Трябва да ми дадете нещо, Закари — каза тихо тя. — Трябва ми причина.

Но той не каза нищо. Двамата направиха пълна обиколка на парка и излязоха през портите. Мълчаливо потеглиха през

натовареното движение, но сега мълчанието им съвсем не приличаше на предишното.

Защо просто не ѝ каже какво се таи в сърцето му?

Защо тя не можеше да стори същото?

Файтонът излезе на площад „Бъркли“ и спря пред къщата. Двамата все още не си бяха казали нищо. Конярят скочи долу, хвана поводите на конете, а Закари Блек заобиколи файтона и помогна на Джейн да слезе. Сложи ръце на кръста ѝ, хвана я и бавно я спусна, като я плъзна по тялото си като бавно изгарящ пламък.

Сребристозелените очи пламнаха в изумрудено и тя се опита да прочете в тях думите, които той не искаше да изрече. Но той я пусна на земята и отстъпи назад, без да ѝ даде никаква причина да чака, да се надява.

— Адам Джордж Закари Блек, арестуван сте.

Един дребен слаб мъж, заобиколен от двама яки стражници, пристъпи напред. Двамата хванаха Закари за ръцете. Той не каза нито дума, не се опита да окаже съпротива.

Над главите им пламтящият му поглед се впи в този на Джейн.

— Изчакайте — изрече само с устни той.

Застанала на улицата, Джейн проследи съкрушена как качват Закари Блек в карета и го откарват.

Той я беше предупредил, че това може да се случи, но сега, толкова скоро, точно когато...

О, как би могла просто да чака? Какво искаше той от нея — да отвори сърцето си за него... а после да чака да разбере дали ще го признаят за виновен?

Очевидно точно това искаше.

Ами ако го признаят за виновен... и го обесят? Какво очакваше от нея да направи той тогава? Да пренастрои чувствата си и да се омъжи за лорд Кембъри? Сякаш нищо не се е случило?

Невъзможно!

За Джейн най-страшното вече се беше случило. Тя се съпротивляваше срещу него още от самото начало, толкова време се опитваше да го отрече, но сега, докато гледаше как го арестуват и го повеждат към затвора, може би за да го обесят за убийство, което тя беше сигурна, че не е извършил, трябваше да го признае: за добро или за лошо, тя се беше влюбила в Закари Блек.

Гил беше на работа, когато получи съобщение от адвоката на Зак, че са закарали приятеля му в затвора „Нюгейт“. Веднага забърза нататък. И той имаше новини — лоши.

Бяха затворили Зак в малка мрачна килия заедно с още няколко джентълмени. Гил отлично знаеше какви са условията в „Нюгейт“ и беше дошъл подготвен; един солиден подкуп скоро осигури на Зак малка, но чиста килия с легло, маса, стол и още няколко дребни удобства.

Когато най-накрая въведоха Гил в новата килия на приятеля му, Зак кръстосваше напред-назад като тигър в клетка.

— Арестуваха ме пред нея, пред очите й! — възкликна той при самото влизане на Гил. — Проклети да са, защо не можах да проявят малко дискретност — да изчакат да си влезе вкъщи! Изражението на сладкото й лице... Пусни да останат! — Той продължи да крачи. — И откъде, по дяволите, са знаели, че ще ме намерят там? Те ме чакаха, Гил. Точно пред вратата й. Точно когато се очакваше да се върна.

Гил каза нещо успокоително и извади бутилка бренди. Беше донесъл две — първата отиде при тъмничаря на Зак, за да им осигури сътрудничеството му. Гил извади от джоба си две чашки и ги напълни със златистата течност.

— Сядай — обърна се той към приятеля си. — Нося новини.

Зак спря да кръстосва стаята, но не седна. По изражението на Гил разбра, че новините не са добри.

— Сесили?

Лицето на Гил беше мрачно.

— В Ландидно няма и следа от нея. Моят човек се върна днес.

Зак изруга.

Гил продължи:

— Разпитал е Мери Томас, както и много други хора, и всички те упорито твърдели, че никога не са виждали Сесили. Разпитал ги е на уелски и английски — и да, това е била точната Мери Томас. Говорела английски и признала, че се познава със Сесили от училище. Но се заклела, че оттогава не я е виждала.

Зак се отпусна тежко на стола.

— Не разбирам. Ясно е, че лъже, но... — Той погледна към Гил.
— Поне ти можеш да свидетелстваш, че си ми препращал писмата на Сесили.

Гил поклати глава.

— Няма да помогне. Това бяха просто някакви писма, адресирани до теб. Мога да заявя, че на тях беше написано нейното име, но не мога да докажа, че ги е изпращала тя.

— Успя ли да откриеш хората, които ни видяха, докато пътувахме?

— Още не. Но не сме се отказали.

Зак обмисли положението си.

— Нещата не изглеждат добре, нали?

Гил се огледа и снижи глас:

— Време е да напуснеш страната. Мога да те измъкна оттук. Охраната е слаба.

— Не. Няма да бягам. Така все едно признавам, че съм виновен, а аз не съм, да опустее дано! Ще остана и ще се боря.

— Правиш го заради момичето, нали? — попита Гил след миг. — Заради нея оставаш и ще се бориш с това обвинение.

Момичето. Джейн. Ако не успеяха да открият Сесили... да опустее дано! Зак премисли положението си от всеки ъгъл. Не виждаше как би могъл да се измъкне.

— Не, положението се промени — каза сухо той. — Не мога да я забърквам в тази каша. Тя е направила план за живота си и аз няма да го съсипя, не и когато нямам бъдеще. Ще трябва да я пусна.

— Е, тогава защо, по дяволите, не напуснеш страната? Няма логика — възрази Гил с нисък, настоятелен глас.

Зак поклати глава.

— Няма да бягам. Когато отидох в Уейнфлийт, осъзнах, че след смъртта на баща ми всички там са изпаднали в някакво неопределено положение. Имение като това има нужда от собственик, който да го управлява. Собственик, който да е там. Ако се скрия в Европа, те ще останат в това положение. По-добре ще бъде тази ситуация да се разреши веднъж завинаги. Или аз, или братовчед ми.

— По-добре за кого? Не и за теб, ако ти разтегнат врата.

— Разчитам на това, че невинността ми все трябва да струва нещо — успокои го Зак и вдигна чашата си в ироничен тост. — За

английското правосъдие! — Изпразни я на един дъх, потръпна, когато огнената течност премина през гърлото му, почувства как горещината на алкохола засяда в празния му стомах и попита: — Носиш ли хартия? Трябва да напиша едно писмо.

Джейн проследи с поглед как каретата със Закари Блек завива зад ъгъла и изчезва, а после забързано влезе в къщата и намери лейди Биатрис.

— Арестуваха го! Карат го в затвора! — И тя избухна в плач.

След като се наплака в прегръдките на старата дама, се почувства изцедена докрай, но по-спокойна. Докато лейди Биа пишеше бележки, с които отменяше ангажиментите им за вечерта и викаше семейството на спешна вечеря, Джейн се качи на горния етаж, изми си лицето и започна да мисли какво ще прави.

В мислите ѝ цареше хаос, но в едно беше сигурна. И трябваше да го направи сега, преди смелостта да я е напуснала. Тя седна и на свой ред написа една бележка.

— Господин Гилбърт Радклиф моли да го приеме, госпожице Джейн — каза Федърби няколко часа по-късно.

Джейн полетя по стълбите към салона, където я чакаше господин Радклиф. Изглеждаше много сериозен, почти мрачен.

— Той добре ли е? — попита спонтанно Джейн веднага щом го зърна.

Посетителят примигна, тя се овладя и каза с по-спокоен тон:

— Господин Радклиф, много мило, че се отбивате. Какви новини имате за господин Блек?

Той ѝ подаде парче сгъната хартия. Изглежда, се чувстваше неловко.

— Нося ви писмо, госпожице Чанс.

— От господин Блек? — попита тя и взе хартията. Позна дръзкия почерк, с който бяха изписани черните думи, и ненадейно се притесни. Каква причина имаше Закари Блек да ѝ пише? Бяха го отвели съвсем наскоро. Двата бяха заедно само преди няколко часа.

— Е, добре, аз ще тръгвам — измърмори господин Радклиф и направи крачка към вратата.

— Не, моля ви, почакайте! — спря го тя, като разчупваше кръглото печатче^[1]. — Може би ще трябва да отговоря.

Господин Радклиф определено се чувстваше неудобно.

— Той не очаква отговор.

— Ще ви бъда много благодарна, ако изчакате. — Джейн позвъни и помоли Федърби да донесе на господин Радклиф нещо освежително.

След като се погрижи приятелят на Закари да се чувства удобно, тя разгърна писмото и зачете.

Уважаема госпожице Чанс,

Най-напред трябва да се извиня за смуцаващото положение, в което се озовахте, като ме арестуваха във ваше присъствие. Това навярно е било ужасно преживяване за една деликатна и чувствителна дама и аз най-искрено се извинявам.

Освен това искам да се извиня за, както ми се струва, възникналото недоразумение помежду ни. Замислих се за неотдавнашните ни разговори и тогава осъзнах, че навярно сте разбрали погрешно намеренията ми. Както ви обясних, очаквам да ме признаят за невинен в убийството на Сесили Астън-Блек, графиня Уейнфлийт, но след това категорично възнамерявам да напусна Англия и да се завърна към предишните си занимания в служба на родината си.

Когато ви помолих да отложите сватбата си с лорд Кембъри, го направих просто от желание да мога да присъствам, защото знаех, че настоящото ми юридическо положение може да се окаже спънка. Вярвам, че в краткото време, откакто се познаваме, двамата с вас станяхме приятели, и бих искал да присъствам на венчавката ви просто като приятел.

Сега обаче осъзнах, че е егоистично да очаквам такова забавяне само заради мен. Моля ви, не обръщайте внимание на нищо в думите ми, което може да ви е навело на други мисли. Продължете с подготовката за сватбата, омъжете се за вашия лорд Кембъри, а аз ви желая всичко най-хубаво. Бъдете много щастлива.

Искрено ваш,
Закари Блек

Джейн прочете писмото два пъти. Когато го остави, разсеяно забеляза, че ръцете ѝ треперят. Господин Радклиф я наблюдаваше като мишка, която гледа котка — бдително, с всички признаци на човек, който от все сърце желае да избяга оттук.

— Знаете ли какво пише в това писмо? — попита тя.

На лицето му се изписа неудобство. Той махна с ръка — движение, което с малко въображение можеше да се приеме за отрицание. Ако не знаеше със сигурност, поне подозираше.

— Даде ми благословията си да се омъжа за лорд Кембъри.

— Аха. Много възпитано от негова страна — отговори господин Радклиф със задавен глас.

— Много възпитано, как не! — Гласът на Джейн трепереше. Отново беше готова да се разплаче. Тя си пое дълбоко дъх в опит да се успокои и продължи: — Пак се опитва да се прави на благороден. В парка отказа да ми обясни защо ме моли да отложи сватбата си, отказа да ми каже какво изпитва, а сега твърди, че каквото и да съм си мислила, че е имал предвид, съм сбъркала.

Господин Радклиф не каза нищо.

Джейн продължи:

— Положението сигурно е много тежко, щом ми връща свободата по този начин. — Тя се поколеба. — Права съм, нали? Нещата изглеждат зле за него?

Господин Радклиф кимна.

— Не сте открили Сесили?

— Не. Няма и следа от нея в Ландидно, където Зак се кълне, че я е оставил. А Мери Томас, старата ѝ приятелка от училище, твърди, че оттогава не я е виждала.

— Разбирам. Значи Закари очаква да го осъдят и да го обесят. — Разбира се, че точно това очакваше. Затова ѝ беше написал такова благородно, безценно, безумно глупаво писмо. За да не се чувства обвързана с него. Само че беше закъснял.

Господин Радклиф отново кимна.

Джейн стана и започна да кръстосва стаята.

— Нищо ли не мога да направя? Да направим? Съпрузите на моите сестри могат да помогнат.

Господин Радклиф поклати глава.

— Правим всичко по силите си. Разпратил съм хора из цялото кралство, за да търсят някаква следа от Сесили, както и свидетели, които са я видели със Зак, след като са избягали от Уейнфлийт. Погрижих се да му намеря добър адвокат, както и най-добрата килия в „Нюгейт“. Уредих да получава всичко, от което има нужда, докато е в затвора. Не мога да се сетя за нищо, което някой друг да може да направи.

Джейн се свлече на един стол. Господин Радклиф звучеше доста... песимистично.

— Нали ще се борите?

Господин Радклиф кимна.

— С всички средства, с които разполагаме — зарече се той. — Ще има предсъдебно изслушване, но ако мине зле — а без Сесили как иначе може да мине? — това ще бъде процес, на който ще го съдят негови равни. В Камарата на лордовете.

— Все трябва да има нещо, което мога да направя! — промълви тя отчаяно.

— Има — потвърди мрачно той и когато тя го погледна с очакване, допълни: — Молете се.

[1] Става въпрос за тънък диск от смес, която става леплива при навлажняване и се използва за запечатване на писма вместо восъчен печат. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

*Вие не можете да ме направите щастлива,
а пък аз, зная, от всички жени на света съм най-
неподходящата за вас...*

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Бележката, която Джейн бе написала по-рано, беше адресирана до лорд Кембъри с молба да я посети възможно най-скоро. Той пристигна малко след като господин Радклиф си тръгна. Джейн все още беше на долния етаж.

Докато го чакаше, се чувстваше като на тръни. Знаеше, че постъпва правилно, но все пак...

— Този негодник няма повече да ви безпокои — каза лорд Кембъри със задоволство, докато подаваше шапката си на Федърби. — Жалко, че трябваше да се случи във ваше присъствие, но така е най-добре. Сама видяхте, че този човек е мерзавец.

Нещо в начина, по който го изрече, събуди подозренията ѝ.

— Знаете за арестуването му и къде се е случило? — Оттогава бяха минали само няколко часа. Откъде можеше да знае, че тя е присъствала? Но когато видя самодоволната му усмивка, Джейн разбра. — Вие сте го уредили!

Разбира се! Точно така бяха разбрали, че Закари Блек ще я върне в дома ѝ и по кое време.

— Аз пазя своето.

При тези думи нещо в нея се раздвижи и зае правилното си място.

— Ако обичате, елате в салона — каза тя. — Имам да ви казвам нещо.

— Знаете ли, той е убиец. Излъгал ви е дори за името си. Не е Закари Блек. Казва се Адам Астън-Блек.

Джейн не отговори. Вместо това се обърна към Федърби:

— С лорд Кембъри ще отидем в салона. Моля ви, погрижете се никой да не ни безпокои.

Чувстваше се скована и леко ѝ прилошаваше. Но трябваше да го направи.

— Още отначало знаех, че той не е човек, с когото трябва да общува една дама. Направих го, за да ви предпазя — каза лорд Кембъри, докато влизаше след нея в салона.

— Моля ви, седнете — подкани го Джейн. Ръцете ѝ трепереха. Тя ги стисна здраво.

Той седна. Изглеждаше леко озадачен.

Моментът настъпи. Джейн дълбоко си пое дъх.

— Много съжалявам, лорд Кембъри, но не мога да се омъжа за вас.

— Какви ги говорите, по дяволите? Няма да се омъжите за мен? — Очите на лорд Кембъри щяха да изскочат от орбитите. — Не говорите сериозно!

— Съжалявам, но съм напълно сериозна. — Тя свали от ръката си тежкия диамант и му го подаде.

— Но... всичко е обявено. Свещеникът оповести имената ни.

Тя кимна.

— Знам. Съжалявам, но нищо не мога да направя. Не мога да се омъжа за вас.

— Защо?

Тя поклати глава.

— Няма значение. Решението ми е окончателно.

За един дълъг миг той не откъсна поглед от нея. После стана и отиде до камината. Взе една порцеланова фигурка на пастирка и я огледа внимателно.

— Толкова години търсих съвършената... — Изруга и запрати малката пастирка в камината. Тя се разби. В салона настъпи ненадейна тишина, нарушавана само от звука от търкалянето на кухата порцеланова глава по мраморната плоча на камината.

Лорд Кембъри се загледа в разбитите късчета. Рязко се обърна и застана пред Джейн.

— Всички ще обвинят вас! Всички знаят колко високи стандарти имам и ще повярват, че вие сте тази, която ме е разочаровала, че сте изтъкана от грешки и недостойна... и проклетие, аз наистина мисля, че

сте! Със сигурност сте такава, щом отменяте сватбата след всичко, което ви предложих! И аз няма да ви защита, бъдете сигурна!

Джейн трепереше, но се чувстваше обзета от странно спокойствие. Отговори с достойнство:

— Трябва да постъпите така, както желаете.

— Проклятие, точно това ще направя! — И той махна сприхаво с ръка.

— А аз трябва да постъпя така, както смятам, че е правилно. Съжалявам, че ви наранявам...

— Да ме наранявате? Аз не съм наранен — аз съм облекчен, безкрайно облекчен, задето разбрах навреме, че сте изтъкана от грешки и недостойна, и съвсем неподходяща... — Той продължи да изрежда всички заблуждения, които бе хранил по отношение на нея, всички причини, поради които я намираше за крайно незадоволителна.

Джейн остави яростната му тирада да се лее над главата ѝ. Чувстваше се странно отдалечена от всичко, което се разиграваше в този момент. Можеше да се омъжи за този човек щеше да се омъжи за него. Той щеше да бъде баща на децата ѝ. Тя потръпна, докато си мислеше за това, за невъзможните стандарти, които щеше да им поставя той. За изискванията. За натиска.

И страховете, които бе таила толкова дълго, ограниченията, които я притискаха, отслабнаха.

Тя погледна към този дребен надут мъж с изисканите му дрехи и грижливо сресаната коса и изпита прилив на състрадание.

Под всичките му заплахи и претенции се криеше самотен, тъжен мъж. Лорд Кембъри си мислеше, че може да си купи красива съпруга, така както си купуваше другите части от колекцията си. А Джейн си мислеше, че неговото богатство може да я предпази от опасността да се влюби. Оказа се, че и двамата много са сгрешили.

— Не можете да продължавате така — каза тя, когато той млъкна, за да си поеме въздух. — Ако продължите по същия начин, никога няма да сте щастлив.

— Какви ги говорите, по дяволите?

— Вие очаквате съвършенство, колекционирате неща, които смятате за съвършени, обграждате се с красиви предмети. Но те никога няма да ви направят щастлив.

— Вие бяхте готова да им позволите да направят вас щастлива.

— Знам и сгреших. Сега знам, че не стигат. Не и за мен. Вече не. Очите му щяха да изскочат от орбитите си.

— Не стигат ли? Аз ви предложих богатството си, къщата си — къщите си, — бижута...

— Това са само вещи — каза благо Джейн. — И не искам да изглеждам неблагодарна. И аз не ви предложих достатъчно.

Той впери поглед в нея, объркан и раздразнен.

— Но вие сте най-красивото момиче, което съм виждал от години насам! Всеки сезон търсех и след почти десет години се появихте вие — абсолютното съвършенство.

Тя поклати глава.

— Извинявайте, но това са просто глупости.

— Глупости ли?

— Това, за което говорите, това, което наричате „съвършенство“, е така нетрайно! Един ден ще остарея и ще се сбръчкам, а преди това предполагам, че ще напълнея.

— Ще напълнеете ли? — Той изглеждаше ужасен.

Изражението му едва не я разсмя.

— Ако приличам на баба си по майчина линия, лейди Далримпъл — а това ми се струва много вероятно, — с времето ще стана най-малкото пухкава. Но каквото и да се случи, възнамерявам да остарея като лейди Биатрис.

Той се намръщи.

— Но тя е стара и грозна!

— Точно тук мненията ни се различават. Аз мисля, че е красива.

— Красива? — Тонът му показваше, че смята тази мисъл за абсурдна.

Джейн кимна.

— Тя е преживяла трудности, тормоз, скръб и болест, но лицето ѝ не показва и следа от горчивина. Все още изпитва страст към живота, а сърцето ѝ е пълно с любов. Любовта, мъдростта, опитът — всичко това е там, във всяка една бръчица. С възрастта характерът и красотата ѝ просто стават по-силни и по-фини. Точно такава искам да бъда. Искам да имам деца и внуци, използвано докрай тяло и изживян докрай живот. И бръчки.

Той я гледаше така, сякаш виждаше луда жена.

— Всички остаряват и се сбръчкват и точно затова вашето определение за съвършенство е неправилно.

— Неправилно? В какъв смисъл неправилно?

Джейн внимателно подхвана:

— Защото и вие не сте съвършен, защото дълбоко в себе си се притеснявате, че не сте достатъчно добър. Затова колекционирате изящни предмети и се заобикаляте с красота, и сте всепризнат със съвършения си вкус. И се надявате, че тази отразена слава и съвършенство ще прикрият собствените ви недостатъци.

— Как смеете!

— Не го казвам с лошо. Не разбирате ли? Всичко красиво и човешко има слабости. Именно слабостите са тези, които правят всеки от нас неповторим, правят ни хора и достойни за любов.

— Любов! — изсумтя презрително той. — Вулгарни дрънканици на средната класа!

— Любовта е нещо, за което си заслужава да умреш — каза Джейн. — И със сигурност — да живееш. Знаете ли, аз бях готова да пожертвам своя шанс за любов — както и вашия, — в името на това да имам деца, да имам удобство и сигурност... Не, мислех си, че мога да избегна любовта. Искях да я избегна. Мислех, че любовта е някаква неконтролируема сила, която ще ме тласне към несигурност и опасност. И ще застраши всичко, което искам от живота.

— Така е. Точно това ще се случи. И вече се случи.

Тя се усмихна.

— Може да се окажете прав. Знам, че в този живот няма нищо сигурно. Но си мислех, че любовта може да се купува и продава като... — тя погледна към малката счупена пастирка — ... като тази прекрасна малка статуетка. Но не може. Любовта трябва да се грабне в кратките мигове, да се цени, да се подхранва като пламък на вятъра, който може всеки момент да угасне. Любовта е опасна и несигурна.

Помисли си за Закари Блек, заключен във влажен, мрачен затвор, изправен пред възможността да го обесят за престъпление, което не е извършил. Бъдещето му не би могло да бъде по-несигурно, но нейните чувства — любовта ѝ — бяха силни и истински, горяха като пламък в мрака. И затова бе готова да поеме риска. Нямахме друг избор, освен да го обича и да посрещне това, което щеше да им донесе бъдещето.

Тази мисъл я изпълни със странно опиянение.

— Някога мислех, че родителите ми са сгрешили, като са избягали заедно и са се отказали от два разумно уредени брака. Мислех, че тяхното нещастие — и трудностите, които преживяхме със сестра ми като деца — са наказание, задето са нарушили правилата, задето са били недалновидни, задето са мислели, че само любовта има значение. Да, парите наистина са важни, както и финансовата сигурност, и безопасността на семейството ти, но без любов всичко това е... всичко това е празно като... — Тя погледна към малката счупена пастирка. — Като това. Наглед красиво, свършено отвън, но при първото изпитание се оказва кухо. Празно.

Той се намръщи, а Джейн добави почти на себе си:

— Дори когато живеехме в най-ужасни условия, мама наричаше татко своя принц. А тя винаги беше неговата принцеса и... И аз искам да бъда нечия принцеса.

— Какво? Какъв принц, пусто да остане? Английски? Чуждестранен? Тиара ли искате?

Тя се засмя треперливо.

— Закари Блек е моят принц. Знам толкова малко за него — и нито едно от нещата, които си мислех, че са толкова важни, за да бъда щастлива. Вие ми предложихте всичко, което си мислех, че искам, но не вярвам, че бихме могли да бъдем щастливи, нали? А днес, когато видях как онези хора отвеждат Закари Блек, знаех, че го обичам. И че приличам на мама повече, отколкото ми се иска. От толкова отдавна се боря с любовта си към него. Той наистина е невъзможен.

— Така е! И не ви заслужава — той е убиец!

— Не, той е невинен. Колкото до „заслужаването“, любовта наистина трябва да се спечели, но същевременно трябва и да се отдаде свободно.

— В това няма никаква логика.

— Не е нужно да има логика. Просто е така. — Джейн едва не се засмя на изражението му. Чувстваше се замаяна от облекчението, което изпитваше. Това беше лудост — току-що отхвърли най-изгодното предложение, за което можеше да мечтае едно момиче, любовта на живота ѝ беше в затвора по обвинение в углавно престъпление, а тя все пак изпитваше облекчение. — Прав сте — боя се, че ме е обзела някаква лятна лудост.

— Но сега не е лято! Едва започва пролетта! — възрази той раздразнено.

— Знам. И това е още една причина, поради която не си подходдаме — объркваме сезоните. — Той изглеждаше озадачен и тя се премести и седна до него. — Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, лорд Кембъри, и се надявам, че накрая ще ми простите. — Тя хвана ръцете му. — Но още повече се надявам да спрете да търсите у бъдещата си съпруга физическо съвършенство, както и да престанете да се обграждате със студени красиви вещи. Вие сте добър човек, мил и почтен и обичате животните, но... грешите за толкова много неща. Престанете да се страхувате от това у вас, което се опитвате да скриете, каквото и да е то. Вие имате нужда да обичате някого, а не да колекционирате вещи.

Тази дързост го накара да примигне.

— Но аз ви търсих години наред.

— Не, вие търсихте въображаем идеал, а не мен. Не искахте мен, а само лицето ми. Но за да опознаете някого, за да го обикнете, трябва да погледнете под повърхността. И да го обичате, идеален или не. Поемете този риск, Едуин, и се научете да обичате несъвършенствата. Научете се да обичате — позволете си да се влюбите. Това чувство е прекрасно... и ужасно.

— Нали знаете, че ще го обесят?

— Не и ако мога да го предотвратя. Пазете се, Едуин. Довиждане.

Тя го целуна леко по бузата — за пръв път го целуваше — и излезе забързано от стаята. Той остана загледан след нея и на лицето му се изписа странно изражение.

Вечерята беше неформална — само сестрите на Джейн, Макс, Фреди и лейди Биатрис. Джейн почти не хапна. Започна с новината, че току-що е развалила годежа си с лорд Кембъри.

Както изтъкна лейди Биатрис, сега щяха да започнат какви ли не отворителни клюки и нито една от тях нямаше да бъде благосклонна към Джейн, затова трябваше да се приготвят.

— Но защо? — попита Аби след отшумяването на първоначалната изненада. — Мислех, че той е точно това, което искаш.

Джейн направи гримаса.

— И аз така мислех, но...

— Правиш го заради циганина, нали? — попита Дейзи.

Джейн тъжно кимна.

— Какъв циганин? — попита Аби — тя познаваше Закари Блек само като дразнещ мъж, който преследваше Джейн в парка, а после се появи на сбирката на литературното общество и ги притесни, като заговори на италиански. И на венециански диалект.

Мина доста време, докато сестрите на Джейн останат доволни от обясненията ѝ, но след като приключи, след като ги убеди... Над стаята се спусна продължително мълчание.

— Значи най-накрая се влюби, сестричке? — попита тихо Аби. На лицето ѝ бе изписана огромна обич и на Джейн изведнъж ѝ се доплака.

— Но ще го обесят.

Лицето ѝ се сгърчи и сълзите ѝ отново потекоха.

След вечеря мъжете отидоха в клуба си да потърсят Гил Радклиф и да видят какво могат да направят, за да помогнат на Закари Блек — или Уейнфлийт, както го наричаха те. Защото, както изтъкна Макс, Зак всъщност беше граф Уейнфлийт от мига, в който баща му бе починал, каквото и да казваше братовчед му или който и да било. Разбира се, той все още не беше получил официално титлата и имението, но Макс отбеляза и нещо друго: че ще бъде значително по-трудно да обесят граф Уейнфлийт, отколкото обикновения господин Закари Блек.

Джейн се надяваше, че е прав.

Лейди Биатрис си легна, а момичетата се събраха на горния етаж. Настояха Джейн да им разкаже всичко за Закари — от мига на първата им среща до въпросите, които ѝ бе задал, докато се разхождаха с файтона. Искане да се убедят, че е достатъчно добър за Джейн. И че наистина не е убил Сесили.

— Още откога полудя по него! — обърна се към тях Дейзи.

— Правеше се, че не е, ама аз разбрах. А и той е много по-добър от оня надут пуяк, лорд Тънък косъм. — Тя ги стрелна с дяволит поглед. — Оня ден го ръгнах с лакът.

Аби я погледна с отворена уста.

— Кого, лорд Кембъри?

— Не, циганина. Ръгнах го хубаво и здраво в ребрата и знаете ли той какво направи?

— Не.

— Нищо. Прие го кат' мъж. А после заплаших да го изкормя с ръждив нож, ако нарани Джейн, пък той... — тя ги огледа всички една по една — ... той ми обеща, че ще се държи добре с нея. Хич не ми се ядоса. Повечето мъже не обичат да им говорят тъй, особено някоя дребна женичка, новобогаташка от бедняшките квартали — пък той да е лорд, нали тъй се оказа, — но той знаеше, че се е държал кат' глупак, затуй го прие както трябва. — Тя кимна отсечено. — Тоз мъж ми харесва.

Джейн я прегърна.

Дамарис се обади:

— Въпросът с изчезналата му мащеха още не е решен. Не разбирам защо, ако наистина я е оставил в Ландидно, никой там не я помни.

Настъпи дълго, потиснато мълчание. Никой не можеше да отговори на този въпрос.

Повториха всичко поне дузина пъти, но макар че ставаше късно, не постигнаха никакъв напредък нито по въпроса със Сесили, нито с идеята за някакво бъдеще за Зак.

Джейн разбираше, че сестрите ѝ се мъчат да гледат позитивно на нещата, но просто не могат да се радват, че се е влюбила в мъж, запътил се към бесилото. Не можеха да прикрият колко се тревожат за нея.

Джейн се тревожеше само за Закари.

Всички бяха в потиснато настроение, когато Аби и Дамарис я целунаха за лека нощ и ѝ пожелаха да спи добре. И да не се тревожи.

Лесно беше да се каже.

Джейн се пхна в леглото и угаси свещта.

— Лека нощ, Дейзи.

— Лека нощ.

Джейн се опита да заспи, но макар и изтощена от всички събития от изминалия ден, не можеше. Лежеше и премисляше нещата отново и отново. Напразно.

А после Дейзи ненадейно се обади:

— Каза, че баща му биел Сесили.

— Да, и Закари.

Настъпи продължителна тишина. Джейн си помисли, че Дейзи се е унесла, но после тя пак проговори:

— В бордея имаше едно момиче... Дъртакът на сестра ѝ я пребиваше ужасно. Така и не успя да се измъкне от него — все я намираще и я връщаше. И пак я пребиваше. Затова един ден дойде и се скри при нас, в бордея — преди това дори не беше говорила със сестра си — беше от тия, почтените. Но беше отчаяна, затуй дойде.

— Какво се случи?

— Той опита всичките обичайни места и накрая дойде да я търси в бордея и да разпитва. И ние всичките лъгахме на поразия, кълняхме се, че не знаем за какво приказва. — Тя се засмя тихичко. — На някои момичета им беше забавно — задаваха му наистина неудобни въпроси защо почтена жена като неговата ще бяга от него и защо, за Бога, си представя, че ще дойде в бордей. Натриха му носа хубавичко и той избяга.

Джейн седна в леглото.

— Мислиш, че приятелката на Сесили е излъгала, за да я предпази?

— Не знам, но... е възможно, нали? И ако са пратили мъже да я търсят... ами, жените, дето са мъчени... таквиз жени не вярват на мъжете, нали тъй?

Това наистина беше възможност. Джейн се отпусна обратно в леглото и загледана в мрака, усети пламъче на надежда.

Призори вече беше готова с плана си. В мига, в който Дейзи се събуди, Джейн ѝ го обясни в най-големи подробности и я помоли да следи за евентуални пропуски. Дейзи изреди безброй възражения.

— Не ставай глупава — старата дама няма да те пусне. Нито пък Аби, Макс и другите.

— Знам. Няма да им кажа. Ще кажа, че ще поживея при лейди Далримпъл, докато скандалът с разваления ми годеж отшуми малко.

— Но не можеш да отидеш толкова далеч сама! Кой очакваш да дойде с теб?

— Не се тревожи, няма да моля теб. В момента си толкова заета, че няма да мислиш за нищо друго освен за работата, която се трупа в твое отсъствие. — Дейзи изглеждаше облекчена и Джейн продължи: — Не мога да помоля Аби, не и докато очаква дете, а на Дамарис ѝ става лошо в карета и макар да знам, че би дошла, за да ми помогне, никога няма да я помоля. Знам, че не мога да отида сама, затова не ме гледай така, сякаш съм пълна глупачка. Ще взема Поли. И Уилям.

— Уилям?

— Няма да го водя в селото, но имам нужда от него за пътуването. За закрила. И преди да ме попиташ, ще изпратя Поли да вземе карета под наем. Те са най-бързите.

— И най-скъпите.

— Мисля, че имам достатъчно пари. Хората все ми дават „пари за дреболии“, за да мога да си купувам всичко, което искам, за сезона.

— Защо непременно ти? Защо не пратиш някой друг? Наеми някоя жена или нещо таквоз.

— Защото полудявам, като знам, че не мога да помогна с нищо. И защото мога да направя поне това. А и за каква жена говориш? Откъде мога да съм сигурна, че мога да ѝ се доверя за нещо толкова важно?

Най-накрая възраженията на Дейзи се изчерпаха, но идеята все още не ѝ харесваше. Джейн и не очакваше друго: Дейзи мразеше лъжите и измамите.

— Когато разбере, възрастната дама ще припадне. Аби и Дамарис също. А ако разстроиш Аби, Макс ще те удуши.

— Няма да се притеснят, стига да мислят, че съм с лейди Далримпъл. Ще се учудят, но се надявам да не заподозрат нищо.

— Просто не очаквай от мен да ги лъжа. Ако ме питат, ще им кажа, и толкоз.

— Разбира се, но просто... опитай се да избегнеш въпроса, моля те, мила Дейзи.

Дейзи подсмръкна, но кимна неохотно. Джейн позвъни за Поли и обясни какво иска. Отначало прислужницата също не хареса идеята, но Джейн я увери, че няма да си загуби мястото, че тя самата ще поеме цялата вина. Това, както и обещанието за пет гвинеи, когато се върнат от Уелс, ѝ осигури енергичното съдействие на Поли.

Прислужничката се зарече да пази тайната и забърза да събере една чанта с багаж и да уреди наемането на каретата. Щяха да кажат, че бабата на Джейн, лейди Далримпъл, е пратила каретата да я вземе, затова Поли трябваше да се измъкне незабелязано и да уреди наемането в тайна.

Седнала на леглото, Дейзи проследи с поглед Джейн, която на свой ред събираше багажа си.

— И да не си забравиш блесналия нож — отбеляза иронично тя.

Джейн я погледна объркано.

— Какво да не си забравя?

— Нали каза, че искаш да си рицарят, а не девойката в беда, не помниш ли?

Джейн се засмя.

— Да се надяваме тогава, че няма да се наложи да убивам дракони.

В девет без четвърт Джейн беше готова да потегли. Лейди Биатрис още не се беше събудила. Джейн се молеше да не се събуди. Остави на Федърби бележка за нея, в която казваше, че ще остане в провинцията с баба си за една-две седмици, за да избегне най-ужасната част от скандала.

Икономът се притесни, а и прояви подозрение към тази нейна ненадейна потребност да посети бабата, която почти не познаваше — и по-важното, която самият той още не познаваше и бе изпратила за Джейн карета под наем. Той беше приятел на момичетата много преди да стане иконом на лейди Биатрис, но когато Джейн му каза, че иска Уилям и Поли да я придружат за по-голяма сигурност, както и за благоприличие, спря да възразява, макар че очевидно не беше доволен.

Незабавно изпрати Уилям да свали ливреята си, да се преоблече и да си приготви багажа.

Жълтата карета пристигна, както беше наредено, точно в девет часа и Джейн си помисли, че това е добра поличба. Тя прегърна Дейзи, сбогува се с нея и се качи в каретата заедно с Поли, докато Уилям товареше чантите в багажника. Времето беше хубаво и Уилям щеше да пътува на откритата седалка отзад на каретата. Това идеално устройваше Джейн, тъй като смяташе да го държи в неведение за

истинското им направление, докато не станеше прекалено късно за възражения от негова страна.

Тя изрече наум бърза молитва пътуването им да е бързо, сигурно и най-важното — успешно, и каретата потегли.

— Какво искаш да кажеш? Как така е развалила годежа с Кембъри? Не й ли даде писмото ми?

Гил кимна.

— Мисля, че точно затова го развали.

Зак го погледна смаяно.

— Но аз й казах да се омъжи за него!

Гил вдигна рамене.

— Моят опит с жените гласи, че те не обичат някой да им казва какво да правят. И особено за кого да се омъжат.

— Но ако ме осъдят? Какво ще прави тогава? — И защо Джейн така упорито мълчеше? Той очакваше поне да отговори на писмото му. Да му изпрати някакво съобщение. Не това... мълчание.

То го изнервяше. Мълчанието винаги го караше да си мисли най-лошото.

Отново започна да кръстосва из стаята. Да не би да му беше сърдита? Въпреки думите на Гил Зак беше сигурен, че Кембъри я е изоставил, а не тя него. Безчестна свиня такава! Кембъри беше накарал да го арестуват. Защо, щом е смятал да развали годежа? За отмъщение?

И какво правеше Джейн? Добре ли беше? Абсолютно ли беше опозорена? Беше ли се превърнала в център на скандал и мишена за злобни клюки?

В ума му се въртяха безброй възможности. Той продължи да крачи и дори не забеляза как Гил безшумно излезе.

Веднъж като момче беше уловил една пчела в бутилка. Насекомото се блъскаше в стената, без да спира да бръмчи — блъскаше се и отскачаше отчаяно, лишено от всякакъв разум. Сега Зак се чувстваше точно така.

ГЛАВА 25

*Не е толкова далече, щом имаш цел.
Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“*

Това беше най-дългото пътуване в живота на Джейн. Макар че жълтите карети бяха прочути с бързината и удобството си, а пощальоните и конете се сменяха редовно, повече от три дни изминаха в практически безкрайно пътуване, преди да стигнат до Уелс. А когато стигнаха в селцето Ландидно, всяка кост в тялото ѝ сякаш бе разместена, а всеки сантиметър от дупето ѝ — натъртен.

Когато пристигнаха, се бе стъмнило и Уилям, вече осведомен за целта на пътуването и неспособен да разубеди Джейн, пое командването. Посредством въпросителен тон и мимики успя да им намери квартира — ханче с изглед към морето, прекалено малко, за да се нарече странноприемница. Повече приличаше на къща с общо помещение на долния етаж и две стаи за наем на горния. Но макар и мъничко, беше чисто и прилично.

Джейн и Поли се настаниха в по-голямата стая. И двете бяха изтощени и след баня и лека вечеря от гореща супа, хляб и сирене се строполиха в леглото и спаха непробудно до сутринта.

Когато Джейн се събуди и надникна през малкия прозорец, слънцето грееше и танцуваше по вълните. Тази гледка я изпълни с оптимизъм.

Поднесоха им обилна и вкусна закуска, по време на която Джейн побъбри с ханджийката, госпожа Прайс. Оказа се, че тя говори добър английски, обагрен с приятен напевен уелски акцент.

Твърдо решена да не събужда подозренията ѝ, като разпитва за Мери Томас и Сесили Астън-Блек, Джейн се вживя в ролята на невинна пътничка.

— Какво красиво място! — възхити се тя. — Една приятелка на по-голямата ми сестра беше от Ландидно и казваше, че било

невероятно живописно. Сигурна съм, че средната ми сестра, Дамарис, много би искала да нарисува тази гледка — тя е даровита художничка.

Госпожа Прайс беше закръглена жена с майчински вид, която очевидно с радост се възползваше от всяка възможност да побъбри. Известно време двете си говориха за семействата, сестрите и селото, а после, точно както се надяваше Джейн, госпожа Прайс не устоя на изкушението да я попита как се казва приятелката на сестра ѝ от училище.

— Мери — отговори Джейн. — Не помня как се казваше по мъж — Томлис? Томпсън? Нещо такова. Но сигурно вече не живее тук — мисля, че овдовя и несъмнено се е преместила.

— Това сигурно е Мери Томас! — възкликна триумфално госпожа Прайс. — И не се е преместила — живее ей там, по този път надолу, зад ъгъла и малко по-надолу по хълма — бяла къща с голяма синя саксия със здравец до вратата.

— О, не мисля, че ще иска да ме види — престори се на скромна Джейн. — Тя се познава от училище със сестра ми, а не с мен. Аби е много по-голяма от мен.

Колкото повече се дърпаше, толкова повече госпожа Прайс настояваше.

— Сигурна съм, че ще иска да се видите. Такова мило, хубаво момиче като вас, госпожице — кой не би искал да го посетите? Хайде, отивайте!

И Джейн отиде.

Намери къщата с голямата синя саксия с червен здравец без усилия и почука. Отвори ѝ една стройна, тъмнокоса жена на около трийсет и пет години — Мери Томас. Джейн ѝ каза, че госпожа Прайс ѝ е предложила да се отбие, и както се надяваше, Мери Томас я покани да влезе на чаша чай. Поли остана да чака навън, на слънце.

— Дойдох заради Сесили Астън-Блек — каза Джейн без увъртания, когато седна.

Госпожа Томас се вцепени. Приятелското ѝ изражение се стопи. Тя стана от мястото си.

— Не познавам никаква Сесили Астън-Блек. Дойдохте в дома ми под фалшив предлог. Моля ви, вървете си.

Джейн не помръдна.

— Първо искам да ви разкажа една история. Знам, че тук са идвали хора, които са търсили Сесили, но някой от тях каза ли ви защо я търсят?

Госпожа Томас вдигна рамене.

— Те бяха англичани. Също като вас. Моля ви, вървете си.

— Няма да си тръгна, преди да ми кажете къде е Сесили. Не знам какво си мислите, че са искали онези мъже от нея, но аз съм тук, защото Сесили е единственият човек, който може да спаси живота на мъжа, когото обичам. Когато е бил шестнайсетгодишно момче, той е рискувал всичко, за да спаси Сесили от бруталността на съпруга ѝ — неговия баща, — затова мисля, че е честно сега Сесили да го спаси на свой ред. Защото в този момент той гние в лондонски затвор и очаква да го окачат на бесилото за убийство — убийството на Сесили!

Очите на Мери Томас се разшириха.

— Убийството на Сесили?

Джейн кимна.

Мери Томас седна обратно на мястото си.

— Мисля, че трябва да ми обясните.

Джейн ѝ разказа всичко и когато приключи, за един дълъг миг госпожа Томас остана безмълвна. После ѝ отправи тревожен поглед.

— Бих ви помогнала, стига да можех, но...

— О, моля ви! — извика Джейн. — Нали ви казах какъв е рискът! Ако знаете къде е тя, трябва да ми кажете!

— Дадох свещено обещание, че няма да кажа на никого — отговори госпожа Томас и на лицето ѝ се изписа съжаление. — Разбирам проблема ви и ви съчувствам, но не мога да наруша това обещание.

Джейн отчаяно попита:

— Значи ще го оставите да увисне на бесилото за престъпление, което знаете, че не е извършил?

Госпожа Томас стана.

— Съжалявам, не мога да ви помогна.

— Няма да го обесят заради нея — аз няма да го допусна! Ще остана тук и ще ви принудя да ми кажете къде е тя.

Госпожа Томас се поколеба.

— Може би трябва да опитате в църквата.

— В църквата ли? — погледна я удивено Джейн, опитвайки се да проумее що за жена би допуснала да обесят невинен човек, вместо да наруши дадено обещание. — Какво ще намеря в църквата? Знаят ли къде е Сесили?

Госпожа Томас поклати глава.

— Не мога да ви кажа какво знаят или не знаят.

— Тогава защо ме пращате в църквата? Какво ще намеря там? — попита Джейн и добави с внезапен ужас: — О, Господи, нали не искате да кажете, че Сесили е погребана в църковния двор?

— Не, жива е — това ще ви го кажа. Но отидете в църквата. Там можете да намерите покой.

И с тези думи, които не носеха особена утеха, Мери Томас избута Джейн от къщата си и здраво затвори вратата зад гърба ѝ.

Поли я чакаше отвън.

— Разбрахте ли нещо, госпожице?

— Не — отвърна горчиво Джейн. — Тя знае, но е обещала да не казва на никого и проклета да е, отказва да наруши обещанието си! Каза ми да отида в църквата, че там съм щяла да намеря покой. — Тя изсумтя. — Покой! Какъв ти покой, когато Закари гние в затвора? А тя може да ни помогне да го спасим, но няма да ни каже нищо!

Двете се затътриха обратно към ханчето. След толкова път да получат такъв разочароващ отговор! Всъщност никакъв отговор! Джейн се почувства напълно обезсърчена.

„Жива е — това ще ви го кажа.“ Ако Мери Томас се закълнеше в това пред съда, можеше да спаси живота на Закари. А ако откажеше да отиде в Лондон и да свидетелства, биха могли да я отвлекат и да я отведат в Лондон насила.

На Уилям обаче това нямаше да му хареса, а без съдействието на Уилям как би могла да отвлече когото и да било?

— Тази църква ли е имала предвид, там горе, госпожице? — обади се Поли и посочи сградата с ръка. На един хълм с изглед към селцето и морето се издигаше малка църква от сив камък.

Джейн въздъхна.

— Нищо няма да загубим, ако пробваме — каза тя. — А и нямаме други възможности.

Двете се заизкачваха по хълма към църквицата. Пътят беше стръмен, но когато стигнаха до билото му задъхани, гледката, която се

разкри пред очите им, беше наистина удивителна.

Но не заради нея бяха дошли. Тук не се виждаше никаква къща — очевидно свещеникът не живееше наблизо. Мястото изглеждаше пусто.

Църковният двор беше осеян с надгробни плочи. Джейн изобщо не погледна към тях. Жената беше казала, че Сесили е жива. Може би вътре щяха да намерят някаква следа.

Вратата беше отключена и Джейн надникна в църквата. Стори ѝ се малка, проста и обикновена, със строга красота. Една жена лъскаше дървените части. Джейн усети мириса на пчелен восък.

Жената се обърна, видя я и се приближи, като говореше нещо на уелски. Беше доста хубава.

Джейн поклати глава.

— Съжалявам, не разбирам.

Жената се усмихна.

— Извинявайте. Тук не минават много англичани — каза тя на леко скован английски с онзи музикален уелски акцент, който Джейн намираще за очарователен. — Добре дошли в църквата ни. В момента преподобният Уилямс отсъства, но аз съм съпругата му. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не знам — отговори Джейн. — Търся една англичанка на име Сесили Астън-Блек, графиня Уейнфлийт. Мисля, че живее в това село.

Жената застина.

— Вие я познавате — промълви Джейн и сърцето ѝ подскочи.

— Не — отговори жената. — Тя беше тук преди много години, но сега я няма. И не знам къде е. Съжалявам, но нямам време за разговори. Много съм заета. — Тя се обърна и продължи енергично да търка ажурната резба в предната част на църквата.

— Моля ви, много е важно! — промълви Джейн.

— Казах ви всичко, което знам.

Джейн се поколеба. Сигурна беше, че жената знае повече, отколкото казва, но не можеше да сграбчи съпругата на един свещеник в църквата и да я стисне за гърлото, за да я принуди да каже истината. Тя погледна към Поли. Прислужницата сви рамене, сякаш искаше да каже: „Какво можете да направите?“, и Джейн неохотно отстъпи. Излезе от църквата с натежали като олово крака. Трябваше да помисли. Тук имаше някаква загадка и тя бе решена да стигне до дъното ѝ.

Застана в двора на ярката слънчева светлина и се загледа към морето, докато се опитваше да реши какво да предприеме. Чувстваше се глупаво — как можа да дойде тук по такъв мелодраматичен начин, зад гърба на всички, убедена, че може да помогне, поне веднъж да бъде рицарят, а не девойката в беда!

Какво успя да открие? Абсолютно нищо. Но — и тя изпъна гръб — все още не беше свършила. Щеше да се върне при Мери Томас и да настоява да ѝ каже какво знае. И да я попита за жената в църквата.

Тя се запъти към портата на църквата, но отстъпи назад, когато едно куче с черно-бяла козина мина тичешком през портата и се блъсна в нея, като опръска полата ѝ с кал. Засмяна, Джейн се наведе и го погали, като държеше калните му лапи настрана от полата си, а то възприе движението ѝ като чудесна нова игра.

Едно момиченце, което тичаше след него, закова на място, когато зърна сцената, и се заизвинява надълго и нашироко, или поне Джейн предположи, че се извинява с порой от думи на уелски.

— Какъв жизнерадостен дребосък! Избяга ли ти? — попита Джейн с надеждата детето да разбере от тона ѝ, че не е разстроена. Вдигна глава към него, за да го успокои.

И погледът ѝ се прикова в чифт сребристи сиво-зелени очи. Познати очи.

Изражението ѝ навярно бе издало колко е стъписана, защото момичето отстъпи назад и погледът му стана бдителен. Беше младо, може би единайсет или дванайсетгодишно, с дълга, гъста вълниста коса, светла кожа и големи очи с тъмни мигли, които приличаха на посребрени листа на градински чай.

Джейн имаше чувството, че някой я е ритнал в корема.

Дъщерята на Закари Блек.

Да, но той се беше заклел, че между него и Сесили не е имало нищо. Поредната лъжа? От тази нямаше как да се измъкне: детето беше негово копие, само дето беше малко и беше момиче. Закари навярно бе изглеждал точно така на тази възраст — с дълги крака и привлекателна младежка тромавост.

— Как се казваш? — попита Джейн внимателно. — И къде е майка ти?

Момичето направи още една крачка назад. Огледа се наоколо като дългокрака кошута, готова да побегне от ловците, но Поли

очакваше това движение и застана между детето и портата, препречвайки пътя за бягство.

— Всичко е наред — увери я Джейн, като внимаваше да говори бавно. Не знаеше дали детето разбира английски, но се надяваше тонът ѝ да покаже какво има предвид. — Никой няма да ти направи нищо. Искам само да се запозная с майка ти.

— Мамоооо! — изкрещя ненадейно момичето с пълно гърло и след секунда жената на свещеника излезе тичешком от Църквата и спря рязко.

— Оставете я, тя не знае нищо — каза тя и заговори припряно на детето на уелски. Момичето бързо кимна и се приготви да хукне.

— Не съм дошла да търся нея, Сесили — каза Джейн. — Вас търся. И преди да се опитате да отречете коя сте, мога ли просто да кажа, че дъщеря ви е абсолютно копие на баща си?

Раменете на Сесили се отпуснаха. Тя кимна примирено.

— Трябва да поговорим — каза Джейн.

— Добре, но насаме — пуснете дъщеря ми.

Джейн кимна. Сесили каза нещо на уелски, но момичето поклати глава.

— Не, мамо, искам да остана — каза то на идеален английски с почти недоловима следа от акцент. А Джейн осъзна, че сега Сесили също говори без акцент.

Сесили поклати глава, отговори на уелски и момичето неохотно се обърна да си тръгне.

— Може ли Поли да отиде с нея? — попита Джейн. Не вярваше на Сесили и дъщеря ѝ — можеше току-що да са скроили план за бягство. — Поли е моята прислужница — добави тя. — С нея дъщеря ви ще е в сигурни ръце.

Сесили се поколеба, но кимна и Поли и детето се отдалечиха. Сесили посочи към една пейка пред църквата и двете седнаха.

— Закари знае ли, че има дъщеря? — попита Джейн.

— Не познавам никакъв Закари.

— Закари Блек.

Сесили отново поклати глава и Джейн понечи да възрази, но тогава си спомни.

— Имам предвид Адам Джордж Закари Астън-Блек, макар че се представя като Закари Блек.

Сесили отвърна с рязък тон:

— Той не е баща на Уини, той й е брат — полубрат.

— О! Разбира се. — Менгемето, стиснало гърдите на Джейн, се разхлаби, макар че нямаше представа защо я тревожи мисълта, че той има дете. Всичко това се беше случило много преди да го срещне.

— Той знае ли, че има сестричка?

— Няма да я получи.

Джейн се намръщи.

— Не разбирам.

Сесили не си направи труда да обяснява.

— Никъде няма да ходя. Все ми е едно колко мъже — или дами — праща графът. Няма да се върна там, дъщеря ми също.

Дейзи беше права: Сесили наистина се криеше от съпруга си.

— Всичко е наред, сега Закари — имам предвид Адам — е графът. Баща му е починал миналата година, доколкото разб... — Джейн млъкна и се намръщи. — Но вие сигурно го знаете — нали казахте, че сте съпруга на свещеника.

Сесили пребледня, заби очи в земята и не каза нищо. На лицето й бе изписано огромно напрежение.

И Джейн разбра. Нищо чудно, че Сесили искаше да запази всичко в тайна и защо беше толкова важно никой да не казва нищо.

— Откога сте женени? — попита тихо тя.

Сесили преглътна.

— Не бива да казвате на никого. Той... моят съпруг не знае.

Съпругът, който в момента отсъстваше.

Джейн се опита да не издаде колко е стъписана. Сесили не само бе встъпила в двубрачие — беше встъпила в двубрачие със свещеник!

— Когато дойдох тук, дори не подозирах, че очаквам дете — обясни тихо Сесили. — Навярно съм заченала точно преди да избягам от Уейнфлийт. А не исках никой тук да разбере коя съм, в случай че съпругът ми се опита да ме намери, затова с Мери се разбрахме да живеея под моминското си име. Тя ме представи като своя неомъжена приятелка от училище.

— Сигурно се е получило ужасно неловко, когато сте разбрали, че очаквате дете.

Сесили кимна.

— Осъзнах чак когато започнах да напълнявам. Нямах сутрешни прилошавания, нямах нищо! А месечните ми кръвотечения винаги са били нередовни, така че когато разбрах, бременността ми вече беше напреднала значително. — Тя погледна засрамено Джейн. — Всъщност дори тогава не го разбрах аз — боя се, че бях ужасно невежа. Майкъл ми го събщи.

— Майкъл?

— Преподобният Уилямс, моят... моят съпруг. Той е добър, мил, състрадателен човек и осъзна преди мен какъв е проблемът. Предположи, че съм наивно момиче, измамано от някой английски женкар. — Тя вдигна глава и се загледа в морето. — Каза ми, че ще имам бебе, попита ме за бащата — аз, разбира се, не можех да му кажа, защото можеше да реши да пише на графа.... Майкъл е толкова добър, дори не подозира колко... зли... могат да бъдат някои мъже. — Стройното ѝ тяло се разтърси от силна тръпка. — Тогава ми каза, че трябва да се омъжа за него и да дам име на детето. — Тя погледна към Джейн. — Аз, разбира се, му отказах, но той продължи да настоява. — Тя прехапа устна. — Знаех, че не е редно, но тогава вече цялото село беше разбрало — наистина беше започнало да ми личи и как само ме гледаха... Беше ужасно!

— Защо не обяснихте?

— Не можех. Ами ако някой беше решил да пише на графа?

Джейн ѝ съчувстваше, но все пак си помисли, че Сесили е можела просто да каже, че е овдовяла. Тя обаче беше от нежните, безпомощни жени и несъмнено мисълта да отгледа сама детето си — сред селяни, които навярно и бездруго щяха да подозират, че то е незаконородено — ѝ се е струвала ужасно мъчителна.

Сесили продължи:

— А после в селото тръгна слух, че очаквам дете от Майкъл. Беше ужасно нечестно — Майкъл е толкова мил, нежен и грижовен...

И тогава Джейн разбра.

— Били сте влюбена в него.

Сесили кимна.

— Знаех, че не е редно и е смъртен грях — и престъпление, — но го направих. И почти дванайсет години бяхме толкова щастливи. Той е чудесен баща за Уини — обича я, а тя го обожава. — Тя погледна

отчаяно към Джейн. — Той не знае, а аз съм готова по-скоро да умра, отколкото да му кажа.

— Не вие, а Закари — Адам — ще умре, ако продължите да се криете.

— Какво? — извърна се Сесили към нея, смаяна. — Какво искате да кажете?

— Не знаете ли? Той е в затвора и навярно ще го обесят за убийство — вашето убийство!

— Моето убийство?

Джейн кимна.

— Трябва да дойдете в Лондон и да докажете, че е невинен. — Тя се намръщи. — Как мислите, защо са дошли онези мъже да ви търсят?

Сесили изглеждаше засрамена.

— Всъщност не знам. Мери ме предупреди, че някакъв човек е дошъл в селото по работа на граф Уейнфлийт, и аз изпаднах в паника. — Тя прехапа долната си устна. — Казахме на всички, че е дошъл събирач на данъци от Англия, който ме преследва, затова те се престориха, че не говорят английски, и той си тръгна. Когато дойде вторият, вече знаехме — или си мислехме, че знаем — какво иска, затова направихме същото. Този беше по-умен от първия и когато накрая си тръгна... аз си помислих, че вече съм в безопасност.

— И двамата ги е изпратил Закари, защото трябва да докаже, че не ви е убил и не е откраднал бижутата ви.

— А вие дойдохте, защото...

— Защото го обичам. И защото знам какво е да бягаш от зли мъже.

— Не от Закари! — промълви ужасена Сесили.

Джейн се засмя.

— Не, не от Закари — каза тихо тя. — Той е спасител на жените, не е насилник. — Тя погледна към Сесили. — И така, Сесили, ще дойдете ли с мен в Лондон, за да докажете, че е невинен?

Сесили се поколеба. Изглеждаше много притеснена, но точно когато Джейн смяташе да я заплаши, че ще я завлече там насила, ако се наложи, тя кимна.

— Да, разбира се, ще дойда. В момента Майкъл го няма. С малко късмет ще успея да стигна до Лондон и да се върна преди него.

Приоритетите на Сесили не допаднаха на Джейн, но стига да спасеше Зак от палача, можеше да запази тайните си.

Двете се отправиха към селото. Мълчаха. Джейн беше изцяло погълната от проблема как да отведе всички до Лондон. В бързината си да стигне дотук не се замисли за тази част. Наемната карета можеше да побере двама души — трима, ако се посместеха, а освен това беше заминала обратно сутринта след пристигането им. Човек не можеше да държи карета под наем, без да я използва, не и ако средствата му бяха ограничени.

Щеше да се наложи да изпрати Уилям в най-близкия голям град, за да им наеме карета.

Стигнаха до главната улица на селото точно навреме, за да видят как пред ханчето спира елегантна пътническа карета с четири коня. Един коняр се втурна да поеме поводите. Кочияшът, висок джентълмен с прашен елегантен костюм, палто на много пластове, кожен панталон и прашни черни ботуши, скочи на земята и закрачи към тях.

Беше небръснат, уморен и разярен.

Сесили нервно стисна ръката на Джейн.

— Кой е този?

— Зет ми — отговори Джейн, доволна, че проблемите им с транспорта се разрешиха толкова лесно. — Макс, каква изненада! И колко бързо пристигна! Да ме вземеш ли дойде? — И тя се подготви да посрещне унищожителната му критика.

— Заслужаваш направо да те удуша! — изръмжа Макс и я привлече към себе си в силна, облекчена прегръдка. — Как можа така да уплашиш Аби! А лейди Биатрис просто не е на себе си.

Джейн се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Но аз бях в абсолютна безопасност. Поли и Уилям бяха с мен през цялото време. И виж — заслужаваше си! — Тя придърпа Сесили напред. — Това е Сесили, предишната графиня Уейнфлийт. Сесили, моят зет, Макс, лорд Девънам.

Макс примигна.

— Значи си я намерила!

— Да. И тя се съгласи да дойде с нас в Лондон и да даде показания, че все пак не е мъртва. — Джейн не можеше да сдържи широката си усмивка. Беше готова да запее, да затанцува и да закрещи. Закари Блек беше спасен!

— По дяволите, защо просто не ме помоли да те докарам? — попита Макс, докато обядваха. Беше решил да даде на мъжете два часа отдых и още същия ден да тръгнат към Лондон. Джейн беше съгласна. Колкото по-скоро заведяха Сесили в Лондон, толкова по-скоро Зак щеше да излезе от затвора.

— Не мислех, че ще се съгласиш — отговори тя. — Щеше ли?

— Сигурно не — призна той.

— Аби и лейди Биа наистина ли се разстроиха?

— Много — изглежда я злокобно той. — Но се поуспокоиха, когато разбраха, че си взела Уилям.

— Как успя да ме намериш толкова бързо?

Той сухо отговори:

— Ако пак решиш да отидеш при баба си в провинцията, не забравяй да напомниш на въпросната баба да не идва на посещение на площад „Бъркли“.

— О!

Устните му потръпнаха.

— Не беше трудно да се досетим накъде си тръгнала.

— Мислех, че Дейзи ще ви каже — тя така се опитваше да ме разубеди.

Той се ухили.

— Именно нетипичното мълчание на Дейзи разтревожи толкова много лейди Биатрис. Горкото момиче едва не се пръсна в опитите си изобщо да не говори. — Той вдигна вежда. — Обещала ти е да не те издава, а?

Джейн кимна.

След бързия обяд се качиха в каретата на Макс и потеглиха. Беше доста тясно — Сесили беше взела дъщеря си Уини. Оказа се, че Уини винаги е знаела, че Майкъл Уилямс не е истинският ѝ баща — макар че предупредителният поглед на Сесили показва на Джейн, че детето не знае нищо друго — и сега, когато бе разбрала, че има голям полубрат, нямаше търпение да се запознае с него.

Сесили беше оставила писмо за Майкъл, че трябва да замине за Лондон по семеен въпрос и двете с Уини ще се върнат след десетина дни.

По време на пътуването Джейн може да опознае по-добре сестричката на Закари. Уини беше срамежливо, но много мило дете и нямаше търпение да разбере всичко за брат си. Сесили се оказа от хората, които също като Поли можеха да се качат в каретата и да спят по време на цялото пътуване. Джейн не беше от тях, затова с удоволствие се зае да разказва на Уини за брат ѝ — преразказваше някои от историите, които беше чула от него.

В края на пътуването двете вече бяха станали добри приятелки.

Каретата на Макс взеше по-мекото от наемната, но дори така пътуването бе уморително и изцеди силите им. Макс сменяше конете на всеки трийсет километра и пристигнаха бързо — преди обяд на третия ден вече бяха на площад „Бъркли“.

Федърби навярно беше чакал до прозореца, защото още преди да сложат стълбичката на каретата, за да могат дамите да слезат спокойно, той хукна по стъпалата пред къщата и с настоятелен глас заговори нещо на Макс.

Макс лично отвори вратата на каретата.

— Имате десет минути да се освежите — каза той и погледна към Джейн. — Фреди и Гил Радклиф са успели да издействат на Уейнфлийт предварително изслушване — съдията ще изслуша показанията срещу него и ще реши дали има основания да се образува дело в Камарата на лордовете. Вече са започнали, така че бързайте!

Те се втурнаха в къщата, освежиха се набързо и след по-малко от десет минути вече си проправяха път през натовареното движение към мястото, на което се провеждаше изслушването.

ГЛАВА 26

*Човек трябва да знае какво може да го
направи щастлив. На вас не ви липсва нищо,
освен търпение, или, ако го наречем с по-
завладяващо име — надежда.*

Джейн Остин, „Разум и чувства“

— Голям късмет извадихме, че ни насрочиха дело — каза Гил. Зак го знаеше. Гил и Фреди Монктън-Кумс — човек, когото Зак дори не познаваше! — бяха извършили чудеса от храброст, за да го постигнат. Братовчедът Джералд пък бе положил също толкова усилия, за да го предотврати.

Фреди Монктън-Кумс обаче познаваше подходящите хора и пусна връзките си в полза на Зак, а Гил и адвокатът му успяха да събудят достатъчно съмнения, за да накарат един съдия да се съгласи да изслуша показанията и да реши дали има основания за възбуждане на дело.

Изслушването щеше да се проведе в голяма заседателна зала, а не в официална съдебна. Закари седеше на малка маса, а от двете му страни бяха Гил и адвокатът му. На друга маса седяха братовчедът Джералд и неговият адвокат. Джералд твърдеше, че представлява Сесили, жертвата на убийството, като наследник на съпруга ѝ, покойния граф Уейнфлийт.

Отпред седеше съдията — възрастен мъж с ястребово лице и проницателен поглед, надарен с ярка и войнствена интелигентност и малко нещо радикал: от самото начало ясно им показва, че няма да си губи времето с аристократи, които си въобразяват, че могат да извършат убийство и да се измъкнат безнаказано. Или които пускат връзки в подкрепа на приятеля си.

При толкова непочтени съдии в Лондон, на Зак да му се падне един от малкото безукорно честни! Такъв му бил късметът!

Вратите бяха отворени и в залата се изсипа тълпа хора. Зак се изненада. Мислеше, че всичко ще мине почти незабелязано.

— Това е контингентът от Уейнфлийт — измърмори Гил в ухото му, докато поне дузина хора заемаха места отпред.

Зак кимна замаяно, загледан в лицата на хора, които не бе виждал от години, както и онези, които срещна при неотдавнашното си посещение в Уейнфлийт.

— Бях инструктирал моя човек да доведе само хора, които могат да дадат истински показания. Той свел бройката до осем души и другите едва не се вдигнали на бунт.

— Осем ли? На мен ми се виждат повече.

Гил кимна.

— Наложил се да наемем още една карета. Всички искат да заявят пред съда, че не е възможно ти да си убил Сесили. — Той погледна към приятеля си. — Ти изобщо имаш ли представа какво изпитват, като знаят, че си в затвора? Чувствата им са направо феодални.

Зак кимна и в гърлото му заседна буца, докато наблюдаваше как хората от Уейнфлийт влизат един след друг в залата. Неговите хора. Някои лица, като тези на семейство Уилкс, му бяха познати; видя един мъж, за когото си помисли, че може да е Бригс, пазачът на дивеча. Ето го и Сайкс, старият кочияш на баща му, както и много други, за чиито имена не можа да се сети. Гил май беше довел целия персонал на Уейнфлийт.

— Настояхме, че техните показания са много важни. Това беше начин да отложим делото — прошепна Гил. — Не се надявам думите им да помогнат много, но всички те са твърдо решени да се изкажат в твоя подкрепа.

Зак преглътна, трогнат от подобна преданост.

— Още ли не сте открили Сесили?

Гил поклати глава.

Влязоха още хора. За изненада на Зак лейди Биатрис седна в предната част на залата. Придружаваха я три от племенниците ѝ — но не и Джейн — и един строен елегантен джентълмен, за когото Гил каза, че бил Фреди Монктън-Кумс. Той беше пуснал връзките си, за да му издейства това предварително изслушване. Зак кимна на всички. Защо бяха дошли?

И нещо по-важно: къде беше Джейн?

Защо семейството ѝ беше дошло, а тя не? Не беше възможно да е болна — в такъв случай леля ѝ и сестрите ѝ нямаше да се появят. И така... сърдита ли беше? Разстроена?

Той огледа израженията на дамите и реши, че изглеждат най-вече водени от чувство за дълг. Никоя не му се усмихна, не му кимна с надежда, за разлика от хората от Уейнфлийт. Да не би да бяха дошли, за да присъстват на падението му? Защото беше разрушил живота на Джейн?

После в залата влезе малка групичка елегантно облечени млади мъже и седна в дъното. Всички кимнаха на Зак; удивен, той разпозна момчета, с които беше ходил на училище, приятели, които не бе виждал дванайсет години, вече пораснали. Той кимна и буцата в гърлото му стана по-голяма.

Всички от неговия свят бяха тук; всички — освен братовчеда Джералд — бяха дошли, за да изразят подкрепата си. Освен Джейн.

Отсъствието ѝ го изпълни с болка. Но не можеше да я обвинява. Като истински глупак я отблъсна. Тя беше повярвала на думите, които ѝ написа: че чувствата му към нея са само приятелски. Но защо тогава беше развалила годеща си? Същите стари въпроси, които не спираха да кръжат в мозъка му...

Изслушването започна. Първо обсъдиха доклада на следователя по смъртни случаи отпреди дванайсет години. После съдията разпита свидетелите от Уейнфлийт един по един.

Пазачът на дивеча, Бригс, започна, като изрази твърдото си убеждение, че младият мастър Адам няма нищо общо с това, че мастър Адам е добро момче и никога не е сторил зло нито на човек, нито на звяр и със сигурност — на никоя жена. После описа как е видял тялото на графинята, заседнало в тръстиките.

Въпросите на съдията заваляха към него като изстрели. Бригс им отговаряше с твърд глас.

— Да, тялото със сигурност беше на графинята. Беше изчезнала три дни, преди да го открият.

— Да, младият мастър Адам наистина беше изчезнал по същото време, но той не може да е...

— Да, сър, черепът ѝ наистина беше разцепен, а тялото ѝ — хвърлено във водата. Но мастър Адам няма нищо общо с това. Той не може да е...

Намеренията на Бригс бяха добри, но показанията му се оказаха изобличаващи. Докато пазачът си седеше на мястото, Зак му кимна дружелюбно, за да покаже, че не таи лоши чувства, но Бригс не можеше да го погледне.

После разпитаха една от бившите прислужници в къщата. И тя се закле, че тялото е било на графинята. Да, сигурна била. Добре познавала Нейно благородие; прислужвала ѝ в банята. Но и тя беше сигурна, че виновникът не може да е бил Зак, макар да беше вярно, че е изчезнал същата нощ като графинята.

— Той открай време беше такова мило, тихо момче.

Докато жената се връщаше на мястото си, съдията извърна глава и измери „милото, тихо момче“ със суров поглед. Посланието беше ясно: „Губиш ми времето!“

Няколко от прислужниците свидетелстваха, че Зак и баща му често са спорили и че споровете им редовно са завършвали с насилие. Настояха, че насилието било изцяло от страна на покойния граф, но както изтъкна съдията, покойният граф не беше тук и не можеше да се защити.

Докато хората от Уейнфлийт един по един излизаха напред и защитаваха Зак, водени само от вяност — и обич, — буцата в гърлото му стана още по-голяма. Почувства се виновен, задето така дълго бе пренебрегвал тези хора — своите хора, те го показаха пределно ясно — и Уейнфлийт. Осъзна, че обича имението... и го разбра едва сега, когато беше на път да загуби всичко. И да го покрие с позор.

С него беше свършено. Щяха да го обесят. Просто му се искаше да... Не, по-добре да не вижда отново Джейн, не и докато е в затвора. Нито пък на процеса. По-добре да го забрави и да се омъжи за... друг.

В задната част на залата, която бе предназначена само за зрители, настъпи леко раздвижване. Закъснели наблюдатели, пристигнали точно навреме, за да видят как повдигат срещу него обвинение в убийство.

Проклятие, защо беше развалила годежа си с Кембъри? Той може и да беше ужасно скучен, но поне щеше да се грижи за нея.

После повикаха перачката, но вместо нея висок, елегантно облечен мъж с кожен панталон и високи ботуши арогантно си проправи път към предната част на залата. Съдията се намръщи раздразнено.

— Да? Какво има? Ако искате да дадете показания, можете да си изчакате реда. — И му махна да се дръпне.

Високият мъж обаче никак не се трогна.

— Аз съм лорд Девънам и смятам, че ако доведа така наречената жертва на убийство, жива и здрава, това доказателство е по-важно от всички други.

Всички ахнаха, после цялата зала затаи дъх, а лорд Девънам оповести:

— Сесили Астън-Блек, графиня Уейнфлийт, не е мъртва.

Това изявление, изречено със спокоен авторитетен глас, предизвика истинска сензация.

Зак се изправи на стола си. Сърцето му биеше лудо. Той огледа претъпканата зала, но половината публика беше на крака, всички сновяха напред-назад и проточваха врат в опит да разберат какво става и той не можеше да види нищо.

Ястребовото лице беше единственият човек в залата, който не се впечатли. Вместо това призова за тишина и попита:

— Предполагам, че имате доказателства за това ексцентрично твърдение?

Високият мъж наклони глава.

— Най-доброто доказателство на света — самата така наречена жертва, лично Сесили Астън-Блек, графиня Уейнфлийт.

Ноктите на Зак се забиха в дланите му. Той зачака с пресъхнало гърло и туптящо сърце. Молеше се това да не е поредната хватка на Гил. Ако беше намерил някоя жена, която да се престори на Сесили...

Погледна към приятеля си, но Гил изглеждаше също толкова учуден, колкото и всички останали.

В задната част на стаята настъпи тишина. Една жена бавно пристъпи напред — бледа, хубава млада жена със светла къдрава коса и уплашени сини очи. Сесили!

Разтреперана като листо, тя се запъти към предната част на залата. Никой не помръдна; никой не каза нито дума.

Наистина беше тя! Зак усети, че отново може да диша. Надеждата, която бе потискал толкова дълго, се отприщи, първо като струйка, а после като порой. Сесили беше тук. Той беше спасен.

Съдията махна с ръка и един от служителите му донесе стол за Сесили. „Ястребовото лице може и да не обича аристократите —

помисли си Зак, — но не е неуязвим за силата на едно хубаво лице.“

Сесили се обърна с лице към зрителите и седна. През залата премина вълна от шепот.

За тези дванайсет години, откакто Зак я видя за последен път, тя се беше променила малко — беше понапълняла и повече приличаше на матрона, но наистина беше Сесили. Как я бяха открили? Къде? Облекчението го заля като порой.

Нямаше значение как и къде — важното беше, че са я открили. Беше тук. Зак дължеше живота си на Девънам.

Стаята утихна. Сесили скръсти ръце в скута си и зачака.

— Как се казвате?

— Сесили Астън-Блек, предишната графиня Уейнфлийт — отговори тя почти шепнешком. Сред зрителите премина вълна от приглушен шепот.

— Може ли някой тук да потвърди самоличността ви?

Сесили безпомощно се огледа, стана и погледна към група жени на третия ред.

— Ти ли си, Джоан? И Мери? И... струва ми се... Мабел, ти ли си?

— Кои са Джоан, Мери и Мабел? — попита Ястребовото лице.

Трите жени се изправиха.

— Моля ви, Ваша чест — обади се едната. — Ние бяхме прислужнички в Уейнфлийт, когато Нейно благородие беше там.

— Познавате ли тази жена?

И трите кимнаха енергично.

— Това със сигурност е графинята — отговори едната. — Жива и здрава да сте, милейди, всички мислехме, че сте мъртва. — По лицето на жената потекоха сълзи.

Зак я разбираше как се чувства.

Ястребовото лице насочи дългия си костелив пръст към една от прислужничките.

— Вие казахте пред всички преди няма и десет минути, че сте видели как изваждат от езерото „клетото й удавено тяло“. Че това със сигурност била графинята.

Жената изглеждаше готова да се разплаче.

— Бях сигурна, милорд, но... — тя погледна към Сесили — ... това със сигурност е графинята. Не разбирам, но това наистина е тя.

Госпожа Уилкс се изправи.

— И аз гарантирам за нея. Наистина е Нейно благородие и това е така сигурно, както че сега стоя пред вас. Слава на Бог, милейди.

И един по един всички прислужници от Уейнфлийт станаха и се заклеха, че това наистина е загадка, но пред тях несъмнено стои Сесили, графиня Уейнфлийт. Не можеше да има съмнение.

Отвратен, Ястребовото лице им махна да седнат и ги изгледа мрачно.

— Тогава, щом това е графиня Уейнфлийт, коя е жената, която сте извадили от езерото?

Той погледна към Бригс, пазача на дивеча, който изглеждаше озадачен и поклати глава.

— Защо решихте, че е графинята?

— Беше дребна, стройна и светлокоса, също като Нейно благородие — отговори Бригс. — А Нейно благородие беше изчезнала.

— Не може да не сте погледнали лицето! — изръмжа Ястребовото лице.

Бригс извинително вдигна рамене.

— След три дни в езерото от лицето не беше останало почти нищо, Ваша чест.

Една от прислужничките вдигна ръка.

— Да?

— Беше заради дрехите, Ваша чест — дрехите на графинята. Носеше новата си рокля. — Тя се обърна към Сесили: — Нали помните, милейди? Оная хубава златиста рокля с атлазени панделки, която графът ви купи специално?

Сесили потръпна.

— Не я исках. — Бащата на Зак често й правеше скъпи подаръци след някоя особено ужасна нощ. — Подарих тази рокля на Джийни за сватбата й — моята камериерка, Джийни Кар. Тя щеше да се омъжи на следващия ден. Много харесваше роклята, а с нея имяхме подобна фи... — Гласът й секна, а ръцете й се стрелнаха към устата, когато осъзна какво всъщност казва. Ужасена, тя завърши шепнешком: — С нея имяхме подобна фигура. Подарих й златистата рокля, за да я облече на сватбата си.

Последва вълна от тихи догадки. Накрая една прислужничка се обади:

— Мислехме, че Джийни е избягала от Боби Лукър, че го е оставила да чака пред олтара... а през цялото време... — Тя избухна в шумни ридания.

— Дори и мъртвата да е Джийни Кар — каза Ястребовото лице, — това не променя факта, че е било извършено убийство. Трябва да има разследване.

Сайкс, старият кочияш на бащата на Зак, се надигна мъчително от мястото си.

— Мисля, че знам какво се е случило с нея — каза той. — От години все си мисля за това, а после забравям, но... — Той тревожно се почеса по главата. — Не бях сигурен и не исках да разбулвам тая история.

— Давайте, човече! — изръмжа Ястребовото лице.

— Когато Негово благородие разбра, че младият мастър Адам е избягал с господарката, побесня. Той си беше избухлив, но никога не го бях виждал толкова бесен. Беше пил доста — продължи той и погледна извинително към Зак. — Настоя да тръгне след вас с двуколката, макар че вече се беше стъмнило. И беше решен сам да кара... ами, нали знаете какъв беше, мастър Адам.

Зак кимна. Когато баща му беше пьян и разярен, и самият дявол не можеше да му влее разум.

Лицето на възрастния човек се разкриви под напора на чувствата.

— Докато излизахме от имението, точно под моста, блъснахме нещо. Помислих, че е овца, честна дума — чух, че нещо изблея тихо. Когато на сутринта се върнахме, отидох да проверя — не обичам да оставям животните да страдат. Но не намерих нищо, така че просто забравих за това. Но сега, като се замисля... Предполагам, че може да е блъснал младата Джийни, докато е отивала да се срещне със своя Боби, облечена с най-хубавите си дрехи...

В залата настъпи тишина, докато зрителите си представяха радостната младоженка, която излиза от имението в тъмното, облечена с красивата си нова златиста рокля, и отива да се срещне с бъдещия си съпруг, само за я блъсне двуколка, карана от един пьян луд... и да се удави.

Представиха си как на сутринта младоженецът чака пред олтара и как бавно го обзема отчаяние, докато минутите минават и накрая той

осъзнава, че невестата му е избягала. А въпросът „защо“ така и не е получил отговор... до този миг. Каква трагедия!

Ястребовото лице си записа това и каза отсечено:

— В такъв случай установявам, че няма основания за дело. Сесили Астън-Блек е жива и здрава, а смъртта на прислужницата Джийни Кар намирам за случайна и тъй като човекът, карал двуколката, вече не е на този свят, това слага край на въпроса. Лорд Уейнфлийт, свободен сте.

За миг настъпи пълна тишина, след което избухнаха ръкопляскания и радостни викове. Зак стана. Не можеше да повярва на късмета си, но беше и опиянен от радост. Беше свободен! Свободен да си изгради нов живот. Сега трябваше само да намери момичето, с което искаше да го изгради...

В дъното на залата една красива млада жена се изправи. Усмивката ѝ грейна като ослепително слънце сред морето от щастливи усмивки. Зак си помисли, че сърцето му ще се пръсне от радост.

Все пак беше дошла. Чакаше го. Джейн беше дошла.

Джейн стоеше в дъното на залата и от всички страни я бутаха хора, които искаха лично да поздравят Закари, затова не можеше да стигне до него.

Погледът ѝ срещна неговия през залата. Сребристозелените му очи блестяха. Тя отвърна на усмивката му, готова да се разплаче — от радост. Все пак дойдоха навреме. Тя намери Сесили, доведе я в Лондон и Закари Блек — лорд Уейнфлийт, макар че тя винаги щеше да мисли за него като за Закари — беше свободен.

Една малка ръка се плъзна в нейната. Беше Уини.

— Сега всичко ще се оправи, нали, Джейн? Брат ми е свободен? Мама каза каквото трябваше и го освободи?

Джейн я прегърна.

— Да, миличка, свободен е! Майка ти го освободи.

Сесили все още стоеше в предната част на залата близо до Зак. Цялото това внимание очевидно я ужасяваше, но изглежда, Макс се грижеше за нея. Щеше да ѝ се наложи да даде някои обяснения, но не тук и сега — този миг беше за празнуване.

Джейн наблюдаваше Зак, заобиколен от доброжелатели. Ръкуваше се с всички и се усмихваше. Уини доверчиво се облегна на нея и Джейн я погледна. Отначало хареса детето заради приликата му със Зак, но през тези дълги дни в каретата се научи да обича Уини заради самата нея.

— Виждаш ли онзи висок, красив мъж ей там? — обърна се тя към малката.

— Искаш да кажеш брат ми?

— Точно той. Той още не знае, но аз ще се омъжа за него.

Слабото лице на Уини грейна.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Но още недей да казваш на никого. Това е тайна.

— Обещавам. — Очите на момичето блестяха. — Това означава ли, че ще ми станеш сестра?

— Да — увери я Джейн и я прегърна. — Винаги съм искала да имам по-малка сестричка.

— И аз винаги съм искала да имам сестра — довери ѝ Уини.

— Е, добре, сега ще имаш четири, защото моите сестри ще станат и твои: Аби, Дамарис и Дейзи. — Тя посочи към тях. Подозирам, че може да получиш и леля — виждаш ли онази възрастна дама? Това е лейди Биатрис.

Уини погледна към лейди Биатрис, която, тежко облегната на бастуна си, наблюдаваше сърдито тълпите, които ѝ пречеха да излезе. Възрастната дама хвана Гил Радклиф за палтото и му каза нещо. Той кимна и ѝ отвори път.

— Изглежда малко страшна — прошепна Уини, докато възрастната дама куцукаше към тях.

— Да, но има най-доброто сърце на света — увери я Джейн. — Наистина.

— Хайде, тръгваме си! — обяви лейди Биатрис. — Не издържам повече този шум. Фреди ще вземе Дамарис и Дейзи, а Макс ще се погрижи за Аби.

— Но... — започна Джейн. Искаше да говори със Закари.

— Казах на младия Радклиф да го доведе по-късно. И двамата ще дойдат на вечеря. — Тя изгледа Джейн и се намръщи. — Ти какво, нали не си решила, че можете да водите личен разговор тук, пред очите на цялата тази тълпа? По-добре се разберете в салона вкъщи. Не се

тревожи, момичето ми: той си има задължения към арендаторите си, но ще дойде. Няма сила на този свят, която да го задържи настрана от теб сега, когато името му е очистено.

Джейн погледна към Зак и му изпрати мълчаливо съобщение — посочи към лейди Биатрис и направи знак, че трябва да тръгва. Той кимна и изрече беззвучно: „Скоро.“ Тя му изпрати въздушна целувка, а от другия край на залата той я гледаше с пламнали очи — безмълвно обещание, от което устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ препусна лудо.

Лейди Биатрис проследи цялата сцена, засмя се и погледна към Уини, която все още стоеше вкопчена в ръката на Джейн.

— Е, добре, кого си имаме тук?

— Това е Уини Уилямс, лейди Биатрис. Тя е дъщеря на лейди Уейнфлийт и полусестра на Закари. И — добави Джейн, като привлече Уини към себе си — аз тъкмо ѝ казвах, че може да се сдобие с нова леля.

Очите на лейди Биатрис светнаха.

— Ха! Нова племенница, казваш? Отлично! Хайде, ела, малка Уини, Макс — моят племенник — ще доведе майка ти, затова не се тревожи. След всички тези вълнения имам нужда да пийна нещо и предполагам, че ти ще искаш торта и лимонада, нали така?

Уини срамежливо кимна и все още вкопчена в ръката на Джейн, последва възрастната дама към чакащата карета.

Беше невъзможно Зак да се отскубне бързо от доброжелателите си, а и, честно казано, сърце не му даваше да ги отпрати, макар че единственото, което искаше, беше да отиде при Джейн.

Но тези добри хора бяха предприели пътуване, което за повечето от тях беше най-дългото в живота им, само за да изразят подкрепата си и той им беше благодарен. Повече от благодарен — беше дълбоко трогнат.

Затова покани всички — своите хора от Уейнфлийт, тези, с които се познаваше от училище и дори братовчеда Джералд — да отидат в близката кръчма, където през следващите два часа не спря да купува питиета.

След като раздадоха първите чаши и след като никой в помещението не остана без пиене, той държа реч, в която им благодари

за подкрепата и вярата им в него. На приятелите си от училище обеща вечеря в клуба на Гил, който скоро щеше да стане и негов, а на хората от Уейнфлийт — истинско първомайско празненство в имението, за да ознаменуват завръщането му в Англия...

— Направо от мъртвите, милорд! — провикна се някакъв шегаджия и всички се засмяха.

— И, надявам се, началото на нова ера — епоха на процъфтяване за всички в Уейнфлийт — завърши Зак. — За бъдещето. — И всички пиха.

Зак погледна към вратата. Трябваше да остане поне още един час. Започна да вдига на здравици, шегуваше се, смееше и говореше оживено. През цялото време в ръката му имаше чаша, но той не отпи и капка.

В този момент искаше едно-едничко нещо: Джейн.

ГЛАВА 27

Не зная нито часа, нито мястото, нито погледа, нито думите, с които е започнало. Толкова отдавна беше. Вече се бях влюбил, преди да осъзная, че съм започнал да се влюбвам.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Върнаха се в къщата на площад „Бъркли“, но Джейн се чувстваше като на тръни. Вземаше участие в разговорите и се надяваше да говори свързано, но през цялото време се слушваше само за едно: за звънеца на входната врата, който да оповести идването на Закари Блек.

Най-накрая звънът се разнесе в преддверието и без да чака Федърби да съобщи за Закари, Джейн скочи и се втурна навън. И закова на място.

— Мисля, че съпругата ми е тук. Бившата графиня Уейнфлийт.

На прага стоеше строго облечен мъж със среден ръст и шапка в ръка.

— Господин Уилямс? — попита Джейн и се приближи към него.

— Аз съм Джейн Чанс, приятно ми е да се запознаем. Да, Сесили е тук, Уини също. Сега са в салона, пият чай. Ако обичате, елате с мен...

— Благодаря, но не — прекъсна я той с мрачно изражение. — Ако не възразявате, бих предпочел първо да говоря с жена си насаме. Ако има някоя стая... — Той се огледа.

— Разбира се — промълви Джейн и сърцето ѝ се сви. Поведението му не предвещаващо нищо добро за Сесили. — Федърби, би ли завел господин Уилямс в предния салон, ако обичаш? Аз ще доведа Сесили.

Тя забърза обратно към салона.

— Сесили, съпругът ви дойде.

Сесили се стресна и на лицето ѝ веднага се изписа уплаха. Уини, от друга страна, възкликна: „Татко!“ и изтича от стаята.

Все още го прегръщаше, когато Джейн и Сесили влязоха в предния салон. Обичта му към детето беше очевидна, както и обичта на детето към него и това го направи симпатичен в очите на Джейн. Тя отведе Уини и остави бледата и очевидно нервна Сесили насаме със съпруга ѝ. Предполагаше, че сега тя ще трябва да му съобщи за двубрачието си.

Сесили погледна към Майкъл и нервните ѝ пръсти заизвиваха носната ѝ кърпичка.

— Е, моето момиче, няма ли да ме целунеш? — попита тихо той.

В гласа му имаше такава нежност, че на Сесили ѝ се доплака, но сълзите не се отрониха — беше изцяло погълната от чувството си за вина. Тя забърза към него и нервно го целуна по бузата.

— Как ме намери?

— Тръгнах след теб, когато мина изслушването.

— Значи си бил там? — погледна го изумено тя. — Но как?

— Бях в Уейнфлийт, където чух всичко за графинята. Някои казваха, че се е удавила в езерото, други — че е избягала със сина на графа. И чух всичко за стария граф, който умрял миналата година, размахвал юмруци, когато се напиел, и не подбирал къде ще попаднат те. Никой не скърби за него.

Тя притисна треперещата си ръка към устата си.

— О, боже... значи знаеш?

Той кимна.

— За... за двубрачието?

Той отново кимна.

— Но как? Какво изобщо те накара да отидеш в Уейнфлийт?

— Човекът на адвоката. Разпитваше за графиня Уейнфлийт, а ти и Мери Томас така се бяхте уплашили, че убедихте цялото село да говори на клетия човек само на уелски. Запитах се какво общо имаме ние с графиня Уейнфлийт, затова си поговорих с човека, без да се разчува.

— О, Майкъл! — Очите на Сесили се наляха със сълзи.

— Той ми каза, че графинята е изчезнала преди дванайсет години, но сега заради графа трябвало да отиде в Лондон. И че се казва Сесили.

От гърдите на Сесили се изтръгна ридание.

— О, Майкъл, съжалявам, съжалявам!

Той извади кърпичка и избърса бузите ѝ.

— Тихо, моето момиче, не плачи. Няма връщане назад.

— Защо не каза нищо?

— Ами, спомням си как се държеше, когато преди толкова години дойде при Мери Томас. Беше толкова нервна и уплашена, ^{cariad}^[1], като куче, което са тормозили и което е започнало да се страхува от хората. — Той погали бузата ѝ с опакото на пръстите си. — Знаех, че бягаш от нещо лошо — от някой лош човек. Знаех, че се криеш, знаех, че умираш от страх, и знаех, че имаш много тайни. — Той се усмихна. — Но Бог да ми прости, аз те желяех.

— О, Майкъл... не биваше да се съгласявам да се омъжа за теб, знам! Двубрачието... това е тежко престъпление. А ти винаги си бил така почтен, с чиста душа...

Той се засмя.

— Не чак толкова почтен или чист, за да не те пожелае още в мига, в който те зърнах. И все още те желя.

Той я привлече в обятията си и я целуна.

— Какво ще правиш? — попита Сесили след известно време.

Той прибра една изплъзнала се къдрица зад ухото ѝ.

— Предполагам, че сега ще трябва да ме направиш почтен мъж.

Тя примигна.

— Не разбирам.

— Мисля, че една тиха венчавка в Лондон ще свърши работа. А после ще се върнем в Ландидно и ще продължим да живеем както досега.

— Имаш предвид, че няма да кажеш на никого?

— Какъв е смисълът? Ти си моя жена; аз дадох обет пред Бог — обет, който все още смятам за свещен, със или без двубрачие. Бог е знаел истината, нищо че аз не знаех. Може би затова така и не ни благослови с друго дете.

Тя прехапа долната си устна.

— Но нашата Уини е истински дар за мен — продължи той. — А когато му дойде времето, ще приемем Божията присъда. Съвестта ми е чиста.

Неговата доброта и примирението му я накараха да се разплаче още по-силно.

— Майкъл Уилямс, ти си толкова добър и почтен човек! Аз не те заслужавам. Но толкова те обичам!

— Шшшт, cariad. Просто ми кажи, че ще се омъжиш за мен в Лондон и ми дай една swtch^[2].

Той разтвори обятията си и тя се хвърли в тях.

Входният звънец иззвъня малко след като Сесили доведе съпруга си в салона, за да го запознае с всички. Преди Джейн да успее да се извини и да излезе, Федърби въведе Закари в салона.

Последва хор от приветствия и поздравления.

— Благодаря на всички ви — каза той. — С удоволствие бих обсъдил последните събития с всички вас и ще ги обсъдя — мисля, че съм канен за вечеря?

Лейди Биатрис благосклонно наклони глава. Той ѝ благодари и се обърна към Сесили: — Сесили, трябва да обсъдим някои неща, но най-напред... — Той се извърна обратно към лейди Биатрис. — Може ли да говоря с племенницата ви насаме?

— Разбира се, скъпо мое момче, но с коя племенница? Аз имам пет.

Той се ухили, понечи да се обърне настрана, после пак погледна към нея и на лицето му се изписа странно изражение.

— Пет ли? Мислех, че са само четири.

Лейди Биатрис се усмихна.

— Имам нова племенница. Вие още не я познавате. Лейди Уинифред Астън-Блек, позната главно като Уини Уилямс — вашата сестра.

— Моята сес... — започна той, млъкна и Джейн видя как погледна, за пръв път наистина погледна към Уини. Момиченцето седеше като мишчица на ръба на стола си и гледаше към него — великолепия си по-голям брат. Всичките ѝ чувства бяха изписани на лицето ѝ. Джейн затаи дъх. „Моля те, не позволявай да претупа запознанството“ — помоли се тя.

— Имам сестра? — промълви Зак с удивление. Той погледна към Уини и я озари с една от онези бавни усмивки, които разтапяха

сърцето на човек. — Каква красива сестричка! Ти дори не подозираш колко се радвам, Уини — увери я той с дълбокия си глас. — Винаги съм искал да имам сестричка.

Ако вече не беше влюбена в него, в този миг Джейн щеше да се влюби.

После той пое малките ръце на сестра си в едрите си длани, вдигна ги една по една и ги целуна. Идеалният подход. Вниманието и усмивката му накараха Уини да разцъфне.

— И аз винаги съм искала да имам брат — каза тя свенливо.

Зак се засмя и я погали по бузата с дългия си пръст.

— Ще се старая да бъда добър брат — увери я той. — Но ще трябва много да се упражнявам. Нямам търпение да ти покажа Уейнфлийт, сестричке. Хората там толкова ще се радват да се запознаят с теб — нова дъщеря за Уейнфлийт.

От гърлото на Сесили се изтръгна тих, задавен звук и Зак се обърна към нея.

— Първо ми върна живота, а сега ми даваш и сестра — безценен дар, за който нямам думи. — Той целуна ръката на Сесили. — Благодаря ти от все сърце.

Сесили рязко издърпа ръката си.

— Не можеш да я вземеш! Няма да я дам!

Зак веднага проумя ситуацията.

— Разбира се, че няма да ти я отнема, Сесили! Нямам никакво намерение да те разделям с дъщеря ти — мили Боже, що за мъж дори би помислил за подобно нещо? Тя е твоя дъщеря и винаги ще си остане такава.

Тя го погледна със съмнение и той ѝ кимна леко, за да я успокои.

— Но нали ще ѝ позволяваш понякога да идва в Уейнфлийт? Искам да кажа, вие да я водите. — Погледът му включваше и съпруга на Сесили, с когото все още не го бяха запознали. — Всички вие.

Сесили попита със запъване:

— Значи ми прощаваш? Задето се скрих?

Зак се усмихна.

— Няма нищо за прощаване. Доколкото разбрах, човекът на адвоката е бил глупак, използвал е титлата ми и е започнал да предявява изисквания — сигурно си се уплашила до смърт.

Сесили въздъхна и кимна.

— Да. Но съжалявам, че бях такава глупачка. Трябваше да ти се доверя.

Зак погледна към Макс.

— Още не съм ви благодарил, задето я открихте. Не знам как сте успели, но...

— Не съм направил нищо — отговори Макс. — Джейн я откри.

Зак погледна смаян към Джейн.

— Джейн ли?

Макс обясни:

— Джейн нае карета, отиде в Северен Уелс, откри Сесили и я убеди да дойде в Лондон. Аз само докарах всички от Уелс.

Зак погледна към Сесили, която кимна.

— Но... — започна той, затвори очи и после ги отвори. — Да започнем от най-важното. Лейди Биатрис, може ли да говоря с вашата племенница насаме? — Той хвана ръката на Джейн. — Тази племенница.

И без да чака разрешение, я поведе към коридора, където се огледа.

— Къде можем да...

— Тук — прекъсна го Джейн, отвори вратата на малкия салон и го дръпна вътре.

Зак затвори вратата с ритник, привлече Джейн в прегръдките си и я целуна.

Целуна я като мъж, изнемогващ от жажда в пустинята — отчаяно, страстно, изпълнен с нужда да усети вкуса ѝ, да почувства тялото ѝ до своето, да се обвие около нея.

Да я направи своя.

— Мислех, че съм те загубил — прошепна той.

— Мислех, че съм те загубила — прегърна го силно тя.

— Бях такъв глупак!

— Това писмо, което ми изпрати... толкова благородно, така безценно... толкова глупаво! За теб съм била само приятелка. — Тя тихо се засмя и отметна косата от челото му. Той я целуна жадно.

— Когато чух, че Кембъри те е напуснал...

Тя се отдръпна.

— Моля? Аз скъсах с него.

Той се намръщи.

— Но защо?

Тя завъртя очи.

— Ти как мислиш?

— Но аз бях в затвора. По обвинение в убийство.

Тя вдигна рамене.

— Беше невинен.

— Ти не го знаеше със сигурност.

— Разбира се, че го знаех.

— А после си отишла в Уелс — изминала си толкова път... о, Боже, какво съм направил, за да те заслужа? Ще прекарам целия си живот в опит да те заслужа!

— Целият си живот? — погледна го тя с вдигната вежда.

Той погледна към нея и остана като прикован на мястото си.

— Боже, забравих да го кажа!

Той се надигна от канапето, на което се бяха озовали, падна на коляно, взе ръката ѝ и подхвана:

— Моя скъпа Джейн Чанс... Чантри... Чанселото... както и да се наричаш... ти си любовта на моя живот. Не те заслужавам, но те обожавам и ще прекарам целия си живот в опит да те направя щастлива, стига да се съгласиш да се омъжиш за мен. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя го изгледа замислено.

— Не съм сигурна. Ще трябва ли да живея в цигански фургон?

— Само през лятото — отговори веднага той. — През зимата можем да спим в копи сено. Там е много топло. Уютно. Само дето боцка понякога.

Тя въздъхна печално.

— Нямах ли си истински дом?

— Не, само една голяма стара къща — промълви сломено той и добави обнадеждено: — Но може да се превърне в дом — с малко работа, имам предвид. И с подходящия човек.

— Мислиш ли, че може аз да се окажа подходящият човек?

— Знам, че си ти. А сега, моля те, кажи, че ще се омъжиш за мен, защото е адски неудобно да стоя така на едно коляно, да не говорим, че е глупаво, а аз искам да направя с теб това, което съм си наумил — и което е крайно неприлично — тук, на това канапе.

— Е, добре, в такъв случай с радост ще се омъжа за теб, скъпи мой Закари Блек... или както там се казваш. — И тя се смъкна от ръба на канапето и падна право в обятията му.

Преди да започне вечерята, Зак и Джейн обявиха годежа си. Настъпи кратко забавяне, когато лейди Биатрис иронично отбеляза, че Зак не е поднесъл пръстен на годеницата си.

Тя обаче можела да разреши този проблем. Щракна с пръсти и винаги подготвеният Федърби извади от джоба си кожена кутийка.

— Досега аз осигурявах годежните пръстени на всичките си племенници — обясни възрастната дама, — така че защо не продължим традицията? Освен ако не възразявате, Уейнфлийт?

Изправен пред блесналия ѝ поглед, Зак не би посмял. Прие елегантно кутийката и я отвори. Пръстенът беше великолепен — блестящ червен рубин, обкръжен от мънички диаманти. Зак го показва на Джейн.

— О, прекрасен е! — възкликна радостно тя. — Сложи ми го, Зак, сложи ми го!

Той ѝ го сложи и подпечата действието с целувка.

Джейн целуна лейди Биатрис, после показва пръстена на всичките си сестри, които започнаха да му се възхищават и пак я запрегръщаха.

Тя се сети нещо и погледна към лейди Биатрис.

— Вие не споменахте за този пръстен, когато бях сгодена за лорд Кембъри.

— Да — потвърди възрастната дама. — Пръстените, които ви дадох, момичета, са за любов, а не за демонстрация. Смарагд за Аби, сапфир за Дамарис, а сега рубин за Джейн, момичето, което се опита да откаже на топлото си любящо сърце най-горещото му желание... — тя смигна на Зак —... и което беше победено от един красив циганин.

И тогава започна да се лее шампанско. Събирането беше голямо и весело — присъстваха лейди Биатрис, всичките сестри на Джейн, Макс и Фреди, Гил, Сесили, Майкъл и Уини, която с неохотното разрешение на баща си вкуси първата си глътка шампанско. Единственият отсъстващ член на голямото им нетрадиционно семейство беше Флин, който бе отишъл да прекара няколко седмици в

провинциалния дом на лейди Елизабет, дъщеря на обеднял граф. Всеки момент се очакваше интересна новина.

Поднесоха им над дузина блюда, по време на които всички отново обсъдиха събитията от изминалия ден. Зак отново благодари на всички, Джейн разказа за пътуването си до Уелс, а Сесили и Майкъл дискретно обявиха, че ще се оженят повторно, след което поднесоха още шампанско.

— Трябва да отидете на меден месец! — възкликна Джейн.

— О, не — измърмори Сесили, но погледна към Майкъл с надежда.

— Не — отговори той. — Обикновените провинциални свещеници не ходят на меден месец.

Не можеха да си го позволят, това имаше предвид, но Джейн виждаше, че Сесили е възхитена от тази идея. Тя погледна към Зак, който идеално разтълкува мълчаливото ѝ послание.

— За мен ще бъде удоволствие да прекарате няколко седмици в Брайтън, ако позволите, Майкъл — каза той. — В знак на благодарност, че ми спасихте врата от бесилото. И малка част от това, което имението Уейнфлийт дължи на Сесили. Точно за това исках да поговорим, Сесили. Като вдовица на баща ми ти дължим пари.

— О, но... — започна Майкъл.

— Всичко това го има записано в предбрачното споразумение, изготвено преди да се омъжи за баща ми — каза твърдо Зак. — Съвсем законно и обвързващо е. Всъщност нямате избор. Но пътуването до Брайтън е сватбен подарък от мен, стига да приемете.

Майкъл и Сесили се спогледаха. Очите на Сесили сияеха.

— И ако позволите — добави Джейн, — Уини може да остане с нас и ние със Закари можем да ѝ покажем Лондон. Лейди Биатрис?

— Би било прекрасно — отвърна незабавно възрастната лама. — Какво очарователно момиче! Аз вече я обичам.

Сесили се обърна към дъщеря си:

— Нали не възразяваш да останеш тук, докато ние с татко ти отидем на малка почивка?

— Да възразявам? — възкликна Уини. — Когато мога да остана в къща с три котки, куче, две сестри и леля — а брат ми да ми покаже Лондон?

Всички се засмяха.

— Значи е решено — каза Зак.

Докато Сесили и Майкъл бяха на меден месец, в къщата на площад „Бъркли“ настана трескава подготовка за сватбата на Джейн и Закари. Венчавката щеше да се състои в църквата „Сейнт Джордж“ на площад „Хановър“ — енорийската църква на Мейфеър, както и мястото, където се женеха всички изискани хора, но там нямаше оповестяване на имената на Джейн и Закари.

— Би било смущаващо да обявят името ми за венчавка с лорд Кембъри, а на следващата седмица — за венчавка с теб — обърна се Джейн към Закари и той се засмя.

— Напълно ме устройва. Колкото по-скоро се оженим, толкова повече ще се радвам.

И той набави специално разрешение. Определиха дата след две седмици — точно навреме, за да могат Сесили и Майкъл да присъстват и, което бе по-важно, Уини.

За краткото време, откакто я познаваха, и двамата много се бяха привързали към нея. Уини беше сладка, срамежлива и очакваше толкова малко.

В деня след заминаването на родителите си за Брайтън Уини се качи на горния етаж с Дейзи и Джейн, за да види как Джейн пробва сватбената си рокля. За щастие Дейзи работеше по нея от седмици и смяната на годеника и датата ни най-малко не я безпокояха.

— Джейн — обади се Уини нерешително, — сигурно няма... Искам да кажа... Знам, че децата обикновено не ги канят на сватби, но се питах дали...

— О, скъпа! — измърмори Джейн с напълно сериозно изражение. — Не смятах да те каня като гостенка.

— О! — Личицето на момичето помръкна, но на устните му се изписа смела усмивка. — Няма нищо, аз и не съм мислила.

— Надявах се да бъдеш шаферка.

За миг настъпи тишина. Уини погледна Джейн с отворена уста.

— Аз ли? — изписка тя. — Искаш аз да стана шаферка?

Джейн я прегърна.

— Разбира се. Вече започнахме, да шием роклята ти. С Дейзи ще бъдете шаферки, а Аби и Дамарис — почетни матрони. Искам

всичките ми сестри да са с мен в сватбения ми ден.

[1] Любима (уел.) — Б.пр. ↑

[2] Прегръдка (уел.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

*Ти ме омагьоса телом и духом. Обичам те,
обичам те, обичам те.*

*„Гордост и предразсъдъци“, (филмов
сценарий)*

Зак стоеше пред олтара заедно със своя кум, Гил, и чакаше. Църквата беше пълна с пролетни цветя и от техния аромат, от миризмата на препарат за почистване на месинг, тамян и пчелен восък му се замайваше главата.

— Носиш ли пръстена? — обърна се той към Гил.

— За пети път, да.

— Тя закъснява.

— Не закъснява.

Зад него стояха бъдещите му баджанаци, Девънам и Фреди Монктън-Кумс. Изглеждаха съвсем спокойни и леко самодоволни — дяволите да ги вземат женените мъже!

Представа нямаха как се чувства той. Виж, Флин изглеждаше нервен почти колкото него. След като придружителките на булката бяха четири, и той трябваше да има четирима придружители и Джейн беше предложила Флин. Зак не се интересуваше кой ще присъства на сватбата, стига Джейн да дойде.

Къде беше тя? Ами ако си беше променила решението?

Църквата беше препълнена. Почти всички гости бяха дошли заради Джейн и сестрите ѝ и половината от тях бяха членове на литературното общество, но някои от роднините на Зак бяха тук — роднини, които той едва си спомняше, но за негова изненада изглеждаха доволни да го видят. Дори братовчедът Джералд бе удостоил събитието с присъствието си, макар че не изглеждаше точно мил и весел. „Има какво да се поправи в отношенията ни“ — помисли си Зак.

Но къде беше Джейн, по дяволите?

Органистът, който от десет минути свиреше някаква зловеща мелодия, спря, а после в църквата се разнесе „Сватбен марш“ на Менделсон.

Зак се обърна и видя сестричката си, стройна и сериозна: вървеше с бавни внимателни стъпки по пътеката към него, стиснала здраво букет от фрезии и някакви бели цветя. Гърлото му се сви. Зад нея вървеше Дейзи, а зад Дейзи... любовта на живота му.

Джейн, облечена в рокля от някакъв бял плат — коприна или може би атлаз, с фина като пяна дантела, която повдигаше и галеше гърдите и раменете й... Приличаше на Афродита, която се ражда от вълните. Той преглътна с усилие. Този свят беше ли виждал нещо по-красиво?

За миг почувства, че не може да диша.

А после тя се усмихна и Зак изпита чувството, че сърцето му ще се пръсне.

Неговата Джейн. Неговата съпруга. Неговият живот.

От едната ѝ страна вървеше лейди Биатрис с бастуна си, а от другата — баба ѝ, лейди Далримпъл.

Джейн подаде цветята си на Уини, а Дейзи и другите две сестри нагласиха шлейфа ѝ. Джейн не им обърна внимание — тя гледаше само Зак.

Навън беше мрачен пролетен ден, но в полутъмната църква сините ѝ очи грееха като небето над Егейско море — грееха, изпълнени с любов. И той с готовност се удави...

— Скъпи младоженци...

Зак взе ръката на Джейн и опита да си поеме дъх.

— Кой дава тази жена...

— Ние — отговориха лейди Биатрис и лейди Далримпъл и отстъпиха назад.

— Ти, Адам Джордж Закари Астън-Блек, граф на Уейнфлийт, вземаш ли тази жена...

— Да.

— Ти, Джейн Сара Елизабет Чантри, вземаш ли този мъж...

— Да.

Пръстите му трепереха, докато ѝ слагаше пръстена, тресяха се по най-абсурден начин — защо, след като го искаше толкова силно? — но

пръстенът се плъзна плавно на пръста ѝ. Тя му се усмихна, Зак впери поглед в нея и не чу нищо повече, докато свещеникът не обяви:

— Можете да целунете булката.

Най-накрая!

Той обхвана лицето ѝ в дланите си, направи ѝ още едно, безмълвно обещание с поглед и устните му се спуснаха към нейните.

Най-накрая, след като дванайсет години скита бездомен и сам, Зак си беше у дома.

За сватбената нощ Зак бе наел апартамент в хотел „Пълтни“.

Джейн никога не бе отсядала в голям хотел, а „Пълтни“ беше най-големият и елегантен хотел в цял Лондон. Само преди няколко години тук бе отседнал самият руски цар.

Зак подаде на носача една гвинея, облегна се на вратата и се загледа в съпругата си, която радостно изучаваше апартамента. При пристигането им бяха отворили за тях бутилка шампанско и Джейн вдигна една леко бълбукаща чаша, изпи я на един дъх и потръпна по начин, който му се стори възхитителен.

— Прекрасно! — възкликна тя и се обърна да го погледне. — Е?

— Какво „е“?

— Още преди няколко седмици ми каза, че искаш да направиш с мен нещо крайно неприлично, а аз още чакам. Моментът не дойде ли най-накрая?

— Дойде, дойде — увери я Зак, запъти се към нея и я стисна в прегръдките си.

Джейн се засмя, когато той я вдигна от пода и без да я изпуска от прегръдките си, падна на огромното легло. Нямаше търпение да се люби със Зак, но се чувстваше и малко нервна. Сестрите ѝ бяха казали да не се тревожи, че отначало може да не ѝ е приятно, но с малко практика интимният акт ще се превърне в истинско блаженство.

Спомни си онова изражение на лицето на Аби, докато пътуваха към маскения бал. Онази вечер любовта между Аби и съпруга ѝ и връзката между тях бяха почти осезаеми. И с Дамарис и Фреди беше същото, и Джейн искаше да разбере каква е тайната им.

Искаше да я узнае заедно със Закари.

Когато той падна на леглото заедно с нея, тя очакваше да ѝ се нахвърли жадно, както в деня, в който ѝ направи предложение. Вместо това обаче той се държеше с нея с трогателна нежност.

Като ехо от целувката в църквата, той улови лицето ѝ в дланите си, сякаш държеше нещо безценно и крехко. Пръстите му бяха хладни върху нейната внезапно пламнала кожа. Той нежно обърна лицето ѝ към себе си.

— Толкова те обичам — прошепна той и с болезнено бавна предпазливост докосна с устни нейните.

Прокара ги толкова леко, че тя едва усети допира — топъл, ароматен, ефирен, едва доловим. Започна да се върти, притисна се към него и той се усмихна на нетърпението ѝ.

— „Ела при мен, бъди моя любима. И всички удоволствия ще вкусим ний“^[1] — цитира тихо той. — Любовта, удоволствията, всички удоволствия.

Тя се усмихна.

— Звучи приятно.

— Много по-хубаво от „приятно“ е... — Устните му отново погалиха нейните съвсем леко. Това беше мъчение — бавно, болезнено изкушение. Лекото търкане на устата му по нейната, топлият му дъх, лекият намек за съблазнителния му мъжки вкус преминаха през тялото ѝ като тръпка. А между тях — думи на любов, изречени шепнешком от тихия му дълбок глас.

Тя въздъхна, затвори очи и се остави във властта му.

Деликатното мъчение на устата му скоро се превърна в бавни, пламенни, дълбоки, опияняващи целувки... а Джейн бавно се разтопи от горещо желание. Това беше невъобразимо блаженство. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и тя нетърпеливо задърпа жилетката, ризата му.

— Да, мисля, че е време да ги махнем.

Той стана от леглото и без да откъсва поглед от нея, си съблече палтото, жилетката, ризата. Остана гол до кръста.

Обърна се, седна и си събу ботушите. Стана, смъкна панталона по краката си и го изрита настрана. Обърна се и застана пред нея само по чифт бели гащи. Джейн остана легнала. Струваше ѝ се, че костите ѝ са се стопили, докато жадно го поглъщаше с очи. Господи, колко беше красив! Той се усмихна с онази своя бавна, неустоима усмивка, от която тя винаги потръпваше от удоволствие.

— Сега ти.

Той протегна ръка и Джейн му позволи да я изправи.

Той отново я целуна, но коленете ѝ се подгънаха и тя безпомощно се свлече на леглото.

От гърдите му се изтръгна тих, дълбок смях. Той посегна към копчетата на гърба ѝ.

— Сигурно са поне сто — измърмори, докато се бореше с тях. — Дейзи обича да усложнява нещата, нали?

— Роклята е прекрасна.

— Повече ме интересува прекрасната жена под нея.

Джейн беше толкова погълната от проучването на голите му гърди, че тези подробности изобщо не я интересуваха. Такова значи било мъжкото телосложение — цялото изтъкано от корави елегантни плоскости, гъвкаво и могъщо. Изваяно. Красиво. Тя се наведе напред и облиза едното от коравите му зърна. Той ахна.

— Ако държиш на тази рокля, не го прави — предупреди я той и в очите му се изписа знойно обещание.

— Държа. Но моля те, няма ли да побързаш?

Вместо отговор Зак я изправи на крака, дръпна роклята през главата ѝ и я захвърли настрана. И се намръщи, когато видя корсета, фустата и ризата ѝ.

— Защо ли не си взех ножа! — измърмори той и се зае да развързва корсета ѝ.

Джейн се интересуваеше повече от това, което се случваше под бельото му. Имаше нещо... различно. Жадуваше да смъкне белия плат и да погледне, но беше прекалено свенлива. Все още. Защо не пийна малко повече шампанско!

А после корсетът ѝ падна. Той го захвърли настрана и с бързо движение вдигна нагоре фустата и ризата ѝ и ги издърпа. Джейн остана гола. Би трябвало да се срамува, да понечи да се прикрие от пламналия му мъжки поглед, но по някаква причина не можеше да помръдне.

Очите му я разкъсваха. А после той остави гащите си да паднат и тя забрави, че е гола — беше прекалено заета да съзерцава неговата голота.

Той беше великолепен. Тя впери поглед в една част от анатомията му, горда и лишена от всякакъв срам, и закопня да я

докосне, но не беше сигурна дали няма да му стане неприятно.

Той леко прокара опакото на пръстите си по гърдите ѝ и дъхът на Джейн се превърна в серия от все по-високи ахвания, докато пръстите му се движеха напред-назад и оставяха след себе си приятна болка, а вътрешностите ѝ се свиваха от нуждата от него.

Той я бутна обратно на леглото и легна до нея. Устните му я целуваха, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ и Джейн усещаше кожата си толкова нежна и чувствителна, че всяко докосване преминаваше през нея като вълна.

Помъчи се да се приближи до него, да проучи едрото му, красиво мъжко тяло. Ръцете ѝ трескаво галеха и изследваха. През цялото време се целуваха и Джейн не можеше да мисли — можеше само да докосва, да вкуся, да усеща.

Устата му се спусна към гърдите ѝ и тя ахна и потръпна под нежния му напор. Замъгленият ѝ ум едва си спомни как реагира преди малко той, когато тя го близна там. Но все пак си спомни и избута главата му настрана, за да може да усети вкуса му там, лекичко да гризе и да смуче малките му мъжки зърна. Сега беше негов ред да изстене и да потръпне.

— Не, още не — прошепна той, повдигна лицето ѝ и я целуна страстно, собственически, а после покри с целувки пътя от шията ѝ до гърдите. Устата му се склочи над едно от пламналите ѝ зърна и започна да го смуче; тя се изви насреща му и в тялото ѝ запулсира нужда, удоволствие... нещо.

Пръстите му се плъзнаха между краката ѝ, галеха я и я измъчваха. Джейн чу звук от нещо влажно и леко ахна от притеснение.

— Не — успокои я той с дълбок, изпълнен с любов глас, — така е идеално, ти си идеална, любов моя. — Раздвижи пръстите си и през тялото на Джейн забушуваха дълбоки тръпки. — Прекрасна си. Абсолютно прекрасна.

Той продължи да я гали. Умните му настойчиви пръсти извличаха от нея такъв отговор, че всяка мисъл, всеки срам просто се оттекоха от нея под напора, надигащия се прилив на... неумолимия порив да...

— Моля те, моля те! — промълви тя, без да знае за какво се моли. Краката ѝ ритяха, а в тялото ѝ пулсираха тръпки.

Устата му я завладя, пръстите му не спираха да се движат и Джейн си помисли, че не издържа повече и тогава... се разби на хиляди парченца, сякаш в тялото ѝ избухна слънце и се разпадна.

Още преди да се съвземе, той се раздвижи над нея и се озова там, между краката ѝ, набъбнал корав и горещ.

— Спокойно, любов моя, спокойно — чу шепота му тя и той отново започна да я гали. Джейн пак почувства как напрежението в нея нараства.

Сега искаше да усети тази набъбналост, тази корава недвусмислена мъжественост вътре в себе си и се тласна към него, докато той нахлуваше в нея с едно-единствено продължително, плавно движение. Тя усети остро парване, но после той се раздвижи и всичко се оправи. Тя го прегърна и обви крака около него, стисна го здраво и ненадейно започнаха да се движат заедно в ритъм, който някаква дълбока, прастара част в нея разпозна.

Тръпките се засилиха, напрежението нарасна и тя се вкопчи в него и почувства как той се движи дълбоко в нея. Всичко нарастваше, нарастваше дори повече от преди и тогава я помете водовъртеж от усещания. Светът се разпадна на хиляди блестящи късчета, Зак нададе дрезгав стон и за един миг Джейн загуби представа за всичко друго.

Когато отвори очи, тревогата, изписана в неговите, намаля, той се усмихна и нежно я целуна.

— Французите наричат това *la petite mord* — малката смърт. Добре ли си?

Тя понечи да се изпъне и установи, че тялото ѝ все още е обвито около неговото. Той се беше обърнал и сега лежеше по гръб, а тя — отгоре му. Реши, че тази поза много ѝ харесва.

— Идеално — прошепна тя и покри гърдите му с лениви целувки. — Просто идеално. Истинско блаженство...

После сложи глава на сърцето му и заспа.

Зак придърпа завивките върху тях, като внимаваше да не събуди безценния си товар.

Остана да лежи така и да се опитва да осмисли промените в живота си. Беше дошъл в Лондон без нищо — без име, без бъдеще, без семейство, а сега...

Това любящо момиче с прекрасно лице му беше дало... всичко. Той беше най-големият късметлия на този свят.

Размърда се под нея.

— Не — измърмори сънено тя и крайниците ѝ го стиснаха здраво. — Не искам да мърдаш... никога.

Когато се събуди сутринта, той я видя застанала до прозореца, увита само с един шал и загледана в сивия дъждец на лондонската пролет. Измъкна се от леглото и безшумно се приближи до нея гол. Прегърна я и обсипа тила ѝ с бавни, пламенни целувки.

Тя потръпна сладко и се обърна към него, без да се измъква от прегръдката му. Усмихна му се със сънени, любящи очи. Целуна го.

— Добро утро, мили мой — измърмори тя и се протегна. — Чувствам се прекрасно. Това ли имаше предвид, когато каза: „Всички удоволствия ще вкусим ний“?

— Не — усмихна ѝ се бавно той. — Това беше само началото. Ще стане още по-хубаво.

И я привлече обратно към голямото, широко, неоправено легло.

[1] Кристофър Марлоу, „Страстният пастир към своята любима“
— Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

*„Това е прекалено! — възкликна тя. —
Прекалено е хубав. Не го заслужавам. О! Защо
всички не са така щастливи!“*

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Първомайското тържество в Уейнфлийт пожъна огромен успех. Хората дойдоха от километри разстояние — селяни, арендатори, както и хора, които нямаха никаква връзка с Уейнфлийт. Цялото семейство на Джейн беше тук, включително новооткритата ѝ баба, група приятели на Зак от училище и дори някои от членовете на литературното общество.

Уини изпадна във възторг, когато я коронясаха за Майска кралица и ѝ позволиха да открие танците. Имаше танци около първомайския кол, народни танци и всевъзможни състезания, от печива до стрелба, дърпане на въже и борба. Зак осигури истинско пиршество — опекоха на шиш цял бик, както и няколко овце, извадиха бъчви с бира и сайдер, огромни подноси с печени зеленчуци и планини от хляб, последвани от сладкиши и всевъзможни сладки пайове.

Запалиха огън, който щеше да гори цяла нощ, и когато се свечери, се появи група цигани. Имаше музика и танци, и гадаене на бъдещето, продаваха се какви ли не дрънкулки. Зак беше запознал съпругата си със своите приятели цигани и ги беше уверил, че винаги са добре дошли в Уейнфлийт.

На следващата вечер край голямата дъбова маса в трапезарията в Уейнфлийт се настаняха само Зак, Джейн и останалите от семейството, а лейди Биатрис се зае да образова най-новите членове в историята на сестрите Чанс... и по-точно в своята версия на въпросната история.

— Разбирате ли, след като момичетата Чантри осиротяха, моята скъпа полусестра Гризелда ги взе под крилото си...

— Измислената ѝ полусестра — измърмори Макс полугласно на Зак. — Всичко това е измислица.

Зак се ухили. Харесваше възрастната дама и му беше приятно да разбере, че не е единствената жертва на пакостливия ѝ език.

— Гризелда, разбира се, беше омъжена за един *marchese*, Алфонсо ди Чанселото...

— Анджело — поправи я сухо Макс.

— Разбира се, милото ми момче, аз постоянно бъркам тези италиански имена.

— Венециански.

— Ето, виждаш ли! — изгледа го тя с блеснали очи и продължи: — Затова, когато овдовялата майка на Аби и Джейн почина в онзи санаториум в Италия...

— Не беше ли във Венеция? — попита невинно Макс.

— Не, скъпи, в планините на Швейцария — в италианоговорящата част — добави тя, преди Макс да може пак да се намеси. — И така, скъпата Гризелда и съпругът ѝ решиха да вземат момичетата и да ги отгледат като свои дъщери.

— Заедно със скъпата Дамарис, предполагам — обади се Фреди.

— И Дейзи — допълни Дамарис през смях.

— О, за съжаление нея я откриха чак по-късно. — Лейди Биатрис трябваше все някак да обясни кокни акцента на Дейзи.

— Никога не съм стъпвала в Италия — заяви категорично Дейзи, която никак не одобряваше тези полети на фантазията на възрастната дама. — И във Венеция не съм била.

— Но един ден ще те заведем там, Дейзи, скъпа — каза ѝ Аби. — Трябва да я видиш! Толкова е красива, с тези къщи, които стърчат направо от водата.

— Била съм в такива къщи — отвърна Дейзи, без да се впечатли. — На това му се вика „пълзяща влага“.

Аби се засмя.

— Не, наистина са красиви и изобщо не са влажни, ще видиш!

— Има и прасета — включи се Фреди. — Прочутите китайски експериментални плуващи прасета на Венеция... ох! — изпъшка той, когато Дамарис го сръга с лакът в корема. Той я погледна безкрайно засегнат. — Какво? Баща ми обича тези прасета.

— Глупости! — отвърна любящата му съпруга. — Той дори не ги е виждал и няма да ги види, защото не съществуват.

— Да, но ги сънува — въздъхна Фреди прочувствено и цялата маса се засмя.

Новопровъзгласеният граф Уейнфлийт прегърна през кръста своята графиня и каза:

— Колкото и да е приятно това събиране, ние със съпругата ми трябва да...

— Да огледаме имението — каза Джейн.

— Нощем ли? — попита лейди Биатрис.

Зак се усмихна.

— Има пълнолуние и трябва да го видим.

— Аха! — кимна възрастната дама.

При споменаването на пълнолунието Аби и Макс, Фреди и Дамарис и Сесили и Майкъл до един решиха, че и те трябва да огледат имението — различни части от имението — и да видят луната.

Лейди Биатрис и лейди Далримпъл погледнаха към тези, които останаха — Дейзи и Флин.

— Е — попита лейди Биатрис, — вие двамата ще ходите ли, или ще останете тук!

— Аз оставам — отговори Дейзи. — От провинцията нощем ме побиват тръпки. На някой да му се играе на карти?

Патрик Флин я погледна остро и стана.

— Ами значи аз мога да разходя кучето. Хайде, Цезар, Розово цветче или както там се казваш, с теб можем заедно да повием към луната.

Зак и Джейн крачеха бавно през градините. На всеки няколко крачки спираха и се целуваха. Въздухът бе изпълнен с аромата на рози, фрезии, люляци и стотици пролетни цветчета. Над главите им в небето бе надвиснала пълна, кръгла златна луна, която благославяше всичко под себе си. Бяха си у дома — и двамата.

— Щастлива ли си? — попита тихо Зак.

Джейн въздъхна блажено.

— Повече, отколкото съм вярвала, че е възможно.

— И аз.

Той прегърна по-силно жената, сгушена до сърцето му, жената, накарала мечтите, за които дори не бе дръзвал да помисли, да се сбъднат. И озарени от лунната светлина, те се целунаха.

Издание:

Автор: Ан Грейси

Заглавие: Мечтата на Джейн

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателство „Калпазанов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман (не е указано)

Националност: австралийска

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Излязла от печат: 14.05.2018 г.

Редактор: Боряна Даракчиева

Технически редактор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0322-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7139>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.